

“Οι λέξεις είναι
η σκέψη που ακούγεται”
ΠΛΑΤΩΝ

ΚΕΙΜΕΝΑ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ
ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΛΕΞΕΙΣ

ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΝΤΩΝ
ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

NEW YORK COLLEGE
THE INTERNATIONAL COLLEGE OF GREECE

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΙΣ
ΛΕΞΕΙΣ

Αθήνα, Ιούλιος 2026

Προλογικό σημείωμα

Υπάρχουν λέξεις που περιγράφουν, λέξεις που εξηγούν και υπάρχουν κι εκείνες οι λέξεις που μ' ένα σχεδόν μαγικό τρόπο, **δημιουργούν εικόνες. Εικόνες** που γεννούν τοπία, φωνές, συναισθήματα, σιωπές, βλέμματα, στιγμές. Αυτές τις λέξεις αναζητήσαμε, εξερευνήσαμε και δοκιμάσαμε όλη τη χρονιά στο σεμινάριο δημιουργικής γραφής. Και σήμερα, με χαρά και συγκίνηση, τις μοιραζόμαστε μαζί σας.

Το υλικό που κρατάτε στα χέρια σας δεν είναι απλώς μια συλλογή εργασιών. Είναι ο καρπός ενός ολόκληρου έτους γεμάτου πειραματισμούς, αμφιβολίες, μικρές νίκες, ειλικρινείς προσπάθειες, αλλά πάνω απ' όλα **αγάπη για τη λογοτεχνία.**

Τα κείμενα που θα διαβάσετε δεν προέρχονται από επαγγελματίες συγγραφείς, αλλά από ανθρώπους που **θέλουν** να γράψουν, που νιώθουν την ανάγκη να δώσουν μορφή στις σκέψεις, στις ιδέες και στα συναισθήματά τους. Και αυτή ακριβώς η επιθυμία είναι που τα κάνει αυθεντικά και ταυτόχρονα πολύτιμα.

Η παρούσα συλλογή βασίζεται στις **ασκήσεις των 25 μαθημάτων και στις τεχνικές της σύγχρονης γραφής** και καλύπτει ολόκληρη τη διδακτέα ύλη του σεμιναρίου —περίπου 2.000 διαφάνειες. Επιπλέον, περιλαμβάνονται **διηγήματα, χρονογραφήματα και ευθυμογραφήματα**, τα οποία αντανακλούν τη δημιουργική προσπάθεια των συμμετεχόντων, μέσα σ' ένα στοχευμένο και μεθοδικά δομημένο πλαίσιο.

Ο κάθε συμμετέχων «φέρει» στη σελίδα τη δική του φωνή, άλλοτε τρυφερή, άλλοτε τολμηρή και άλλοτε βαθιά προσωπική. Όλες αυτές οι φωνές έχουν ένα

κοινό, **την ειλικρίνεια και το πάθος** που γεννιέται όταν κάποιος πιστεύει σ' αυτό που κάνει. Όταν πιστεύει στη δύναμη της θέλησης, στη δύναμη του λόγου, στην αρμονική διάταξη των λέξεων που γεννούν ιστορίες, αλλά πάνω απ' όλα όταν πιστεύει στον εαυτό του.

Αυτή η έκδοση είναι λοιπόν, ένα **bonus**. Ένα μικρό δώρο για όλους εκείνους που αφιέρωσαν χρόνο, ψυχή και σκέψη για να δοκιμαστούν στη γραφή. Ένα θερμό **«μπράβο»** για την πορεία τους, ένα **«συνεχίστε»** για τα επόμενα που θα έρθουν. Είναι μια υπενθύμιση πως το γράψιμο δεν είναι μόνο ταλέντο, αλλά **επιμονή, άσκηση και εσωτερική ανάγκη**.

Σας προσκαλώ να διαβάσετε αυτά τα κείμενα και είμαι σίγουρη ότι θα διακρίνετε τη φροντίδα και τη διάθεση με την οποία γράφτηκαν. Σταθείτε στην ουσία τους, χαμογελάστε με τις εικόνες που θα σας δημιουργήσουν και αφεθείτε στη συγκίνηση και στις σκέψεις που θα σας προκαλέσουν. Γιατί, το κάθε κείμενο τελικά είναι μια γέφυρα: **από τον συγγραφέα στον αναγνώστη, από την εμπειρία στη φαντασία, από τη λέξη στην εικόνα και στο συναίσθημα**.

Καλή ανάγνωση.

Με εκτίμηση,

Η διδάσκουσα του σεμιναρίου

Άννα Γαλανού

Συγγραφέας

ΕΡΓΑΣΙΕΣ
ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΝΤΩΝ

Κείμενα από αποσπάσματα ασκήσεων

Διηγήματα

Χρονογραφήματα

Ευθυμογραφήματα

ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΠΟ
ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ
ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Υγρή σκιά

Η θάλασσα ήταν ανήσυχη από χτες το βράδυ. Γεμάτη αφρούς, χτύπαγε με λύσσα τις ακμές της προκυμαίας. Ο ουρανός είχε χαμηλώσει, σαν να υποκλινόταν στη δύναμη της, χαρίζοντας της τα σύννεφά του τα οποία έσπερναν μία απειλητική ομίχλη.

Παρόλο που ο αέρας μύριζε αλάτι και βροχή, ο Μιχάλης δεν ήταν διατεθειμένος να σπάσει τη ρουτίνα του και να αναβάλλει την καθημερινή παράκτια ποδηλατάδα του.

Καθώς οι λεπτές ρόδες του ποδηλάτου έγλυφαν το βρεγμένο τσιμέντο, ένα κύμα ψηλότερο από τα προηγούμενα υψώθηκε δημιουργώντας μια απόκοσμη υγρή σκιά. Ξαφνικά, όλες του οι αισθήσεις ανακατεύτηκαν σαν τέμπερες στον καμβά ενός διεστραμμένου ζωγράφου σβήνοντας προσωρινά κάθε χρώμα από την παλέτα του Μιχάλη.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Επικίνδυνες σκέψεις

Ο Μάνος είχε απαυδήσει. Δεν άντεχε άλλο. Δεν κρατούσε πια ούτε τα προσχήματα στον ίδιο του τον εαυτό. Από παιδιά ήταν πάντα στη σκιά του Κώστα. Ξαδέρφια μεγαλωμένα σε διπλανά σπίτια, αλλά με τόσες κατάφωρες αδικίες που δεν μπορούσε να τις καταπιεί πλέον.

Και τώρα, το αποκορύφωμα. Να τον παρακολουθεί μέσα από το αυτοκίνητο να φλερτάρει στο παγκάκι με την κοπέλα που του αρέσει. Κάθε βλέμμα τους, βελόνα στην καρδιά του. Κάθε γέλιο, καρφί στο στήθος του. Κάθε χάδι τους, χαστούκι στο πρόσωπό του. Και ένα ερώτημα να αναβοσβήνει μέρα νύχτα μέσα στο κεφάλι του: «Γιατί να έχει όλα όσα θέλω; Γιατί εγώ να μένω στη σκιά; Γιατί όχι εγώ;»

Ο Μάνος κρατούσε σφιχτά το τιμόνι. Οι παλάμες του σχεδόν γλιστρούσαν από τον ιδρώτα. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Το κεφάλι του σφυροκοπούσαν από τις σκέψεις που τον είχαν καταβάλει. Το αριστερό του πόδι χτυπούσε νευρικά το πάτωμα και το δεξί ακουμπούσε το γκάζι. Και όμως αυτό θα τα έλυνε όλα... Ένα σανίδωμα, και το μαρτύριο θα τελείωνε εδώ.

Ενα χτύπημα στον Κώστα και τέλος. Ελευθερία. Ανακούφιση. Να νιώσει και εκείνος για πρώτη φορά πώς είναι να ζεις στη σκιά...

Το μυαλό του Μάνου είχε πάρει φωτιά και το πόδι του έτρεμε επικίνδυνα πάνω στο πεντάλ του γκαζιού. Η φαντασίωση της νίκης έκανε κάθε κύτταρό του έτοιμο να δράσει. Τώρα ή ποτέ. Και για μια στιγμή, όλος ο κόσμος έμοιαζε να περιμένει μόνο εκείνον.

ΤΟΥΛΙΑΤΟΥ ΕΛΛΗ

Το σχέδιο

Δεν ήταν ώρα για δάκρυα. Τα τελευταία τρία χρόνια είχε αφιερώσει κάθε της ανάσα στην οργάνωση και την εκτέλεση της επιχείρησης σύλληψης μιας από τις πιο επικίνδυνες οργανώσεις trafficking στην Ευρώπη. Δεν ήταν στοίχημα για εκείνη· ήταν εκδίκηση και σωτηρία, για όλα τα κορίτσια που η ζωή τους είχε καταστραφεί και για όσα μπορούσαν ακόμα να σωθούν.

Το τελευταίο μέρος του σχεδίου είχε ήδη ξεκινήσει. Η μυστική πράκτορας ,που μπήκε στο αυτοκίνητο θα τους οδηγούσε στον αρχηγό.

Σήκωσε τον ασύρματο και κάλεσε τον συνεργάτη της. «Είμαστε έτοιμοι. Ξεκινήστε.», είπε με αποφασιστικότητα.

ΕΞΑΚΟΥΣΤΙΔΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Όρια στην καταπίεση

Δεν είχε περάσει μήνας από τη μέρα που η Φανή έπιασε την πρώτη της δουλειά στο delicatessen στο Κολωνάκι. Ήταν μόνο δεκαεννιά, άπειρη ,αλλά με μπόλικη όρεξη. Ο κύριος Αχιλλέας, ο ιδιοκτήτης, ήταν μεσήλικας. Αυστηρός. Η Φανή είχε μεγαλώσει με αυστηρότητα, οπότε καμία εντύπωση δεν της έκανε. Μα έκανε λάθος. Η αυστηρότητα που ήξερε από τον πατέρα της διέφερε κατά πολύ από εκείνη του αφεντικού της. Άλλη λέξη θα πρέπει να υπήρχε για να περιγράψει αυτό που ζούσε.

Όταν είχε πολλή δουλειά, έβαζε κάτω το κεφάλι και πήγαινε. Δεν κοίταζε ευθεία, πάντα κάτω. Με τους ώμους γερμένους και τα πόδια της να παίρνουν φωτιά, εκτελούσε τις εντολές του κύριου Αχιλλέα. Εκείνος, την κοιτούσε πάνω από τα γυαλιά, κι όταν κάποια στιγμή καθυστερούσε άνοιγε τα χέρια διάπλατα κι έκανε μορφασμούς, σαν να έλεγε: «Άντε! Ξημερώσαμε.»

Αυτός ο άνθρωπος, τι νομίζει; Ότι έχω φτερά στα πόδια; Μια με πάει στα τυριά, μια στα αλλαντικά, μια στην αποθήκη. «Φανή, πήγαινε τα ψώνια του κυρίου στο αυτοκίνητο...» και το ύφος του; Αφήνει υπονοούμενα ότι πάω σαν χελώνα. Νομίζει ότι είμαι χαζή! Νομίζει ότι δεν τον βλέπω! Ό,τι και να κάνω, άλλα τόσα θέλει και ευχαριστημένος δεν είναι ποτέ! Τι ευχαριστημένος, παρατηρεί συνεχώς την κάθε μου κίνηση .

«Υπομονή, τα χρειάζεσαι τα λεφτά!», έλεγε και ξαναέλεγε.

Μια μέρα, καθώς η Φανή τακτοποιούσε τα ράφια με τα μακαρόνια το αφεντικό της, θέλοντας να περάσει, αντί να της ζητήσει συγγνώμη-να κάνει στην άκρη, την έσπρωξε με τον ώμο του. Εκείνη δεν κουνήθηκε· τον κοίταξε αγριεμένη.

«Θέλετε να περάσετε; Μπορείτε να μου ζητήσετε να κάνω πιο κει. Μην με σπρώχνετε.»

«Ε... ναι...Θέλω να περάσω!»

«Ορίστε, κύριε Αχιλλέα... Περάστε. Ξέρετε, αν σας είμαι αντιπαθής ή πιστεύετε ότι δεν κάνω για αυτή τη δουλειά, μπορείτε να με διώξετε. Απόψε κιόλας. Δεν μπορώ να ανεχτώ άλλο αυτή σας τη συμπεριφορά!»

«Ποια συμπεριφορά; Δεν καταλαβαίνω. Αφεντικό σου είμαι.»

«Αφεντικό μου, ναι... Αυτό όμως δεν με κάνει έρμαιο των απαιτήσεων σας. Θέλω να μου πείτε τις αρμοδιότητες μου, να μην τρέχω σαν παλαβή, και σεις να μην νευριάζετε και να με ειρωνεύεστε.»

ΚΑΛΑΝΤΖΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

Η γιαγιά απ' τ' Αιβαλί

Η γιαγιά της Αρετής, η ογδοντάχρονη Μαρίτσα, ήταν αρχοντογυναίκα, με τα άσπρα της μαλλιά δεμένα κότσο, το μωβ κολιέ, τη λυγερή της κορμοστασιά και τα σκούρα της ρούχα.

Αποτελούσε ζωντανή μνήμη της Μικρασιατικής καταστροφής, κουβαλώντας τη νοσταλγία των χαμένων πατρίδων, τη μυρωδιά του ελαιόλαδου και της θάλασσας, καθώς και τη δύναμη της επιβίωσης.

Συχνά διηγούταν στα παιδιά και στα εγγόνια της ιστορίες με πόνο και υπερηφάνεια, κρατώντας ζωντανά τα ήθη, τα έθιμα και τις γεύσεις της Μικράς Ασίας.

Το σπίτι της πάντα καθαρό και περιποιημένο, μύριζε κανέλα, γαρύφαλλο και μπαχαρικά. Ήταν στολισμένο με ωραία εργόχειρα.

Στο αυλακωμένο της πρόσωπό από τις ρυτίδες, αποτυπωνόταν η ταλαιπωρία κι ο πόνος του ξεριζωμού. Στα μαύρα μάτια της καθρεφτιζόνταν η αξιοπρέπεια και η δύναμη.

Δάκρυζε κάθε φορά που περιέγραφε τις εικόνες του Αϊβαλιού, όπως το έζησε πριν από την καταστροφή, με τα αρχοντικά, τους ελαιώνες, τα αμπέλια και την έντονη πολιτιστική ζωή του.

Με χίλια βάσανα και σε νεαρή ηλικία έφτασε στη Λέσβο μαζί με τη μητέρα και το μικρό της αδερφό, ενώ ο πατέρας και ο μεγάλος της αδερφός χάθηκαν στα βάθη της Ανατολής...

Ήταν ένα σύμβολο μίας ολόκληρης γενιάς, η οποία, παρότι ξεριζώθηκε, κατάφερε να ορθοποδήσει ξανά, κουβαλώντας πάντα «την αύρα» της απέναντι όχθης.

ΣΤΑΥΡΑΚΗ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑ

Νυχτερινή υπόσχεση

Στην πλατεία του Ονείρου, βρισκόταν η πιο όμορφη γειτονιά της πόλης. Καθώς η Αντιγόνη κατέβαινε από το λεωφορείο, κοίταξε τον ουρανό. Αν και το σκοτάδι απλωνόταν, εκείνη αντίκρισε την αστροφεγγιά.

ΚΑΛΑΝΤΖΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

Στην άκρη της νύχτας

Η νύχτα βυθιζόταν όλο και πιο γρήγορα, παίρνοντας μαζί και τα φώτα των αυτοκινήτων που κυκλοφορούσαν εκείνη την ώρα. Ο αέρας, που ανέμιζε τα φουστάνια των κοριτσιών δεν έλεγε να κοπάσει, όπως τα όνειρα που δεν σβήνουν μέχρι να έρθει το πρωί. Εκείνο το βράδυ, τα πεζοδρόμια γέμισαν από χιλιοφορεμένα παπούτσια, ενώ η αστροφεγγιά έκανε την εμφάνιση της στον θεοσκότεινο ουρανό.

ΔΗΜΑ ΑΝΘΗ

Όνειρα στην πλατεία

Στη μικρή επαρχιακή πόλη όπου κατοικούσε η Ελένη, όλη η γειτονιά της συγκεντρωνόταν τη νύχτα στην πλατεία, χωρίς φασαρία από αυτοκίνητα και λεωφορεία, για να κάνει βόλτα και να πάρει αέρα. Ακόμα και όταν είχε βροχή, μικροί-μεγάλοι περπατούσαν στο υγρό πεζοδρόμιο, ανάμεσα στα καφάσια που μαρτυρούσαν την οχλαγωγία της πρωινής αγοράς. Η καλύτερή τους, ήταν η νύχτα με αστροφεγγιά, όταν το φως του φεγγαριού κόντραρε το σκοτάδι, ο απαλός αέρας μύριζε θάλασσα και η νεολαία μοιραζόταν σχέδια και όνειρα για μια πιο συναρπαστική και περιπετειώδη ζωή, μακριά από την επαρχία.

ΕΛΛΗ ΤΟΥΛΙΑΤΟΥ

Άσβηστες λέξεις

Ο κρότος του βιβλίου που έπεσε από τα χέρια του, αντήχησε στο άδειο δωμάτιο, καθώς ξετύλιγε προσεκτικά το παλιό σημείωμα. Η μυρωδιά και οι ξεθωριασμένες λέξεις μαρτυρούσαν πως είχε γραφτεί πριν χρόνια, σχηματίζοντας μόνο τη φράση “Θα σε ξαναβρώ, Κ.”.

Ενίωσε έναν κόμπο να ανεβαίνει στο λαιμό του και νευρικά τσαλάκωσε το χαρτί, κρύβοντάς το σφιχτά στη γροθιά του.

ΕΞΑΚΟΥΣΤΙΔΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Μνήμες στο νερό

Απόγευμα φθινοπωρινό, συννεφιασμένο στην Κουντουρουδιά. Φυσάει ελαφρύ αεράκι και η θάλασσα έχει μικρό κύμα. Γλαροπούλια χαμηλοπετάνε και δυο ψαρόβαρκες είναι δεμένες στο λιμάνι.

Στην ακροθαλασσιά, πάνω στην άμμο, κάθεται η Ολυμπία και αγναντεύει το Πέραμα απέναντι.

Θυμάται με πόνο το γιο της Στράτο• πόσες φορές πηγαινοερχόταν με τη γκαζολίνα του από τη μία ακτή στην άλλη μεταφέροντας τον κόσμο!

Ξεψύχησε στην αγκαλιά της σαν πληγωμένο πουλάκι. Ήταν μόνο σαράντα πέντε ετών.

ΣΤΑΥΡΑΚΗ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑ

Λάθος παραλήπτης

Καθόμουν μόνη στο παγκάκι έξω από το σχολείο του γιού μου και σκεφτόμουν. Πήρα τουλάχιστον τρεις φορές τη Ρούλα τηλέφωνο, αλλά αυτή δεν απαντούσε. Μάλλον θα είχε βάρδια στο ταμείο σήμερα. Έτσι αποφάσισα να της αφήσω ηχογραφημένο μήνυμα.

«Έλα Αργυρούλα, τι κάνεις; Ελπίζω να μην ενοχλώ. Έχω νέα. Μου είπαν από το σχολείο πως ο Δημητράκης μου επιλέχθηκε να συμμετάσχει σ' ένα πρόγραμμα για ευφυή παιδιά στην Ουάσιγκτον. Γνώριζα πως ο γιος μου είναι έξυπνος και καλός μαθητής, αλλά αυτό; Από πού πήρε αυτό το υπέροχο μυαλό; Εγώ με τα ζόρι έβγαλα το γυμνάσιο με... "B" και ο αχαϊρευτος ο πατέρας του έχει IQ πατάτας.

»Τι να τους απαντήσω; Η Αμερική είναι επικίνδυνη. Φαντάσου η πρωτεύουσα της χώρας! Θυμάσαι εκείνη την ταινία που είχαμε δει που οι τρομοκράτες επιτέθηκαν στον Λευκό οίκο; Ακόμα κι οι εξωγήινοι στις ΗΠΑ προτιμούν για να επιτεθούν, αν και δεν πιστεύω στους εξωγήινους...πια.

»Απ' την άλλη πλευρά όμως, το παιδί μου τα παίρνει τα γράμματα. Θα προοδέψει εκεί πέρα. Και που ξέρεις, μπορεί να γίνει ο πρώτος Έλληνας πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών. Αχ, όπου κι αν πάμε εμείς οι Έλληνες διαπρέπουμε.

»Βέβαια εκεί πάνω κάνει κρύο. Θα βάζει το διαβολεμένο το μπουφάν του; Τώρα, με το ζόρι τον κυνηγάω να το φορέσει. Τέλος είναι και το άλλο. Έχουμε ξεκινήσει να βλέπουμε μια μεξικάνικη σαπουνόπερα, "Η Αλοσάντρα η αλογοαίματη" και ο Δημήτρης μου την μεταφράζει γιατί είναι στα σπανιόλικά. Τώρα πώς θα δω τη συνέχεια. Τέλος πάντων μην σε πρήζω άλλο με τα δικά μου».

Αυτό ήταν το μήνυμα που έστειλα, αλλά αντί για την Ρούλα, το έστειλα στην Κούλα την διευθύντρια του σχολείου, η οποία μου απάντησε *«μάλλον υιοθετημένο είναι το δόλιο του παλικάρη»*.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Το πρωί δεν συγχωρεί

Ο ήχος μιας φορτωμένης με ψάρια τράτας, κοντοζύγωνε στην ακτή και τα γλαρόπουλα που την συνόδευαν από ψηλά, ανατάραξαν τα καταγάλανα νερά που είχαν αρχίσει να βάφονται από τα χρώματα της αυγής.

Ο Μανώλης, πετάχτηκε γυμνός από έναν εφιάλτη. Δεν θυμόταν πώς βρέθηκε εκεί. Το μόνο που θυμόταν ήταν ο χορός του με την Άννα, την πιο όμορφη κοπέλα του χωριού. Οι μελανιές στα χέρια του και μία ακόμη στο πόδι του, αλλά και το βαρύ το κεφάλι του τον έκαναν να θυμηθεί τον τσακωμό του νωρίς το απόγευμα...

ΚΑΛΑΝΤΖΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

Σιωπηλή ετυμηγορία

Κοίταζε το μοναδικό σύννεφο του γαλάζιου ουρανού και αναρωτήθηκε πόσο περίσσιο θράσος έχει ένα συννεφάκι για να εμφανίζεται μόνο του, με το έτσι θέλω, καμαρωτό και περήφανο σε έναν καθαρό ουρανό! *Ακόμα και αυτό το ασχημάτιστο συννεφάκι είναι ανεξάρτητο και τολμηρό!* σκέφτηκε, μην μπορώντας να σταματήσει να κατακρίνει τον εαυτό της.

ΤΟΥΛΙΑΤΟΥ ΕΛΛΗ

Το βάρος της ανάγκης

Το βάρος από τις σακούλες έκανε το κορμί της, που αν και ακόμη λυγερό, έγερνε πεισματικά από τη μία πλευρά προσπαθώντας να ισορροπήσει σε κάθε της βήμα. Μικρές ,κρυστάλλινες κηλίδες είχαν σχηματιστεί στο πρόσωπό της, ενώ ο ήχος του αμαξιδίου μαρτυρούσε ενοχικά το βάρος που έπρεπε να κυλήσει σε κάθε σπρώξιμο• όλα της τα υπάρχοντα στοιβαγμένα πάνω του.

ΕΞΑΚΟΥΣΤΙΔΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Η αίθουσα της τιμωρίας

... Η όρασή του επανήλθε βίαια όταν ο άγνωστος άντρας τον έλουσε με βρώμικο νερό. Ψηλάφησε διστακτικά το πρόσωπό του νοιώθοντας τα μάγουλά του να καίνε και τη μύτη του υγρή και παραμορφωμένη. Τα παράθυρα είχαν καλυφθεί πρόχειρα με σκούρα πανιά και στο πάτωμα είχαν στηθεί περιμετρικά 21 κορνίζες. Εστιάζοντας στις φωτογραφίες αναγνώρισε έντρομος τα πρόσωπα των κοριτσιών που είχε δολοφονήσει.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Κάτω από τη βροχή

Καθισμένη έξω από τον σταθμό, κάτω από τη βροχή, περίμενε το τρένο μαζί με μια βαλίτσα. Η σιωπή γύρω της έμοιαζε με καθρέφτης που αντανakλούσε τη μελαγχολία της. Το φως από το φανάρι τρεμόπαιζε, σαν να δίσταζε κι αυτό.

Στα χέρια της κρατούσε το γράμμα που της είχε δώσει ο σύντροφός της, παρακαλώντας την να μην φύγει. Η αναμονή βάραινε την καρδιά της, ώσπου πήρε την απόφαση να γυρίσει πίσω... Στον αγαπημένο της.

Άνοιξε την πόρτα με το κλειδί της και αμέσως έπεσε στην αγκαλιά του.

ΚΟΝΤΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ

Φως στο σκοτάδι

Αμάν πια με αυτά τα πεζοδρόμια σκεφτόταν η Αφροδίτη εκείνο το καυτό πρωινό του Σεπτεμβρίου. Ούτε ο καιρός δεν την λυπόταν πια. Στο αριστερό της χέρι κρέμονταν δύο σακούλες τόσο βαριές, θαρρείς και είχαν μέσα όλα τα βάσανά της. Με το δεξί χέρι πάσχιζε να οδηγήσει το αναπηρικό αμαξίδιο του πεντάχρονου γιου της. “Φως της ζωής μου”, τον έλεγε.

ΔΗΜΑ ΑΝΘΗ

Ήττα

Το ψηλό, αδύνατο σώμα του έμοιαζε με ευλύγιστο κλαδί καθώς έτρεχε να προλάβει το πλοίο. Η αφόρητη ζέστη έκανε τη γαμψή του μύτη να γυαλίζει στο φως του ήλιου, ενώ τα αραιά γένια του, σε πλήρη αντίθεση με τα ξανθά, μπουκλωτά μαλλιά, θύμιζαν έφηβο, παρόλο που κόντευε τα σαράντα.

Μόλις έφτασε στο λιμάνι διαπίστωσε πως το πλοίο είχε ήδη φύγει. Κύμα απογοήτευσης ένιωσε να τον κατακλύζει. Την απογοήτευση διαδέχτηκε η ενοχή και τότε, για πρώτη φορά μετά από καιρό, τα μαύρα σαν σκοτεινές λίμνες μάτια του, βούρκωσαν.

ΕΞΑΚΟΥΣΤΙΔΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Αόρατη δύναμη

Τα πόδια της πατούν σταθερά στις πλάκες του εμπορικού δρόμου και η μέση της ορθώνεται γεμάτη ζωντάνια. Το χαμόγελό της, σαν παράδοξος μαγικός καθρέφτης, αντανakλά τη δύναμη που απέκτησε με την πάροδο των χρόνων. Ο κόσμος περνάει δίπλα της και την προσπερνά ρίχνοντας της βλέμματα κάλπικου οίκτου. Εκείνη όμως νιώθει ευγνωμοσύνη που και σήμερα κατάφερε να γεμίσει τις σακούλες της και να σύρει εκείνο το καρότσι.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Το απρόοπτο

Το αυτοκίνητο αγκομαχούσε στην ανηφόρα, ώσπου σταμάτησε εντελώς. Η Μαρία αναστέναξε απελπισμένη, κατέβηκε και άνοιξε το καπό. Η μηχανή κάπνιζε.

«Και τώρα;», αναρωτήθηκε...

Σκέφθηκε να καλέσει την οδική βοήθεια. Όμως δεν είχε καθόλου χρόνο. Έπρεπε όσο πιο σύντομα να φτάσει στο σχολείο που φοιτούσε ο γιος της. Το ξαφνικό τηλεφώνημα από τον διευθυντή ότι χτύπησε όπως κατέβαινε τις σκάλες, την είχε αναστατώσει πολύ.

Για καλή της τύχη, ένας συνάδελφός της, περνώντας τυχαία από το σημείο, προθυμοποιήθηκε να την μεταφέρει μέχρι το σχολείο για να δει τι ακριβώς συνέβη.

ΚΟΝΤΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ

Ο ήρωας της θάλασσας

Ο μικρός Λουκάς θαύμαζε, έναν εξηντάχρονο ψαρά, το Μανούσο. Στα μάτια του ήταν ένας θαλάσσιος γίγαντας. Τον φανταζόταν σαν τον πολυμήχανο Οδυσσέα που έδινε τη μάχη με μυθικά τέρατα και τα νικούσε.

Όταν παρατηρούσε τις ρυτίδες πάνω στο ηλιοψημένο πρόσωπό του ψαρά, τις παρομοίαζε με τις διαδρομές που έκανε με τη βάρκα όλα αυτά τα χρόνια.

Τον εντυπωσίαζαν οι ευλύγιστες κινήσεις των ροζιασμένων αυτών χεριών και των ατσαλένιων μπράτσων, όταν τραβούσαν τα δίχτυα, που θα τις ζήλευαν ακόμα και οι αθλητές.

Όταν μεγάλωσε ο Λουκάς κι έκανε παρέα με το Μανούσο, κατάλαβε πως ήταν ένας απλός και ταλαιπωρημένος άνθρωπος σαν τον πατέρα του.

ΣΤΑΥΡΑΚΗ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑ

Η πιο όμορφη ανάμνηση της ζωής μου.

Η καρδιά μου χτυπούσε στον ρυθμό των αμέτρητων παπουτσιών που πηγαиноέρχονταν στο αεροδρόμιο του Ελευθερίου Βενιζέλου. Ήμουν έντεκα χρόνων και ο κόσμος ξαφνικά μεγάλωνε, ξεπερνώντας τα όρια της περιοχής μου. Θυμάμαι τη μαμά να ελέγχει νευρικά τα εισιτήρια και τον αδελφό μου να παλεύει με το σακίδιό του, ενώ εγώ κοιτούσα μαγεμένος μέσα από τις τεράστιες τζαμαρίες τα αεροπλάνα που περίμεναν στην πίστα σαν σιδερένια πουλιά. Δεν ανταλλάξαμε λέξη μεταξύ μας, μέχρι να μπούμε στο αεροπλάνο.

Η θέση δίπλα στο παράθυρο ήταν δική μου, μετά από σύντομη διαφωνία με τον αδελφό μου. Κατά την απογείωση, ένιωσα την πίεση στο στήθος και τα αυτιά μου να βουλώνουν. Με κολλημένο το κεφάλι στο παράθυρο, έβλεπα έξω το έδαφος να απομακρύνεται και τα σπίτια να γίνονται μικρές κουκκίδες, μέχρι που χάθηκαν τελείως. Η μαμά μας έδωσε καραμέλες και άρχισε να μας λέει για το μετρό του Λονδίνου και τις διαδρομές που θα κάναμε. Δεν έφαγα το γεύμα μου· προτιμούσα να παρατηρώ το πλήρωμα και τους χάρτες στην οθόνη, που έδειχναν την πορεία μας πάνω από την Ευρώπη. Δεν είχα ξαναδεί σύννεφα από βαμβάκι! Θα ορκιζόμουν ότι ήταν βαμβάκι, τόσο απαλά έμοιαζαν καθώς περνούσαν οι ακτίνες του ηλίου από μέσα τους. *Κάπως έτσι πρέπει να μοιάζει η ευτυχία, σκέφτηκα.*

Η προσγείωση στο Λονδίνο αποτελούσε είσοδο σε έναν άλλον πλανήτη. Βγαίνοντας από το αεροδρόμιο, ο παγωμένος αγγλικός αέρας μας χτύπησε στο πρόσωπο και είδαμε τα πρώτα λεωφορεία ίδια με το χρώμα των ροδοκόκκινων μάγουλων μας. Κρατούσα σφιχτά το χέρι της μαμάς μου, θέλοντας να κρατήσω την ασφάλεια μου, με το βλέμμα μου χαμένο στους ψηλούς πύργους και τις βιτρίνες. Εκείνο το ταξίδι δεν ήταν απλώς μια διακοπή από το σχολείο, αλλά το πρώτο μου αληθινό βήμα προς το άγνωστο, νιώθοντας ταυτόχρονα τόσο μικρή αλλά και τόσο δυνατή.

ΔΗΜΑ ΑΝΘΗ

Από την χαρά στη λύπη

Ήταν μία βροχερή, μουντή φθινοπωρινή μέρα. Το κερασάκι όμως στην τούρτα ήταν η πορεία των Υγειονομικών στην Βουλή. Οι περισσότεροι δρόμοι ήταν κλειστοί, χάος επικρατούσε και στους παράδρομους.

Η Νατάσα αναστέναξε. Δεν φημιζόταν για την υπομονή της, αλλά εκείνη την μέρα είχε ξεκινήσει με ενθουσιασμό από την Κηφισιά να συναντήσει τις παλιές της συμμαθήτριες σε κεντρικό μπαρ-εστιατόριο της Αθήνας.

Τα ράδιο έπαιζε το αγαπημένο της τραγούδι και η Νατάσα σιγοτραγουδούσε, ενώ κοίταζε τον μικρό καθρέφτη, διορθώνοντας το κόκκινο κραγιόν στα σαρκώδη χείλη της. Τίποτα δεν ήταν ικανό να της χαλάσει την διάθεση.

Η κόρνα της μηχανής την επανέφερε στην πραγματικότητα. Αμήχανα, καθώς σταματούσε στο φανάρι, έριξε το βλέμμα της στο διπλανό αυτοκίνητο.

Η Νατάσα ένιωσε ξαφνικά ένα σφίξιμο στο στομάχι της σαν να χόρευαν μέσα της χιλιάδες πεταλούδες.

Δεν μπορεί να είναι αυτός, σκέφτηκε. Ο χρόνος πάγωσε. Η καρδιά της χτυπούσε σαν τρελή καθώς κοίταξε στο διπλανό αυτοκίνητο και είδε τον σύζυγό της χαρούμενο και ζωηρό να ανταλλάσσει καυτά φιλιά με μια αιθέρια ξανθιά ύπαρξη. Η νεότερη γυναίκα του χαίδευε τα πυκνά, σγουρά μαλλιά κι εκείνος απολάμβανε τα χάρδια και την ζεστασιά που ανέδυε το άγγιγμά της.

«Τον αλήτη.» αναφώνησε.

Ενιωσε να κυλούν δάκρυα στα μάτια της χωρίς σταματημό. Σαν υπνωτισμένη παρακολούθησε τον άπιστο σύζυγό της. Θα τον χώριζε χωρίς δεύτερη κουβέντα...

Εκείνος ξαφνικά γύρισε το κεφάλι κι “έπιασε” το βλέμμα της γυναίκας του. Το πρόσωπό του άλλαξε χρώμα και η χαρά μετετράπη σε τρόμο και αμηχανία.

Άρχισε να κορνάρει έντονα και ανοίγοντας το φανάρι εξαφανίστηκε ανάμεσα στα άλλα αυτοκίνητα.

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Στιγμές ευτυχίας...

Η καλύτερη μέρα της παιδικής μου ηλικίας ήταν εκείνη που μου έφεραν δώρο ένα πανέμορφο χνουδωτό και πολύχρωμο πλασματάκι, τη γατούλα μου. Ήταν τόσο μικρή όσο η παλάμη μου. Είχα συγκινηθεί. Η καρδιά μου χτυπούσε πάρα πολύ γρήγορα. Από τη πρώτη κιόλας μέρα έγινε μέλος της οικογένειας.

Παιχνιδιάρη, αρκετά ζωηρή, έπαιζε με τα παιχνίδια της από τα πρώτα πέντε λεπτά που ήρθε στο σπίτι. Γουργούριζε για χάδια και αγκαλιές σαν να ήμουν εγώ η μαμά της. Τόσο μεγάλη αγάπη δεν είχα ξαναιώσει ποτέ! Αυτό το λούτρινο γατουλίνο, μόνο χαμόγελα άφηνε στο πρόσωπο μου.

Η πιο χαρούμενη μέρα που έχω ζήσει, ήταν τότε, που το πιο γλυκό πλασματάκι του κόσμου μπήκε στη ζωή μου.

ΒΕΛΟ ΑΝΤΩΝΙΑ

Τελευταία Γουλιά

Το αγαπημένο ποτήρι της συγχωρεμένης της μαμάς μου, γυάλινο, χονδρό, με πορτοκαλιές γραμμούλες βρισκόταν επάνω στο μικρό τραπεζάκι μέσα στο δωμάτιό της.

Δύο μόλις ώρες πριν φύγει από τη ζωή, μας ζήτησε νερό. Ήπιε λιγάκι και το υπόλοιπο έμεινε εκεί, για να μας θυμίζει τις τελευταίες στιγμές της.

ΣΤΑΥΡΑΚΗ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑ

Ανηφόρα Ζωής

Ιδρωμένη και με φοβερό πόνο στον ώμο από ένα παλιό τρακάρισμα, ανέβαινε τον στενό ανηφορικό δρόμο. Οι σακούλες την εμποδίζαν καθώς χτυπούσαν στους καθρέφτες των παρκαρισμένων αυτοκινήτων.

Η κραυγή του γιού της στο αναπηρικό καρότσι την πάγωσε. Έπρεπε να φτάσει γρήγορα στο σπίτι, το παιδί έπρεπε να ηρεμήσει.

Πόσο πολύ την πόνεσε η κραυγή του, της μάτωσε την καρδιά!

ΚΑΛΑΝΤΖΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

Το Κατώι με τα Σπαθιά

Το σπίτι φάνταζε απόμακρο, στην άκρη του απάνεμου λιμανιού. Εξωτερικά, έκλεινε πονηρά το μάτι στους περαστικούς να το εξερευνήσουν.

Εσωτερικά, τα πατώματα, που άλλοτε στροβιλίζονταν ευτυχισμένα ζευγάρια, τώρα ήταν σκωροφαγώμενα και έτριζαν σε κάθε κίνηση της Έρικας και του Αριστείδη, δύο δίδυμων δωδεκάχρονων αδελφών.

Στις εκλεπτυσμένες μπερζέρες δεν αναπαύονταν πια φιλάρεσκες γυναίκες και στους βενετσιάνικους καθρέφτες δεν χτενίζονταν πια όμορφες αρχόντισσες. Στο κατώι, παλαιά αντικείμενα και σπαθιά έκαναν αισθητή την παρουσία τους.

Ο αέρας έσπινε τρελό κυνηγητό με τις θαμπές κουρτίνες και τους ξεθωριασμένους τοίχους οι περισσότεροι βαμμένοι με τεχνοτροπία. Υγρασία και σκόνη τρύπωναν στα ρουθούνια των παιδιών.

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Αλμύρα στο Δέρμα

Τα μακριά μαύρα μαλλιά της είχαν απλωθεί στο λευκό μαξιλάρι σαν πλοκάμια που αγκαλιάζουν σφιχτά έναν ύφαλο. Τα σχιστά, γαλάζια, μάτια της μόλις είχαν επανέλθει από την πάλη τους με τη ζαλάδα του ποτού. Κοίταξε τα χέρια της. Στην επιφάνεια του δέρματός της επέπλεαν κακοσχεδιασμένα ναυτικά τατουάζ, αργασμένα από την αλμύρα της θάλασσας. Της θύμισαν το σαπιοκάραβο που δούλευε τα τελευταία δέκα χρόνια της ζωής της.

Αφού ήπια μονορούφι μισό ποτήρι βότκα, ξεκίνησε απρόθυμα για το λιμάνι. Εκεί διαπίστωσε με ανακούφιση ότι το πλοίο της είχε ήδη σαλπάρει.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Αναμέτρηση

Αυτή η έρημη παραλία, απλωμένη κάτω από τον γαλάζιο ουρανό, έμοιαζε σαν να έχει ξεχαστεί από τον χρόνο. Η άμμος κρατούσε ακόμα την ψύχρα της νύχτας ενώ μικροί κυματισμοί πλησίαζαν διστακτικά την ακτή, αφήνοντας πίσω κατάλευκους αφρούς. Κοχύλια

και μικρές πέτρες γυάλιζαν στο πρωινό φως σαν μικροί θησαυροί, ενώ πιο πέρα, λίγοι θάμνοι και ξερά χόρτα λύγιζαν ελαφρά από το γλυκό αεράκι.

Ήταν το ιδανικό μέρος για τον Θανάση να αναμετρηθεί με τον εαυτό του και με τα διλήμματα που είχε το τελευταίο διάστημα. Οι αλλαγές που έπρεπε να κάνει στις ζωές του ήταν κομβικές.

ΚΟΝΤΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ

Η Ώρα της τιμωρίας

Τα μάτια του πάλεψαν για δευτερόλεπτα να συνηθίσουν στο σκοτάδι, προτού διαπιστώσει ότι βρισκόταν ανάμεσα σε κρεβάτια νεκροψίας. Προσπάθησε να σηκωθεί, αλλά τα χέρια και τα πόδια του τα βάραιναν αλυσίδες. Έντρομος διαπίστωσε μία σκιά να κινείται προς το μέρος του· τότε κατάλαβε ότι ήρθε η ώρα να πληρώσει. Φώναξε με όση δύναμη μπορούσε, αν και ήξερε πως ήταν μάταιο πια.

ΕΞΑΚΟΥΣΤΙΔΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Στο έλεος των κυμάτων

Τα τεράστια κύματα κι ο δυνατός άνεμος σήκωναν με δύναμη τη βάρκα του Αντρέα, του ψαρά και μετά την ξανάριχναν απότομα με κίνδυνο να τη βυθίσουν.

Σε λίγο έπιασε δυνατή βροχή. Η μηχανή της βάρκας σταμάτησε να λειτουργεί. Εκείνος έπιασε τα κουπιά, ενώ βρεχόταν από αλμυρό και γλυκό νερό ταυτόχρονα. Τα μάτια του έτσουζαν. Πάση θυσία, όμως, έπρεπε να επιβιώσει.

Έκανε κουπί προσπαθώντας να μην πάει κόντρα στον καιρό, ενώ παρακαλούσε τον Άγιο Νικόλα να τον βοηθήσει να επιστρέψει στο λιμάνι.

ΣΤΑΥΡΑΚΗ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑ

Πριν χαθεί η ελπίδα

Ο ουρανός σκοτείνιασε απότομα και ο άνεμος άρχισε να λυσσομανά. Χοντρές σταγόνες μούσκευαν το πρόσωπό του, ενώ η βάρκα χοροπηδούσε στα κύματα. Η τραγιάσκα του, κειμήλιο του πατέρα του, παραδόθηκε αβοήθητη στη δύναμη του αέρα.

Άρπαξε τα κουπιά με τα ροζιασμένα χέρια του, παλεύοντας να κρατήσει πορεία. Πόσο του έλειπε η γυναίκα του... Την αγαπούσε τόσο πολύ! Μεμιάς, έσφιξε τα δόντια. Τώρα, δεν ήταν ώρα για αναμνήσεις. Τώρα, έπρεπε να σωθεί και να γυρίσει κοντά της.

ΕΞΑΚΟΥΣΤΙΔΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Μια πόρτα, δυο ιστορίες

A.

Παγωτάκι;

Αν και η δουλειά μου είναι να ανοίγω πόρτες -ακόμα και αυτές που δεν θέλουν να ανοίξουν- και στις καινούργιες γνωριμίες μου συστήνομαι ως «δοκιμαστής θυρών», τούτη εδώ μπροστά μου δεν ξέρω ποτέ τι κρύβει πίσω της.

Στέκει όρθια εδώ και χρόνια, ίσως και μήνες. Έχει φωλιάσει σε μια ξεχασμένη στοά σε μια από τις ακτινωτές οδούς που ξεκινάνε από την πλατεία Ομονοίας και πάνε... όπου πάνε τέλος πάντων.

Η πόρτα αυτή δεν βρίσκεται εκεί για να προστατέψει κάποια περιουσία από πιθανούς κλέφτες -που δόξα τω Θεό, η περιοχή έχει μπόλικους- αλλά εξυπηρετεί απλούς νόμους της φυσικής και της ηλεκτροτεχνίας.

Για πολλούς περαστικούς, είναι μια απλή πόρτα ενός ψυγείου. Για όσους όμως ξέρουν, μέσα της κρύβει μικρούς θησαυρούς για τους πεινασμένους, τους ταξιδιώτες, τους άστεγους και γενικά για όλους εμάς τους ταλαίπωρους.

Κάποιοι πάντα φροντίζουν να αφήνουν καλούδια από το υστέρημά τους, πίσω από την λευκή ξεβαμμένη πόρτα, ώστε κάποιοι άλλοι να μπορέσουν να φάνε μια μπουκιά και να πουν λίγο νερό όταν έρχονται τα μεσημέρια του Αυγούστου.

Ελπίζω να άφησαν λίγο παγωτό και για μένα....

B.

Ο τοίχος των αναμνήσεων

Για την οικογένεια *Ηλιόπουλου*, η λευκή πόρτα του ψυγείου, δεν ήταν μια απλή πόρτα σε συσκευή ψύξης και συντήρησης τροφίμων. Ήταν ένας τοίχος πολιτισμού, οργάνωσης και αναμνήσεων.

Πάνω στην κάθετη επιφάνειά της υπήρχαν σκαλιστά και ζωγραφιστά μαγνητάκια από όμορφες εκδρομές και ταξίδια, τα οποία συγκρατούσαν φωτογραφίες, παιδικές ζωγραφιές, σημειώσεις υπενθύμισης και σχολικά προγράμματα.

Το εσωτερικό πίσω από την πόρτα ήταν εξίσου χαρούμενο και πλουσιοπάροχο. Αν η πόρτα είχε στόμα, εκτός από το τεράστιο στραβό στόμα που είχε ζωγραφίσει η Ηλιάνα Ηλιοπούλου πάνω στην επιφάνειά της, θα μπορούσε να δοκιμάσει όλα τα ωραία γλυκά που έφτιαχνε η μητέρα και όλα εκείνα τα φρέσκα φρούτα και φαγητά που αγόραζε ο πατέρας.

Όμως η οικονομική κρίση έφτασε στην Ελλάδα. Ο στόλος των ταξιδιωτικών μαγνητικών σουβενίρ δεν ανανεώθηκε ποτέ ξανά και οι υπενθυμίσεις αφορούσαν μόνο χρέη και απλήρωτους λογαριασμούς.

Το εσωτερικό του παρουσίαζε παρόμοια εικόνα. Όταν πια δεν υπήρχε ούτε ρεύμα στο σπίτι και πριν φύγει η οικογένεια για το εξωτερικό αναζητώντας μια δεύτερη ευκαιρία, ο πατέρας άφησε το ψυγείο με την χαμογελαστή μπουσούνα σε μια στοά στο κέντρο της Αθήνας.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Μικρές ευτυχίες

... Της ξέφυγε ένα πνιχτό γέλιο όταν και οι δύο γάτες πήδηξαν ταυτόχρονα στον πάγκο της κουζίνας, διακόποντας την άνιση μάχη του Ηλία με ένα βάζο μαρμελάδας. Τις άρπαξε με τα δυο της χέρια και του έδωσε ένα πεταχτό φιλί στο μάγουλο. Εκείνος γύρισε, την αγκάλιασε σφιχτά και της άλειψε μαρμελάδα στη μύτη. Το βλέμμα της Μαίρης υποσχόταν εκδίκηση.

Ο σκύλος έβλεπε το δρώμενο κουλουριασμένος στο χαλί του σαλονιού, κουνώντας νωχελικά την ουρά του και σαλεύοντας μία το ένα φρύδι, μία το άλλο.

Αυτή ήταν η καθημερινότητά τους. Αυτή τη ζωή ονειρεύονταν από παιδιά. Δυο κάμαρες και την αγάπη τους.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Στην ίδια αποβάθρα

Μια φθινοπωρινή μέρα, με θαμπή ατμόσφαιρα και τα φύλλα των δέντρων να χορεύουν απαλά στον αέρα, η Δέσποινα, μια ηλικιωμένη γυναίκα, μπήκε στον σιδηροδρομικό σταθμό της μικρής επαρχιακής πόλης.

Είχε πάει στο χωριό για τις γιορτές μαζί με τα ανίψια της, όμως αποφάσισε να επιστρέψει νωρίτερα. Καθώς περπατούσε κατά μήκος της αποβάθρας, εικόνες από τον πρώτο της έρωτα ξύπνησαν μέσα της και οι αναμνήσεις ζωντάνεψαν αμέσως. Πάντα συναντιούνταν εκεί.

Βυθισμένη στο παρελθόν, σήκωσε για μια στιγμή το βλέμμα της και έμεινε ακίνητη. Απέναντί της, στεκόταν ο Γιάννης, ο έρωτας της ζωής της. Μπορεί να είχαν περάσει πολλά χρόνια, όμως το βλέμμα του ήταν ίδιο.

ΒΕΛΟ ΑΝΤΩΝΙΑ

Η νύχτα της αναμέτρησης

Ήταν καταχείμωνο. Τα χέρια του κοκκαλωμένα βάραγαν κουπί, ενώ τα κύματα χτυπούσαν με μανία την πρύμνη. Προσπαθώντας να δει το φως του φάρου για να τον κατευθύνει, η βροχή τον δυσκόλευε· εξαγριωμένος έβαλε όλη του τη δύναμη ουρλιάζοντας για να ξεφύγει από τη δίνη του καιρού.

Επινε νερό μα δεν τα παρατούσε, είχε βλέψεις ανοικτούς λογαριασμούς με τον Θεό, από τότε που πήρε την γυναίκα του. Είχε έρθει η ώρα, που ή θα πέθαινε ή θα έκανε ανακωχή μαζί Του.

ΚΑΛΑΝΤΖΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

Για γέλια και ... για κλάματα!

Η Μαρίνα, σφηνωμένη στο δίπορτο σαραβαλάκι της, κατασκευής 1990, είχε εγκλωβιστεί στον ατσάλινο βάλτο που είχαν δημιουργήσει τα έργα ύδρευσης στις τρεις βασικές λεωφόρους της πόλης. Είχαν περάσει πενήντα λεπτά και είχε διανύσει μόλις διακόσια μέτρα. Είχε παλαβώσει. Ακόμα και τα κορναρίσματα σταμάτησαν πια να ηχούν στ' αυτιά της. Είχαν ξεψυχήσει.

Μοναδική της παρέα ήταν το ραδιόφωνο του αυτοκινήτου της. Το κομβίο αλλαγής συχνотήτων έλλειπε, με αποτέλεσμα να έχει πρόσβαση μόνο σε έναν σταθμό, τον ΞΕΣΚΑΕΙ

FM. Και ενώ ο Χάρης Πρωτοψάλτης εξυμνούσε από τα μικρόφωνα του ΞΕΣΚΑΕΙ FM το άψογο οδικό δίκτυο της πόλης, η Μαρίνα προσπαθούσε να βρει κάποιο οπτικό ερέθισμα προκειμένου να απασχολήσει τον κουρασμένο της νου.

Ετσι ξεκίνησε να παρατηρεί τα υπόλοιπα οχήματα και να πλάθει ιστορίες με το μυαλό της σχετικά με τους επιβαίνοντες. «Εκείνο το αμάξι μοιάζει με του Μένιου», σκέφτηκε βλέποντας το επιβλητικό τζιπ του συζύγου της.

Η Μαρίνα έγειρε το σώμα της λίγο μπροστά προκειμένου να ταυτοποιήσει τον οδηγό, νιώθοντας σταδιακά τη ζώνη ασφαλείας να την σφίγγει. Ήταν ο Μένιος, αλλά δίπλα του υπήρχε και συνοδηγός. Δεν μπορούσε να δει χαρακτηριστικά. Μόνο τα μακριά μαύρα μαλλιά μιας γυναίκας.

«Ο γελοίος. Πάλι τα ίδια άρχισε» σκέφτηκε, βλέποντας το λευκό πρόσωπο του άντρα της να κοκκινίζει σταδιακά και το κεφάλι του να σμίγει με εκείνο της διπλανής του.

Η ζώνη της, άρχισε να την πιέζει ακόμα πιο πολύ, παρόλο που είχε αφήσει το κορμί της να κυθεί στο κάθισμα. Το στήθος της άρχισε να δονείται εσωτερικά, σαν τη μηχανή του αμαξιού της που, το τελευταίο δίωρο, παρέμενε στο ρελαντί.

Χωρίς δεύτερη σκέψη, η Μαρίνα άνοιξε το ντουλαπάκι και πήρε μία πένσα. Γράπωσε με το εργαλείο τη μεταλλική προεξοχή του ραδιοφώνου, εκεί που κάποτε υπήρχε το κουμπί και άλλαξε τον σταθμό. Το γύρισε στον ΡΟΚ FM.

Αφού τα ακουστικά της κύτταρα γέμισαν με θυμωμένους ήχους, αποφάσισε να μπουκάρει στην τροχήλατη ερωτική φωλιά του Μένιου. Βγήκε έξω. Άνοιξε την πόρτα του συνοδηγού και τράβηξε με δύναμη τα πλούσια μαλλιά της γυναίκας που φιλούσε ο άντρας της. Οι τρίχες όμως ξεκόλλησαν όλες μαζί από το κρανίο. Ήταν περούκα. Και η κοπέλα που πασπάτευε ο καλός της δεν ήταν γυναίκα, αλλά άντρας.

Αηδισμένη από το θέαμα, η Μαρίνα ξαναμπήκε στο αμάξι της. Έκλεισε το ραδιόφωνο και ξεκίνησε να γελάει...

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Ο Φτερωτός Τομ

Κάποια μέρα, μία νεράιδα άγγιξε με το μαγικό ραβδάκι της τον Τομ, ένα δεκαεξάχρονο, όμορφο νεαρό και τον έκανε φτερωτό!

Η χαρά του ήταν μεγάλη, γιατί το όνειρό του έγινε πραγματικότητα! Τώρα μπορούσε να παίζει και να κυνηγάει τα πουλιά. Κοιτούσε τα πάντα αφ' υψηλού. Τα δέντρα, τα σπίτια, οι άνθρωποι, όλα του φαίνονταν μικροσκοπικά!

Άμα κουραζόταν, ξάπλωνε πάνω στα άσπρα σύννεφα και ταξίδευε μαζί τους.

Μια μέρα όμως έπιασε δυνατή βροχή κι ένας κεραυνός τον έριξε απότομα στη γη!

Ξαφνικά, ξύπνησε! Όνειρο ήταν και πάει!

ΣΤΑΥΡΑΚΗ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑ

Πετάρισμα ψυχής

Τα χέρια του ήταν χωμένα βαθιά μέσα στις τσέπες της βαριάς μάλλινης καμπαρντίνας του. Το καπέλο του σκίαζε τα άλλοτε λαμπερά του μάτια. Στεκόταν ακίνητος στην άκρη της αποβάθρας σαν να είχε σταματήσει ο χρόνος και το βλέμμα του είχε χαθεί στο βάθος της γραμμής. Φαινόταν χαμένος στις σκέψεις του.

Μία πεταλούδα πέρασε από μπροστά του και κάθισε απαλά στη δερμάτινη τσάντα του. Την παρακολούθησε χωρίς να κουνηθεί. Θυμήθηκε αυτό που λένε για τις ψυχές που τριγυρίζουν μέσα σε τέτοια πολύχρωμα πλάσματα.

Σκέφτηκε ότι ίσως να ήταν η γυναίκα του.

Και έτσι, για μια στιγμή, αυτή η σκέψη τον έκανε να μην νιώθει πια μόνος.

ΕΞΑΚΟΥΣΤΙΔΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Ετών δώδεκα...

Αύγουστος, 1989. Εκείνη την ημέρα είχα την τιμητική μου! Γενέθλια με πάρτι το απόγευμα στην αυλή, κάτω από την κληματαριά και δίπλα στις ντοματιές! Ξαδέρφια και γειτονόπουλα, ντυμένοι όλοι με τα καλά μας, ανυπομονούσαμε να βάλουμε την κασέτα με τα αγαπημένα μας τραγούδια!

Είχε σουρουπώσει και ένα ελαφρύ αεράκι μας δρόσιζε, γαργαλώντας τη μύτη μας με το άρωμα της αλμύρας και του ιωδίου. Επιτέλους είχε έρθει η στιγμή των δώρων! Όμορφα λινά σακουλάκια τυλιγμένα με κορδελίτσες, έκρυβαν βραχιολάκια και άλλα μπιζού από τα τοπικά μαγαζιά αναμνηστικών δώρων. Κάποια φιλαράκια, είχαν τρέξει το πρωί να μου πάρουν

τα μεγάλα κόμικς που είχαν καταφθάσει με το πλοίο πριν εξαφανιστούν. Πόσο με ευχαρίστησαν Θεέ μου!

Ξαφνικά, όλοι άρχισαν μιλούν μεταξύ τους και να δείχνουν προς τον δρόμο. Είδα τον μπαμπά μου να πλησιάζει με ένα ροζ ποδήλατο! Γούρλωσα τα μάτια για να είμαι σίγουρη ότι βλέπω καλά. Και ναι! Ένα μεγάλο ροζ ποδήλατο, BMX παρακαλώ μπήκε στην αυλή, μετά βαϊών και κλάδων. Έτρεξα καταπάνω του, ουρλιάζοντας από τη χαρά μου, τόσο πολύ, που πρέπει να με άκουσε όλο το νησί! Μαζευτήκαμε όλοι γύρω από το ποδήλατο και μείναμε να θαυμάζουμε! Ήμουν το πιο ευτυχισμένο κορίτσι στον κόσμο!

ΤΟΥΛΙΑΤΟΥ ΕΛΛΗ

Η χορογραφία της παγωμένης γροθιάς

«Τα μάθατε; Άνοιξε μια καινούργια σχολή πολεμικών τεχνών δίπλα από τον Άγιο Τρύφωνα. Η δασκάλα κάνει καράτε και έχει πάρει οχτώ ολυμπιακά μετάλλια»

«Ναι, το διάβασα κι εγώ στο Facebook. Πρόκειται για μια Κινέζα που ζούσε δέκα χρόνια στην κορυφή του Θιβέτ και έτρωγε μονάχα χιόνι».

«Μα φυσικά. Η περιβόητη παγωμένη γροθιά. Έχει βγει και σε ταινία. Και έχει νικήσει στο κουνφου ακόμα και τον γνωστό Καραμάν Λη».

«Και το καλύτερο, η συνδρομή θα είναι μόνο διακόσια ευρώ το μήνα».

«Άη καλά! Εσείς είστε ντιπ χάπατα. Η Κινέζα που κάνει λάντζα στο εστιατόριο σουσι θα ανοίξει σχολή χορού για τον γιο της».

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Ανοχή... καμία!

«Φανή, φέρε μου τον φάκελο για την αυριανή υπόθεση» φώναξε μέσα από το γραφείο του ο Διευθυντής του γραφείου.

Η Φανή κοίταξε το ρολόι της. Περασμένες επτά. Έξω σκοτάδι. Μέσα, η ατμόσφαιρα μύριζε μπαρούτι. Πήρε τον φάκελο, ήπια μία γουλιά κρύο καφέ και διστακτικά πλησίασε το γραφείο του Διευθυντή.

«Μάλιστα, η Φανή πάλι τελευταία στιγμή ετοίμασε τον φάκελο» μουρμούρισε ο Διευθυντής.

Η Φανή, όρθια μπροστά από το γραφείο του και κοιτάζοντας το πάτωμα, έσφιξε τη γροθιά της και σιώπησε. Προτίμησε να μην απαντήσει, θεωρώντας ότι δίκιο δεν θα έβρισκε.

«Εκτός της αργοπορίας σου, με ένα γρήγορο έλεγχο, όλο λάθη» είπε με σφιγμένα χείλη εκείνος, κρατώντας το φάκελο στα χέρια του.

Η Φανή ένιωσε το πρόσωπο της να ζεσταίνεται, το στομάχι της να την κλωτσάει και τον λαιμό της να στεγνώνει.

«Μα κύριε Διευθυντά...» ψέλλισε χαμηλόφωνα.

«Ξέρεις ότι πολλοί θα σκότωναν για τη θέση σου, έτσι;» Ακούμπησε πίσω στην καρέκλα του και την κοίταξε με εκείνο το γνώριμο, συνοφρυωμένο βλέμμα.

Η καρδιά της άρχισε να χτυπάει δυνατά και το κεφάλι της να κουδουνίζει. *Αυτό ήταν, δεν αντέχω άλλο, αρκετά με αυτή την αδικία! ...σκεφτόταν η Φανή.*

Σήκωσε το κεφάλι της, με τα μάτια της σταθερά πάνω του.

«Ο φάκελος είναι έτοιμος από το πρωί και ακολούθησα πιστά τις οδηγίες σας. Αν χρειάζονται διορθώσεις, θα τις κάνω. Αλλά δεν πρόκειται να με κατηγορείτε αδικαιολόγητα.» απάντησε με ήρεμη αλλά ξεκάθαρη φωνή.

Ο Διευθυντής έμεινε σαστισμένος. Η Φανή τέντωσε το σώμα της. Για πρώτη φορά ένιωσε το αίμα να κυλάει με δύναμη στις φλέβες της.

Επιτέλους ήταν παρούσα.

Με όλο της το είναι.

Με φωνή.

Με άποψη.

Με δύναμη.

ΤΟΥΛΙΑΤΟΥ ΕΛΛΗ

Απελπισία

Ο Λευτέρης περίμενε μόνος στο σταθμό. Κρύος αέρας πάγωνε τα αυτιά του, καθώς τα λεπτά είχαν παγώσει επίσης. Στεκόταν όρθιος μέσα στο κρύο, δεν ένιωθε τα δάχτυλα των χεριών του. Τα χείλη του μωβ παγωμένα. Κάθε δυο λεπτά κοιτούσε αν έρχεται το τρένο με θλίψη και παράπονο στα μάτια. Συνεχώς έτριβε τα χέρια του για να ζεσταθούν.

Κανένας γύρω του, απομονωμένος.

Μοναξιά με κρύο, το χειρότερο του.

Πιεσμένος από τη ζωή, ο Λευτέρης δεν άντεχε άλλο. Τα δάκρυα πάγωναν πάνω στο παλτό του.

Δεν γνώριζε καν αν ήθελε να μπει στο τρένο.

Δεν γνώριζε καν γιατί ακριβώς περίμενε το τρένο και σαφώς δεν γνώριζε τι θέλει από την ζωή του.

ΒΕΛΟ ΑΝΤΩΝΙΑ

Αναμονή

Ο Νίκος σηκώθηκε από το άβολο ξύλινο παγκάκι, λες και αν ήταν όρθιος θα ερχόταν πιο γρήγορα το τρένο. Μάταια όμως. Οι ράγες μπροστά του έδειχναν κοιμισμένες.

Είχε βαρεθεί όλα αυτά τα χρόνια να την περιμένει στους σταθμούς και τα λιμάνια σαν να ήταν ο σοφέρ της. Μπούχτισε. Ο χρόνος είχε μετατραπεί στον πιο αδίστακτο εχθρό του χαρίζοντάς του πολλά κυβικά μέτρα μοναξιάς και ανίας.

Ο μοναδικός φράχτης προστασίας του ήταν το κινητό του. Είχε κατεβάσει ένα χαριτωμένο παιχνιδάκι με κάτι πολύχρωμα πετράδια που του θύμιζαν καραμέλες, σαν αυτές που του χάριζε κρυφά η γιαγιά του. Αλλά κι αυτό το δόλιο δεν είχε πολλά κουράγια. Στέρεψε κάποια στιγμή από μπαταρία αφήνοντας το Νίκο πραγματικά ολομόναχο.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Αναμονή

Περίμενε με ανυπομονησία στον σταθμό. Κοιτούσε συνεχώς το ρολόι του ενώ παράλληλα πηγαινοερχόταν από τη μία άκρη του σταθμού στην άλλη, σαν να ήθελε να χωνέψει το φαγητό που του είχε κάτσει στο στομάχι.

Στο πρόσωπό του καθρεφτιζόταν μια απογοήτευση και μια μελαγχολία. Ένιωθε και ήταν μόνος. Δεν ήξερε πώς να το διαχειριστεί.

Η απόλυτη ησυχία που υπήρχε στον σταθμό, του δημιουργούσε μια σειρά από σκέψεις. Είχε ενδοιασμούς για το αν η απόφαση που πήρε ήταν η σωστή. Είχε επίσης την υποψία ότι κάποιοι πιθανόν να είχαν πικραθεί απ' την απόφασή του.

Περίμενε πώς και πώς να περάσει το τρένο, ώστε να σταματήσει να κάνει τέτοιες σκέψεις.

ΚΟΝΤΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ

Προδοσία

Με πρωτοβουλία της μητέρας του Δημήτρη, ανοίχθηκε κοινός λογαριασμός με συνδικαιούχους την ίδια, το γιο της και τη γιαγιά του.

Σκοπός ήταν η συγκέντρωση ποσού για τις σπουδές του. Έτσι, η μητέρα του, από το υστέρημά της, κατέθετε χρήματα για δεκαοκτώ συναπτά έτη.

Η έκπληξη του Δημήτρη όμως ήταν τεράστια, όταν μετά την ενηλικίωσή του διαπίστωσε ότι η γιαγιά του είχε αποσύρει όλο το ποσό, καταθέτοντάς το σε δικό της λογαριασμό για δι' ίδιον όφελος.

Συναισθήματα, οργής, θυμού και πικρίας πλημμύρισαν την ψυχή του.

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Το «Πέραμα» της Μνήμης

Απόγευμα φθινοπωρινό, συννεφιασμένο στην Κουντουρουδιά. Φυσάει ελαφρύ αεράκι και η θάλασσα έχει μικρό κύμα. Γλαροπούλια χαμηλοπετάνε και δυο ψαρόβαρκες είναι δεμένες στο λιμάνι.

Στην ακροθαλασσιά, πάνω στην άμμο, κάθεται η Ολυμπία και αγναντεύει το Πέραμα απέναντι.

Θυμάται με πόνο το γιο της Στράτο· πόσες φορές πηγαινοερχόταν με τη γκαζολίνα του από τη μία ακτή στην άλλη μεταφέροντας τον κόσμο!

Ξεψύχησε στην αγκαλιά της σαν πληγωμένο πουλάκι. Ήταν μόνο σαράντα πέντε ετών.

ΣΤΑΥΡΑΚΗ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑ

Σε Κρίση

Να καθαρίσω την τσάντα μου. Να πλύνω τα χέρια μου. Να τινάξω τα ρούχα μου. Να κάνω μπάνιο. Σιχαίνομαι και μόνο που σκέφτομαι πόσες φορές με ακούμπησαν στο μετρό. Γιατί

χτυπάει έτσι η καρδιά μου; Δεν νιώθω καλά. Να, τρέμουν και τα χέρια μου. Κομπογιαννίτης ήταν ο γιατρός που πήγα την τελευταία φορά. Πρέπει οπωσδήποτε να ξανακάνω εξετάσεις.

ΕΞΑΚΟΥΣΤΙΔΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Στους Δρόμους του Ανέμου

Ξαφνική ανεμοθύελλα στην πόλη. Ανεμοθύελλα γεμάτη απειλές. Φανάρια, κάδοι και πινακίδες, πετάγονταν στον αέρα κάνοντας τρομερό θόρυβο. Τα παραθυρόφυλλα χτυπούσαν στους τοίχους, σαν έτοιμα να ξεκολλήσουν. Στους δρόμους ο κίνδυνος ήταν μεγάλος, λόγω της υπερβολικής ποσότητας νερού και των αυτοκινήτων που τους έκλειναν από παντού.

Η Βάσω προσπαθούσε να γυρίσει σπίτι, βαθιά μετανιωμένη που έφυγε από τη δουλειά της. Κάθε κολώνα που έπιανε να στηριχθεί λύγιζε ή κοβόταν. Ένιωθε την απειλή από παντού. Προσπαθούσε να μείνει ζωντανή, τα ρούχα της την είχαν βαρύνει και το νερό στα πόδια της την εμποδίζει να προχωρήσει.

ΒΕΛΟ ΑΝΤΩΝΙΑ

Η λάμψη που δεν έσβησε

Αν κάτι ξυπνά τις αισθήσεις, αυτό για την Αρετή είναι οι επισκέψεις στο χωριό και η παρουσία της γιαγιάς της.

Οι γνώριμες μυρωδιές του σπιτιού, τα ξεθωριασμένα χρώματα των τοίχων και οι κιτρινισμένες φωτογραφίες πάνω στο βαρύ ξύλινο μπουφέ την ταξιδεύουν κάθε φορά πίσω στο χρόνο. Κοιτάζοντάς τες, νιώθει να ξεδιπλώνεται μπροστά της ολόκληρη η ζωή της γιαγιάς της από τα ανήσυχά χρόνια της νιότης μέχρι τη γαλήνη της τρίτης ηλικίας.

Κοπέλα απείθαρχη.

Έτσι τη θυμούνται οι πιο παλιοί στο χωριό. Ψηλόλιγνη φιγούρα με ροδαλά μάγουλα, πορσελάνινη επιδερμίδα, πυκνά καστανά μαλλιά και καθαίο βλέμμα. Δεν χωρούσε σε νόρμες και κανόνες· κάτι που της χάρισε αμέτρητα χαστούκια από τον πατέρα της. Δε φοβόταν, όμως. Αγαπούσε τη ζωή.

Γυναίκα αφοσιωμένη.

Παντρεύτηκε από έρωτα, έκανε έξι παιδιά μα η ζωή τη δοκίμασε όταν έχασε τα τρία στη γέννα. Σκλήρυνε τόσο η ψυχή της, όσο και τα χαρακτηριστικά της. Λεπτές ρυτίδες χαράχτηκαν στο πρόσωπό της και τα άλλοτε απαλά χέρια της, έγιναν τραχιά και βαριά.

Γιαγιά στοργική.

Τα πυκνά, κάτασπρα μαλλιά της τα τύλιγε πάντα σε ένα μαύρο δίχτυ. Αν και φορούσε πια ακουστικά βαρηκοΐας, δυσκολευόταν να ακούσει καθαρά. Τα ροζιασμένα πια χέρια της μαρτυρούσαν τη σκληρή ζωή στα χωράφια, ενώ το φαφούτικο χαμόγελό της της υπενθύμιζε τον χρόνο που έφυγε.

Η λάμψη στα μάτια της, όμως, δεν χάθηκε ποτέ.

ΕΞΑΚΟΥΣΤΙΔΟΥ ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Η στιγμή της Αλήθειας

Ο Γιώργος δικαιολογήθηκε πάλι στην Αρετή ότι έπρεπε να πάει στον φίλο του να τον βοηθήσει με τη μετακόμιση. Η Αρετή όμως υποψιαζόταν ότι της έλεγε ψέματα.

Οι υποψίες της ενισχύονταν από το γεγονός ότι η Δήμητρα που πρόσφατα είχε νοικιάσει το διαμέρισμα στον δεύτερο όροφο, είχε αναπτύξει αρκετή οικειότητα με τον σύζυγό της.

Όταν ο Γιώργος έκλεισε την πόρτα, εκείνη βγήκε στη βεράντα για να τον παρακολουθήσει. Όταν τον είδε να φεύγει βιαστικά μαζί με την κοπέλα, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει τα δάκρυά της. Μόλις είχε επιβεβαιωθεί η προδοσία του άντρα της.

ΚΟΝΤΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ

Ένα σπίτι γεμάτο αναμνήσεις...

Μου έρχονται στο νου πολλές αναμνήσεις, κάθε φορά που επισκέπτομαι το σπίτι της γιαγιάς και του παππού μου.

Η μεγάλη μανταρινιά με τα μυρωδάτα της άνθη εξακολουθεί να με υποδέχεται σαν ευγενική οικοδέσποινα. Η λιθόστρωτη αυλή, με τα ευρύχωρα παρτέρια. Η σιδερένια πόρτα και τα μεταλλικά παράθυρα.

Το εσωτερικό του σπιτιού, τα παλιά έπιπλα, ο ξύλινος σκαλιστός καθρέφτης. Οι παλιές φωτογραφίες και τα ωραία κάδρα. Το παλιό ραδιόφωνο, το πικάπ, η ασπρόμαυρη τηλεόραση και οι δίσκοι από βινύλιο.

Όλο το χωριό εκτιμούσε και τον παππού και τη γιαγιά, για την εργατικότητα, την καθαριότητα και τη νοικοκυροσύνη τους.

Πάνω στην ώρα έρχεται ο κύριος Στράτος, ο γείτονας. Πονηρή αλεπού, του λόγου του.

«Πόσο το πουλάς το σπίτι; Για πες μου πόσο; Θέλω να το αγοράσω».

«Το σπίτι δεν πουλιέται. Δεν υπάρχει κοστολόγιο για τις όμορφες στιγμές που έζησα εδώ!»

ΣΤΑΥΡΑΚΗ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑ

Πριν ξημερώσει

Ελυσε τα μακριά της μαλλιά και ξάπλωσε στα ολόλευκα σεντόνια δίπλα του. Μόλις την ένιωσε, γύρισε προς το μέρος της και της άνοιξε τη μεγάλη αγκαλιά του για να κωθεί μέσα της. Ήταν περασμένες δύο· έπρεπε να κοιμηθούν, μα τα καρδιοχτύπια δεν τους άφηναν.

Ο μεγάλος τους πόθος γι' αυτό το μακρινό ταξίδι, ζωγράφιζε στα πρόσωπά τους την ευτυχία. Μόνο λίγες ώρες έμεναν για να δουν από κοντά αυτό που είχαν φανταστεί, αυτό που πίστευαν πως υπάρχει εκεί. Πριν το ξυπνητήρι χτυπήσει πέντε, ήταν ντυμένοι και έκλειναν την πόρτα πίσω τους.

ΚΑΛΑΝΤΖΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

Στάση στο Χρόνο

Το φθινόπωρο είχε ντύσει με τον μπρούτζινο μανδύα του τον μικρό επαρχιακό σιδηροδρομικό σταθμό. Τα νεκρά πεσμένα φύλλα κολλούσαν στις σκουριασμένες ράγες του τρένου, ενώ το τεράστιο ρολόι πάνω από την κεντρική είσοδο έδειχνε να είχε σταματήσει από τον καιρό που το εργοστάσιο καπνών έπαυσε να λειτουργεί.

Στο μοναδικό παγκάκι του σταθμού, ο Παντελής περίμενε υπομονετικά το τρένο. Καθόταν μόνος κρατώντας ένα ψάθινο καλάθι γεμάτο καλούδια προκειμένου να τα πωλήσει στους επιβάτες όταν ο συρμός θα έκανε την καθιερωμένη μισάωρη στάση του.

Το τρένο έφτανε από μακριά ξεψυχισμένο σαν να μην είχε την απαιτούμενη ενέργεια να ολοκληρώσει τη διαδρομή. Διακόσια μέτρα πριν από τον σταθμό ακινητοποιήθηκε. Οι πόρτες άνοιξαν αυτόματα. Στο τρένο δεν υπήρχε κανείς, παρά μόνο ένα οχτάχρονο αγοράκι.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Τελικά... «το είχαν»

Κάθε φορά που πήγαιναν ταξίδι η σχέση του Φίλιππου και της Χρυσής δοκιμαζόταν. Ο ένας οργανωτικός και ψυχαναγκαστικός και ο άλλος χαλαρός και τελευταίας στιγμής. Τώρα μάλιστα που θα έπρεπε να φύγουν στις πέντε το πρωί; Δύσκολα τα πράγματα!

Το ταξί έφτασε πέντε λεπτά νωρίτερα. Ο Φίλιππος έτοιμος εδώ και ώρα κατέβηκε για να φορτώσει τη βαλίτσα. Η Χρυσή τρέχοντας πανικόβλητη να ετοιμαστεί και να πάρει τα τελευταία καλλυντικά έφτασε ασθμαίνοντας έξι λεπτά αργότερα. Κοιτάχτηκαν και χαμογέλασαν νυσταγμένοι. Τελικά, «το είχαν» ακόμα!

ΤΟΥΛΙΑΤΟΥ ΕΛΛΗ

Πέταγμα

Το πρωί ανοίγει το παράθυρο, ξεδιπλώνει τα φτερά του και αρχίζει να πετά πλάι στον ήλιο, αποφεύγοντας τα σύννεφα. Αστραπιαία, προσγειώνεται στη δουλειά, κρατώντας καλά φυλαγμένο το υπερφυσικό χάρισμά του.

Το απόγευμα ταξιδεύει στα πιο όμορφα μέρη. Πετά πάνω από θάλασσες, βουνά, δρόμους και αξιοθέατα. Είναι η ξεκούρασή του. Αισθάνεται ελεύθερος, παντοδύναμος και τον κόσμο του.

Λίγο πριν πέσει η νύχτα, διακριτικά επιστρέφει στο σπίτι. Κρύβει τα φτερά του και εμφανίζεται ανάμεσα στους υπόλοιπους σαν ένας συνηθισμένος άνθρωπος.

ΚΟΝΤΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ

Χτίζοντας από την αρχή

Ο Στάθης είναι ένας πενηντάρης αρχιτέκτονας εσωτερικών χώρων, βραβευμένος για την πρωτοποριακή χρήση φυσικών υλικών και βιώσιμων λύσεων στον σχεδιασμό. Ο ίδιος,

γυμνασμένος και γεροδεμένος, με ένα πράο βλέμμα και ευθυτενή στάση, αποπνέει γαλήνη και σιγουριά, όπως και οι χώροι που δημιουργεί.

Διατηρούσε γνωστό γραφείο στο κέντρο της Αθήνας με πολύ μεγάλο πελατολόγιο, το οποίο όμως αναγκάστηκε να κλείσει λόγω της οικονομικής κρίσης. Τότε ήταν που διαγνώστηκε με αγχώδη διαταραχή και αρρυθμία, γεγονός που τον ανάγκασε να επανεκτιμήσει τη ζωή του. Αναζήτησε ηρεμία και προσωπική ισορροπία, εγκαταλείποντας την πρωτεύουσα για την επαρχία, όπου βρήκε χώρο να ασχοληθεί με μικρότερα, πιο προσωπικά έργα και να ζει, μαζί με την οικογένειά του κοντά στη φύση.

Η απόφασή του αποδείχθηκε σωτήρια, καθώς οι χώροι που δημιούργησε έγιναν πρότυπα βιώσιμης ανάπτυξης, κρατώντας ζωντανή την έμπνευση και τις αξίες της ζωής.

ΤΟΥΛΙΑΤΟΥ ΕΛΛΗ

Δύσκολη απόφαση

Όσο βρίσκoμαι στη δουλειά, δέχτηκα ένα τηλεφώνημα από το σχολείο για ένα πρόγραμμα ευφυΐας που «έτρεχε» στην τάξη του γιου μου. Μου είπαν ότι θέλουν να εκπροσωπήσει το σχολείο σε ανάλογο πρόγραμμα ευφυΐας στην Ουάσιγκτον.

Η πρόταση με έβαλε σε πολλές σκέψεις. Το παιδί μου είναι ακόμα μωρό. Τι να κάνω;

Ο γιος μου διαβάζει συνέχεια. Του αρέσει. Είναι πάντα αφοσιωμένος στα μαθήματά του. Το αγαπάω το παιδί μου προφανώς θα έκανα το καλύτερο για αυτόν, αλλά...

Δυο φωνές συγκρούονται μέσα μου· τόσο αντίθετες, τόσο αταίριαστες. Η μια φωνή λέει ότι δεν πρέπει να τον κρατήσω πίσω, η άλλη όμως λέει πως θα είμαι κακή μαμά αν στείλω το παιδί μου σε αυτή την ηλικία μακριά από μένα. Ίσως νομίζει πως θέλω να τον ξεφορτωθώ όπως έκανε ο πατέρας του.

Τι να κάνω; Δύσκολη απόφαση ...

ΒΕΛΟ ΤΟΝΙΑ

Η καταραμένη διαθήκη

Ο Θανάσης, μετά τον θάνατο του πατέρα του, ως ο μεγαλύτερος από τα υπόλοιπα τρία αδέρφια, κλήθηκε να διευθετήσει τα κληρονομικά. Ήταν όμως σε δίλημμα, κυρίως για το εξοχικό που είχαν, καθώς σίγουρα θα το ήθελαν όλοι.

Ξαφνικά, ενώ συλλογιζόταν, βρήκε στην βιβλιοθήκη του πατρικού σπιτιού, μια διαθήκη, η οποία μεταξύ άλλων έγραφε:

«Το εξοχικό το αφήνω στον γείτονά μας, τον Στάθη. Ήταν ο μόνος που μου στάθηκε πραγματικά όταν πάλευα με την ασθένεια...»

Ο Θανάσης, μόλις το διάβασε έπεσε από τα σύννεφα. Δεν μπορούσε να πιστέψει ότι άφησε το εξοχικό σε έναν ξένο και όχι σε ένα από τα παιδιά του. Σκέφθηκε να εξαφανίσει την διαθήκη και να μην πει τίποτα στον Στάθη, τον οποίον σημειωτέων αντιπαθούσε πολύ.

ΚΟΝΤΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ

Το παλιό πέτρινο σπίτι

Το πέτρινο σπίτι στην κορυφή του λόφου στην Τοσκάνη, δεν μπορούσε να περάσει απαρατήρητο. Κουβαλούσε κάτι από την αίγλη, μιας εποχής, μακρινής και ξεπερασμένης.

Για την Μαργαρίτα δεν ήταν ένα τυχαίο, παλιό οίκημα, αλλά ένας ζωντανός μάρτυρας των παιδικών της αναμνήσεων. Στους πλινθόκτιστους τοίχους του, ο χρόνος σταματούσε φυλακίζοντας φωνές, γέλια, παιχνίδια, έρωτες, ένοχα μυστικά.

Μόλις πέρασε την ξύλινη πόρτα, ευχήθηκε ο άνεμος που φυσούσε να πάρει μακριά όλες τις κακές μνήμες που την είχαν πνίξει. Στο σαλόνι το μάτι της έπεσε στο παλιό γραμμόφωνο. Βάζοντας μια παλιά πλάκα, κατάλαβε ότι η αγάπη της για τη μουσική κατοικούσε για πάντα στη μνήμη της ριζώνοντας πολύ βαθιά.

Ρίχνοντας την ματιά της στη μισάνοικτη πόρτα, που άλλοτε θύμιζε κουζίνα, ένιωσε την ψυχή της να γλυκαίνει από τη φιγούρα της γιαγιάς της και τη μυρωδιά του λικέρ λεμόνι.

Το σπίτι ήταν τόσο άδειο, αλλά στην πραγματικότητα τόσο γεμάτο από μυρωδιές και σκιές που χόρευαν στον χρόνο.

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Η τιμωρία

«Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί αντιπαθείτε τόσο τον Λεωνίδα», μου είπε χθες ένας παλιός του φίλος, και η συνέχεια όσων μου αποκάλυψε ήταν συγκλονιστική.

«Δεν ήταν πάντα έτσι. Ήταν ένας χαρούμενος νέος, έξυπνος, που όλοι πίστευαν πως θα είχε μια λαμπρή καριέρα. Όλα όμως ανατράπηκαν όταν οι γονείς του κατάλαβαν ότι είναι

ομοφυλόφιλος. Τον είδαν με τα μάτια τους και όχι μόνο δεν το χώνεψαν ποτέ, αλλά τον έδιωξαν από το σπίτι.

Η αποστροφή τους που από εκείνη τη νύχτα και τα ντροπιαστικά λόγια που βγήκαν από το στόμα τους έκαναν τον Λεωνίδα να θέλει να πεθάνει. Τότε ήταν που έκανε απόπειρα δολοφονίας και από τότε παλεύει με την κατάθλιψη.

Εφυγε από δω, για κάμποσα χρόνια και επέστρεψε όταν οι γονείς του σκοτώθηκαν σε τροχαίο. Ήρθε να τους κλάψει και όταν έφθασε η ώρα να ανοίξει η διαθήκη τους, περίμενε να δει αν στο τέλος τον είχαν συγχωρέσει μετά από τόσα χρόνια, όπως είχε κάνει ο ίδιος· αν μετάνιωσαν, αν έστω θυμούνταν ότι κάποτε είχαν έναν γιο.

Άφηναν όλη την περιουσία τους σε ιδρύματα. Ούτε τότε δεν είχε αναφερθεί το όνομα του...

ΚΑΛΑΝΤΖΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

Ελπίδα – Φόβος – Αναμονή...

Εκείνη

Οι ενοχές με τραβούσαν προς τα κάτω σαν βαρίδια, βυθίζοντάς με όλο και πιο βαθιά σε έναν βούρκο από τον οποίο δε μπορούσα να ξεφύγω. Έτσι ένιωθα έναν ολόκληρο μήνα, από τη μέρα που τα κατέστρεψα όλα.

Είχε έρθει η ώρα να κάνω κάτι δραστικό. Αποφάσισα να του ζητήσω να βρεθούμε. Ήθελα να τον ξανακερδίσω, να του αποδείξω πόσο έχω μετανιώσει για το λάθος μου, να τον κοιτάξω στα μάτια και να του υποσχεθώ ότι δεν θα τον ξαναπροδώσω.

Το μήνυμα στάλθηκε. Διαβάστηκε. Καμία απάντηση.

Πέρασε μία ώρα. Ένιωθα το στομάχι μου σφιγμένο και την καρδιά μου να χτυπά δυνατά.

Κοίταξα το κινητό ξανά. Τίποτα.

Καθώς το έκλεινα, είδα την αντανάκλασή μου στην οθόνη και αναρωτήθηκα πώς μπόρεσα να φερθώ τόσο ανόητα και να πιστέψω ότι θα με συγχωρούσε. Ένας λυγμός ανέβηκε από το στομάχι μου και με έπνιξε. Έσφιξα το μαξιλάρι του καναπέ στο στήθος μου και έκατσα εκεί παραδομένη στις αναμνήσεις.

Εκείνος

Ο Θωμάς είχε ξεκινήσει από νωρίς τη δουλειά εκείνη την ημέρα. Το πρότζεκτ στο οποίο ήταν επικεφαλής τον είχε βοηθήσει να κρατά το μυαλό του απασχολημένο, να μην επιστρέφει σε εκείνη τη μέρα που τα άλλαξε όλα. Ένας μήνας σιωπής. Είχε πείσει τον εαυτό του ότι δεν τη χρειαζόταν πια.

Το κινητό του δονήθηκε πάνω στο γραφείο. Αναγνώρισε αμέσως τον αριθμό της Μαργαρίτας.

«Θέλω να μιλήσουμε, σ' αγαπάω.»

Ενίωσε τα χέρια του να παγώνουν και την καρδιά του να πέφτει στο κενό, σαν να έχει φύγει πια από το σώμα του.

Σηκώθηκε απότομα από την καρέκλα και πέταξε το κινητό στον καναπέ. Έκατσε μπροστά από το ανοιχτό παράθυρο όπου ο αέρας έμπαινε απαλός. Για μια στιγμή του φάνηκε πως κουβαλούσε μαζί του το άρωμά της.

Και τότε, όλες οι αναμνήσεις άρχισαν να πέφτουν σαν βροχή στο μυαλό του. Η καρδιά του σφίχτηκε από μια επικίνδυνη, γλυκιά προσδοκία· ίσως τίποτα δεν είχε τελειώσει πραγματικά.

ΕΞΑΚΟΥΣΤΙΔΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Αόρατη απειλή

Ο αέρας χτυπούσε μανιασμένα τα τζάμια, αλλά η Αρετή δεν είχε καταλάβει ότι ο πραγματικός εφιάλτης ήταν ακριβώς μπροστά της. Τα δάκτυλά της έτρεμαν καθώς έσφιγγε στην παλάμη της το παλιό, σκουριασμένο κλειδί της εξώπορτας. Η κλειδαριά ήταν σκοροφαγωμένη. Στην αρχή έσπρωξε το κλειδί μαλακά και αμέσως μετά με δύναμη, μια, δύο φορές, κόλλησε. Κάτι δεν πήγαινε καλά.

Η ανάσα της κόπηκε. Το στήθος της ανεβοκατέβαινε. Το κλειδί παγιδεύτηκε στη μέση της διαδρομής. Δεν πήγαινε ούτε μπροστά, αλλά ούτε και πίσω. Σαν να υπήρχε ένα ξένο σώμα, το οποίο είχε παρέμβει ενδιάμεσα και εμποδίζει την περιστροφή. Το κρύο διαπεραστικό, τρυπούσε τα κόκκαλά της, όχι επειδή το παράθυρο ήταν ανοιχτό, αλλά επειδή η ψυχή της ένιωθε παγιδευμένη. Τότε, ένα υπόκωφο τρίξιμο ακούστηκε...

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Αμφιβολίες

1. ~ Μαργαρίτα ~

Είχε περάσει μία ολόκληρη ώρα από το μήνυμα που είχα στείλει στον Θωμά και ακόμα να απαντήσει. Αναρωτιόμουν αν είχε συμβεί κάτι. Ήταν τόσο απασχολημένος ή απέφευγε να απαντήσει;

Μα όλα τα σημάδια μέχρι τότε έδειχναν ότι ήμαστε στο ίδιο μήκος κύματος. Είχα πέσει τόσο έξω;

Ακούμπησα κάτω το κινητό και κοίταξα έξω από το παράθυρο. Σκοτάδι, καταχνιά, βροχή και αέρας. Στον δρόμο τα αυτοκίνητα πηγαινοέρχονταν με θολά φώτα σαν αυτοκινητάκια σε λούνα-παρκ.

Κακός ο καιρός ο καιρός σκέφτηκα και αυτόματα σφίχτηκε το στομάχι μου.

«Μάλλον δεν θέλει να απαντήσει», μουρμούρισα απογοητευμένη, στη συνέχεια.

Ενώ όμως από τη μια έλεγα στον εαυτό μου να σταματήσει να ελπίζει, από την άλλη συνέχιζα να περιμένω με τη σκέψη ότι μπορεί η απογοήτευσή μου να είναι υπερβολική.

Ισως, πράγματι, κάτι να είχε συμβεί.

2. ~ Θωμάς ~

Ο Θωμάς διάβασε το μήνυμα της Μαργαρίτας. Πήρε μια βαθιά ανάσα και κοίταξε έξω από το παράθυρο. Ο καιρός ολοένα και χειροτέρευε. Σκεφτόταν πως, έτσι κι αλλιώς, θα ήταν δύσκολη η μέρα με την επαγγελματική συνάντηση που ακολουθούσε, και ταυτόχρονα είχε αρχίσει να βρέχει και να λυσομανάει... Και τώρα ένας επιπλέον προβληματισμός· τί να απαντήσει;

Δεν ήθελε να αφήσει τη Μαργαρίτα να αναρωτιέται καθυστερώντας την απάντησή του, ωστόσο δεν ήταν τόσο απλό για εκείνον να της πει αυτά που αισθανόταν.

Η συνάντηση θα ξεκινούσε σε δέκα λεπτά. Κοίταζε νευρικά μια τις σημειώσεις του και μια το μήνυμα της Μαργαρίτας.

Νιώθοντας πίεση, έκλεισε εκνευρισμένος το τηλέφωνο αποφασισμένος να συγκεντρωθεί στην συνάντηση και να της απαντήσει μετά.

Ότι και να γινόταν η Μαργαρίτα άξιζε μία απάντηση με καθαρό και αφοσιωμένο μυαλό.

ΤΟΥΛΙΑΤΟΥ ΕΛΛΗ

Σε άλλους ρυθμούς

Το χρυσαφί χρώμα του ουρανού μαρτυρούσε την ώρα· ο Μιχάλης δεν είχε πάρει χαμπάρι πως είχε ξημερώσει. Ούτε καν ήξερε από πότε ακουμπούσε στην αστραφτερή άμμο και ρέμβαζε τον ουρανό. Ήταν από χθες το βράδυ ή κόντευε να κλείσει βδομάδα;

Ο χρόνος κυλούσε διαφορετικά από τότε που οι ισορροπίες στην ζωή του άλλαξαν δραματικά. Τίποτα πια δεν θα ήταν το ίδιο· ούτε καν ο ίδιος.

Κόντευε να πατήσει τα σαρανταπέντε, αλλά οι ρυτίδες και οι γκριζωπές τούφες στα μαλλιά του δεν τον άφηναν να κρυφτεί. Τελικά όμως, είχε τα καταφέρει εκεί στην απόμερη παραλία στο Νότο της Κρήτης...

ΔΗΜΑ ΑΝΘΗ

Στο κόκκινο

Απόγευμα Τρίτης με ανοιχτά μαγαζιά και ψιλόβροχο. Η κίνηση διαβολεμένη. Ραντεβού με ιατρό. Το είχα κρύψει από τον Πέτρο. Δεν ήθελα να τον ανησυχήσω. Του είχα πει ότι θα μείνω στο γραφείο μέχρι αργά. Δεκάδες σκέψεις περνούσαν από το μυαλό μου όσο οδηγούσα.

Και αν ήταν κάτι κακό; Τώρα βρήκε να μου τύχει; Τώρα που η σχέση μας με τον Πέτρο είχε δοκιμαστεί και ήμουν σίγουρη πλέον για την αφοσίωσή του; Πού κάναμε τόσα σχέδια;

«Ο Πέτρος δεν θα το αντέξει», άκουσα τον εαυτό μου να μονολογεί φωναχτά.

Εφτασα στο τελευταίο φανάρι. Δεξιά λωρίδα για να στρίψω. Το αριστερό μου πόδι χτυπούσε νευρικά **το πατάκι του αυτοκινήτου**. Είχα άγχος. Ήταν προφανές. Γύρισα το βλέμμα μου και κοίταξα αφηρημένα το διπλανό αυτοκίνητο. «Παναγία μου!» φώναξα αναπηδώντας στο κάθισμα.

Ο Πέτρος!

Αδύνατον!

Προς στιγμή έτσι νόμισα και... μου έφυγε η ψυχή.

Περιοργάστηκα με προσοχή το αυτοκίνητο. Ναι, ήταν του Πέτρου.

Κατέβασα το τζάμι του αυτοκινήτου για να παραμερίσω τις σταγόνες που μου έκρυβαν την ορατότητα. *Ναι, ήταν πράγματι ο Πέτρος!*

Σταματημένος στο φανάρι αγκάλιαζε με το χέρι του τον ώμο μιας νεαρής κοπέλα και γελούσαν. Έσκυψε και την φίλησε.

Ξαφνικά σκοτείνιασε. Σκοτείνιασα. Πετάχτηκα από την κόρνα που πάτησαν τα αυτοκίνητα πίσω μου να ξεκινήσω. Το φανάρι είχε ανάψει πράσινο, αλλά εγώ ήμουν στο κόκκινο.

ΤΟΥΛΙΑΤΟΥ ΕΛΛΗ

Ζωγραφιές με ψυχή

Ο δεκάχρονος Ορφέας είναι ένα παιδάκι με σύνδρομο Down, το οποίο φοιτά σ' ένα ειδικό σχολείο στο κέντρο της Αθήνας. Είναι μικροκαμωμένος, με κοντά, μαύρα μαλλάκια και λοξά ματάκια. Με το γλυκό του χαμόγελο τους κατακτά όλους με την πρώτη ματιά.

Του αρέσει πολύ η ζωγραφική· λατρεύει να απεικονίζει στο χαρτί και στον καμβά πειρατικά καράβια, επιβατικά, εμπορικά και πολεμικά πλοία. Είναι τόσο παραστατικές και λεπτομερείς οι ζωγραφιές του, με απίθανο συνδυασμό χρωμάτων. Με μεγάλη δεξιότητα ζωγραφίζει τα φουγάρα, τις άγκυρες, τα παράθυρα, τα κατάρτια, τα σχοινιά και τα κανόνια των караβιών.

Η δασκάλα του, η κυρία Ηρώ, οι συμμαθητές και οι συμμαθήτριάς του ενθουσιάζονται κάθε φορά που ολοκληρώνει έναν πίνακα και τους τον δείχνει... Κι εκείνος, με γλυκό χαμόγελο δέχεται τα συγχαρητήρια και την αγάπη τους.

Η δασκάλα του, τον σφίγγει στην αγκαλιά της και του υπόσχεται ότι θα τον βοηθήσει να σπουδάσει στη σχολή Καλών Τεχνών, όταν με το καλό μεγαλώσει.

ΣΤΑΥΡΑΚΗ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑ

Αναπάντεχη επιστροφή

Η Σοφία μπήκε μες την τάξη, όμως σε αντίθεση με τις άλλες φορές επικρατούσε σιωπή. Οι μαθητές της δεν ήταν εκεί. Μια περίεργη αίσθηση την κυρίευσε. Γύρισε το βλέμμα της προς το πιάνο και αυτό που αντίκρισε ήταν εξωπραγματικό.

Μία γνώριμη αντρική φιγούρα καθισμένη ανάποδα στο σκαμπό, με την πλάτη στραμμένη προς εκείνη!

Ακόμα και μετά από τόσα χρόνια τον αναγνώρισε αμέσως. Την φαρδιά πλάτη, τα σγουρά ξανθά μαλλιά και το σημάδι στη βάση του κρανίου, από εκείνο το καλοκαίρι που είχε σκιστεί σ' ένα βράχο και του έβαλαν ράμματα.

Εμεινε σαστισμένη να τον κοιτάει.

Ο αδερφός της που είχε φύγει από το σπίτι ένα πρωί για το πανεπιστήμιο και δεν επέστρεψε ποτέ, ήταν εκεί. Μπροστά της. Με σάρκα και οστά.

Το παρελθόν είχε επιστρέψει. Τα ψέματα τελείωναν. Είχε έρθει η ώρα της αλήθειας.

ΤΟΥΛΙΑΤΟΥ ΕΛΛΗ

Η στιγμή της απόφασης

Η κόρνα του αυτοκινήτου πίσω της την τίναξε, βγάζοντάς την απότομα από τις σκέψεις της.

Το γραφείο της Φανής απείχε μόνο δεκαπέντε λεπτά από το σπίτι της. Η αγωνία, όμως, που την κατέβαλε, έκανε το δρόμο να μοιάζει ατελείωτο και το χρόνο βαρύ.

Στάθηκε στο φανάρι, κοιτάχτηκε στον καθρέφτη και άγγιξε τους μαύρους κύκλους κάτω από τα μάτια της. Την προηγούμενη ημέρα ο Νικηφόρος, ο εργοδότης της, την είχε κρατήσει έως τις έντεκα το βράδυ, προκαλώντας την αγανάκτηση του συντρόφου της, ο οποίος την κοίταξε επιτιμητικά όταν εκείνη μπήκε αποκαμωμένη στο σπίτι.

Στην είσοδο της εταιρείας συνάντησε τον Νίκο, έναν νεαρό συνάδελφο που τον θαύμαζε για την αυτοπεποίθησή του. Σκεφτόταν ότι ίσως αυτό να εκτιμούσε το αφεντικό τους και να του φερόταν ανθρώπινα, σε αντίθεση με το πώς φερόταν στην ίδια.

Κατευθύνθηκε στο γραφείο της και ,πριν προλάβει να ανοίξει τον υπολογιστή, η πόρτα του διπλανού γραφείου άνοιξε με δύναμη. Ακούστηκε η βαριά και υπεροπτική φωνή του Νικηφόρου να της ζητά την άμεση παράδοση της έκθεσης που της είχε αναθέσει μόλις μία ημέρα πριν.

«Και έλα τώρα στο γραφείο μου», είπε και η φωνή του απλώθηκε στον διάδρομο.

Η Φανή ένωσε δάκρυα να ανεβαίνουν στα μάτια της και προτού προλάβουν να κυλήσουν στα μάγουλά της, πήρε μια βαθιά ανάσα και κατευθύνθηκε στο γραφείο του Νικηφόρου. Έσφιξε το πόμολο με το χέρι της και άνοιξε την πόρτα διακριτικά, καθώς δεν ήθελε να προκαλέσει την παραμικρή δυσαρέσκεια.

«Η έκθεση που μου παρέδωσες είναι γεμάτη ανακρίβειες. Την θέλω διορθωμένη σήμερα ,χωρίς καθυστέρηση.», είπε περιφρονητικά πετώντας τον φάκελο στο γραφείο, ενώ δεν της έριξε ούτε μια ματιά.

«Μάλιστα.», ψέλλισε. «Με θέλετε για κάτι άλλο;»

Δεν πήρε απάντηση και βγήκε όπως μπήκε, αθόρυβα.

Ετρεξε στις γυναικείες τουαλέτες και έβγαλε μια μεγάλη ανάσα από το στήθος της σαν να προσπαθούσε να αποδιώξει όλο το άγχος που την κατέβαλε μήνες τώρα.

Δεν αντέχω άλλο. Μου φέρεται σαν σκουπίδι. Δεν λέω ότι τα κάνω όλα σωστά, αλλά κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ. Και ποτέ δεν είναι αρκετό. Θα αρρωστήσω αν συνεχίσω έτσι. Κάτι πρέπει να κάνω.

Κοιτάχτηκε στον καθρέφτη και για πρώτη φορά δεν είδε φόβο, μόνο πείσμα.

Από εκείνη τη στιγμή ήξερε πως δε θα έσκυβε ξανά το κεφάλι.

ΕΞΑΚΟΥΣΤΙΔΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Αμφιβολίες

Θεέ μου, πώς γίνεται να γέννησα εγώ ένα τόσο έξυπνο παιδί! Από πού πήρε άραγε; Όχι πάντως από τον ανεπρόκοπο τον πατέρα του! Τώρα; Πρέπει να αγοράσω ρούχα για τον Θέμη, θα τον κοιτάνε όλοι για τα κατορθώματά του, για την εξυπνάδα του, από τα χείλη του θα κρέμονται. Πώς θα πάει; Έτσι ;

Θα παραιτηθώ από τη δουλειά. Θυσία θα γίνω, έναν τον έχω. Πρέπει να δουλέψω· εκεί που θα πάμε, τι θα τρώμε; Πού θα βρω δουλειά, πώς... αφού δεν ξέρω τη γλώσσα. Σπίτι; Ωραία τα λένε αυτοί. Αν δεν είναι ο πιο έξυπνος και μας στείλουν πίσω; Αυτό δεν το είχα σκεφτεί. Αν δεν ξεπεράσει ποτέ το παιδί την απόρριψη και πέσει στα ναρκωτικά;

Μήπως είναι όλα λάθος τελικά; Θα στερηθεί την παιδική του ηλικία, θα γίνει πειραματόζωο. Αυτή θα είναι η ζωή του δηλαδή, διάβασμα μόνο; Πάντα ευχόμουν να έρθει η στιγμή που θα είναι περιζήτητος .

«Πρόσεχε τι εύχεσαι»...

ΚΑΛΑΝΤΖΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

Το ματωμένο πηγάδι

«Κοιτάξτε ένα πετρόχτιστο πηγάδι. Σίγουρα θα είναι πολύ παλιό»

«Και οπωσδήποτε θα έχει την ιστορία του...»

Η κυρά- Μέλπω όταν άκουσε τα λόγια των τουριστών πήγε κοντά τους.

«Θα σας πω την ιστορία. Η γιαγιά μου έλεγε ότι χτίστηκε επί τουρκοκρατίας.... Μια όμορφη κοπέλα, η Λενιώ, ήταν αρραβωνιασμένη μ' ένα λεβέντη, τον Κωνσταντή κι ετοιμάζονταν να παντρευτούν.

»Ο Μουχτάρ Πασάς την είδε μια μέρα, καθώς περνούσε από την αυλή της. Θαμπώθηκε από την ομορφιά της και την άρπαξε με βία, για να την πάει στο χαρέμι του.

»Τότε εκείνη για να γλιτώσει, έπεσε μέσα στο πηγάδι. Προτίμησε να πεθάνει παρά να ατιμαστεί.

»Μόλις το έμαθε ο Κωνσταντής, έχασε τα λογικά του και κάθε βράδυ πήγαινε στο πηγάδι, έκλαιγε και τραγουδούσε μοιρολόγια.

»Μη μπορώντας να αντέξει το χαμό της αγαπημένης του, έπεσε κι εκείνος μέσα.

»Λένε ότι όταν πάει κανείς νύχτα και σκύψει προς το στο πηγάδι, ακούει κραυγές και μοιρολόγια».

«Αλήθεια; Τι θλιβερή ιστορία!»

ΣΤΑΥΡΑΚΗ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑ

Ινφλουέρ... για κλάματα

Κίνηση στην Κηφισίας.

Η Ελένη, νιώθοντας εγκλωβισμένη στη θέση του οδηγού ξεφύσηξε βαριεστημένα.

Σήκωσε το κινητό της και έβγαλε μία φωτογραφία τα παραταγμένα, σαν μεταλλικά κουτιά, αυτοκίνητα. Κοιτάχτηκε στον καθρέφτη, σούφρωσε τα χείλη και έβγαλε μία σέλφι. Πριν ανεβάσει στόρι σκέφτηκε να πλουτίσει τις δύο αυτές φωτογραφίες με την λεζάντα «Όταν η ζωή σε ρίχνει στην κίνηση, βγάλε σελφι!».

Ξεκινώντας να γράφει την ευρηματική αυτή ατάκα, το βλέμμα της συνέλαβε μία ασυνήθιστη κινητικότητα στο διπλανό αυτοκίνητο. Γύρισε το κεφάλι της και αυτό που αντίκρισε την έκανε να παγώσει. Ο αρραβωνιαστικός της σαν περήφανος κόκορας σε περίοδο αναπαραγωγής, έσκυβε προς την συνοδηγό, μιλούσε κοντά στο αυτί της και της έδινε τρυφερά φιλιά στα χέρια.

Η Ελένη με μάτια γουρλωμένα από την έκπληξη, ένιωσε το αίμα να ανεβαίνει στο κεφάλι της, κάνοντας τις φλέβες του λαιμού να χτυπάνε σαν ντραμς.

Σε μια στιγμή σύγχυσης σκέφτηκε να διαπράξει την αποτρόπαια πράξη του ξεμαλλιάσματος της ξανθιάς παρουσίας. Μόλις, όμως, συνειδητοποίησε ότι αυτό θα χαλάσει την εικόνα που τόσο σκληρά έχει χτίσει, καταφέροντας να συγκεντρώσει πάνω από εκατό χιλιάδες ακολούθους στα σόσιαλ μίντια, ακύρωσε αυτό το σενάριο.

«Ε όχι και να γίνω βάιραλ για τον Κωστάκη!», τσίριξε. «Εκδίκηση!» φώναξε, σαν να κέρδισε μόλις τον πρώτο λαχνό. «Σε σιγανή φωτιά θα σε ψήσω κακομοίρη.»

Άρπαξε το κινητό της από το διπλανό κάθισμα και κάλεσε τον αριθμό του, ενώ παράλληλα βυθιζόταν στη θέση του οδηγού μέχρι το σημείο που τα μάτια της είχαν οπτική επαφή με το διπλανό αυτοκίνητο. Τον είδε να βγάζει το κινητό από την τσέπη του και να το πετάει επιδεικτικά στο πίσω κάθισμα, ενώ παράλληλα χούφτωνε τα πλούσια στήθη της συντροφιάς του.

Απελπισμένη τίναξε το κεφάλι πίσω και σκέφτηκε πόσο δύσκολο είναι τελικά να είσαι ινφλουένσερ.

ΕΞΑΚΟΥΣΤΙΔΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Μια Τετάρτη του Γενάρη

Ανέκαθεν το καφέ σπιτάκι στη γωνία του χωριού υπήρξε θέμα συζήτησης στους νέους· συνήθιζαν να το παίζουν ακόμα και σε στοίχημα.

Ο Γιάννης και η Μαρία, περίεργοι από την φύση τους, δέχτηκαν αμέσως την πρόκληση, μια κρύα τετάρτη του Γενάρη, μετά το δείπνο με τους παππούδες τους.

Τα παιδιά ξεπόρτισαν στις δώδεκα , όταν ακούστηκε το σύρσιμο από την ξεχαρβαλωμένη καγκελόπορτα του σπιτιού. Νόμιζαν ότι παίζουν σε ταινία και οι ίδιοι ήταν οι πρωταγωνιστές.

Οι φακοί τους σταμάτησαν να φωτίζουν, όταν διέκριναν μια σκιά. Ανάμεσα στα ουρλιαχτά τους, ίσα που ακούστηκε η ομολογία ενός άντρα ότι χρησιμοποιεί το σπίτι τις κρύες μέρες.

ΔΗΜΑ ΑΝΘΗ

Ένα αξέχαστο ταξίδι

Το πιο έντονα χαραγμένο, με ανεξίτηλα χρώματα, ταξίδι που σημάδεψε την παιδική μου ηλικία ήταν η επίσκεψή μου στην Ανδαλουσία και συγκεκριμένα στη Σεβίλλη, την πρωτεύουσά της, μια ιστορική πόλη χτισμένη στις όχθες του ποταμού Γουαδαλκιβίρ. Θυμάμαι με πόση ανυπομονησία γέμισα τη βαλίτσα μου με καλοκαιρινά ρούχα, καθώς η θερμοκρασία εκεί, ακόμη και την άνοιξη, κυμαίνεται σε υψηλά επίπεδα.

Η πόλη, γνωστή για την πλούσια αρχιτεκτονική της -γοτθική και μπαρόκ με γοήτευσε από την πρώτη στιγμή. Ο Καθεδρικός Ναός και το παλάτι Αλκαζάρ-συγκатаλέγονται στα μνημεία παγκόσμιας κληρονομιάς της Ουνέσκο. Απόλαυσα τα υπέροχα τάπας και άφησα να με παρασύρει ο ρυθμός του Φλαμένκο, ο χορός του πάθους. Πόσο μαγεύτηκα από τα ποικιλόχρωμα κοστούμια των χορευτών...

Αξέχαστη μου έμεινε επίσης η βόλτα με την άμαξα. Το ποδοβολητό των αλόγων που αναμειγνυόταν με το δυνατό και μεθυστικό άρωμα των ανθών της νερατζιάς που είχαν μετατρέψει ολόκληρη την πόλη σ' έναν απέραντο, αρωματικό κήπο. Είμαι βέβαιη πως κάποια στιγμή στο μέλλον τα βήματά μου θα με οδηγήσουν πίσω σ' αυτήν!

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Στο σταθμό

Ο Χρήστος πήγε στον σταθμό της Λάρισας να περιμένει το τρένο για την Αθήνα. Μόλις είχε χωρίσει με τη γυναίκα του.

Μόνος κι έρημος σαν την καλαμιά στον κάμπο. Κάθε φορά που σφύριζε ένα τρένο, έτρεχε και ρωτούσε να μάθει τον προορισμό του.

Σκληρό πράγμα η μοναξιά, κι ακόμα δυσκολότερο η αναμονή.

Πότε επιτέλους θα φύγω από δω πέρα; Τα πάντα μου θυμίζουν εκείνη... Πότε επιτέλους θα έρθει αυτό το περιβόητο τρένο που θα με γυρίσει πίσω στον τόπο μου; Στους γονείς, στ' αδέρφια και στους φίλους μου; αναρωτιόταν, ενώ το στομάχι του είχε κολλήσει στην πλάτη του από την πείνα.

Μόλις που πρόλαβε και ψώνισε κάτι από την καντίνα, γιατί επιτέλους το τρένο το πολυπόθητο «βρήκε το δρόμο» κι έφθασε επιτέλους στο σταθμό.

ΣΤΑΥΡΑΚΗ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑ

Κάτω από τον ίδιο ουρανό

Για τον Στάθη η επαρχία δεν ήταν απλά το σπίτι του. Ήταν η διέξοδός του, μία δεύτερη ευκαιρία στη ζωή.

Από μικρός θυμάται τον εαυτό του χωμένο στα βιβλία. Γοητευμένος από τους πλανήτες απαντούσε με περηφάνεια ότι θα γίνει αστροναύτης όταν μεγαλώσει.

Όλα άλλαξαν λίγο μετά την εφηβεία, όταν οι γονείς του άρχισαν να του φαίνονται φορτικοί, τα μαθήματα βαρετά και η ζωή ανούσια. Μόνο του στήριγμα, οι λάθος παρέες. Μαζί τους δοκίμασε ναρκωτικά και χωρίς να το καταλάβει κατέληξε να χάνεται σε κακόφημους δρόμους της Αθήνας, αναζητώντας τη δόση του.

Μία μέρα έκανε χρήση νοθευμένης ουσίας, καταλήγοντας στο νοσοκομείο. Για μέρες πάλευε στη Μονάδα Εντατικής Θεραπείας.

Μόλις άνοιξε τα μάτια του αντίκρυσε τη μητέρα του να τον κοιτά με την ίδια αγάπη, όπως τότε που της μιλούσε για τα άστρα πριν κοιμηθεί.

Μόνο τότε αποφάσισε πως θέλει να ζήσει.

Εφυγε από την Αθήνα και γύρισε στο σπίτι του παππού του στην επαρχία.

Εκεί η ζωή κυλούσε αργά. Το πρωί δούλευε στους οπωρώνες και το βράδυ καθόταν στη βεράντα και κοιτούσε τον ουρανό.

Το παιδί που κάποτε ονειρευόταν τα άστρα, ήταν ακόμα μέσα του.

ΕΞΑΚΟΥΣΤΙΔΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΑ

Ο Ανδρέας

Ο χειμώνας είχε ήδη μπει, ο ήλιος, όμως, έστεκε λαμπρός πάνω από την πολύβουη πρωτεύουσα.

Ο δρόμος πλημμυρισμένος από μυρωδιές και χρώματα φιλοξενούσε πλήθος πωλητών και περαστικών που, για μια στιγμή, μοιράζονταν βλέμματα, χαμόγελα, κουβέντες, μέχρι που χάνονταν ξανά στον δικό τους κόσμο.

Ο Αντρέας, ένας καλοσυνάτος μεσήλικας, με κορμί στητό και μάτια αινιγματικά, κάθε πρωί έστηνε τον πάγκο του με τα ίδια χέρια, στον ίδιο δρόμο, κάτω από τον ίδιο ουρανό, που τον έβρισκε πάντα λίγο πιο κουρασμένο από την προηγούμενη ημέρα.

Τόσα χρόνια είχε μάθει να παρατηρεί τους ανθρώπους. Ποιοι κοιτούσαν στα μάτια, ποιοι απέφευγαν το βλέμμα, ποιοι κουβαλούσαν μυστικά πιο βαριά από τις σακούλες τους.

Ισως το να τους παρατηρεί, του έδινε την ψευδαίσθηση ότι μπορούσε ο ίδιος να κρυφτεί, όπως έκανε καλά τόσα χρόνια. Ο μεγαλύτερός του φόβος ήταν ότι κάποιος θα τον αναγνώριζε και η ζωή του θα κατέρρεε μέσα σε μια στιγμή.

ΕΞΑΚΟΥΣΤΙΔΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Άλλοθι

Τελικά, το είπε και το έκανε. Όσες φορές και να της μίλησαν οι γονείς της η Νόρα εκεί, το δικό της. Επέμενε ότι ο Φίλιππος την αγαπούσε και ότι μπορεί να ήταν ευέξαπτος και να το έχανε κάποιες φορές, αλλά ίσως να έφταιγε και εκείνη με τη συμπεριφορά της.

Ο Φίλιππος καταγόταν από αριστοκρατική οικογένεια και κανείς δεν υποψιαζόταν ότι μπορεί να ήταν κακοποιητικός. Οι γονείς όμως αισθάνονται, νιώθουν αμέσως τον κίνδυνο που αφορά τα παιδιά τους.

Και να που τώρα εκείνη έφευγε μαζί του και η άμοιρη μητέρα της, βλέποντάς την, άρχισε να κλαίει στη βεράντα.

ΤΟΥΛΙΑΤΟΥ ΕΛΛΗ

Χειμωνιάτικη Ακινησία

Μια χειμωνιάτικη νύχτα στο χωριό, κρύα και βαριά, ο χρόνος έμενε σχεδόν ακίνητος. Ένα χωριό που οι δρόμοι του ήταν άδαιοι, τα μαγαζιά κλειστά και όλοι βρίσκονταν κλεισμένοι στα σπίτια τους. Κανένας δεν κυκλοφορούσε.

Η Μάγδα έμενε στον παππού της για να τον προσέχει, επειδή ήταν άρρωστος. Ένιωθε έντονα ότι ο χρόνος είχε κάνει παύση, καθώς έβλεπε στο ρολόι να φεύγει αργά κάθε δευτερόλεπτο.

Σκέψεις περνούσαν από το μυαλό της για τις ευθύνες που είχε αναλάβει. Δεν ήθελε να ξημερώσει κι εκείνη να μένει εκεί και να συνεχίζει να ακούει τα δευτερόλεπτα.

ΒΕΛΟ ΑΝΤΩΝΙΑ

Πολύχρωμα μονοπάτια

Ο Δημήτρης κατέβηκε τελευταίος από το σχολικό, κρατώντας σφιχτά το σακίδιό του. Περπατούσε με μικρά, προσεκτικά βήματα και σταματούσε συχνά για να παρατηρήσει ό,τι τραβούσε την προσοχή του. Στην τάξη καθόταν πάντα στο ίδιο θρανίο, κοντά στο παράθυρο, όπου το φως του ήλιου έπεφτε λοξά πάνω στο τετράδιό του.

Το πρόγραμμα κύλησε όπως κάθε μέρα. Ένα τραγουδάκι για αρχή, μαθηματικά και γλώσσα στη συνέχεια αυτή τη φορά έπαιξαν με κύβους και εικόνες, πολλές εικόνες.

«Ίσως από αυτές να εμπνέεται ο Δημήτρης», σκέφτηκε η Ηρώ καθώς περνούσε πάνω από τα θρανία στο μάθημα ζωγραφικής της τελευταίας ώρας.

Στάθηκε για λίγο και παρατήρησε την επιλογή των χρωμάτων αλλά και τα σχέδια που μέσα στην αταξία τους, συνέθεταν μία πανέμορφη εικόνα.

Εντονο πορτοκαλί δίπλα σε κόκκινο, κίτρινο πάνω σε μωβ, γκρι γραμμές που διέσχιζαν το χαρτί σαν μονοπάτια. Οι ζωγραφιές ήταν γεμάτες κίνηση, σχήματα που έμοιαζαν να πάλλονται, σαν να είχαν το δικό τους ρυθμό.

Ο Δημήτρης σήκωσε το κεφάλι του και την κοίταξε με τα μεγάλα αμυγδαλωτά του μάτια, σαν να ήθελε να την ευχαριστήσει για την αναγνώριση της προσπάθειάς του. Η Ηρώ του ανταπέδωσε το βλέμμα μαζί με ένα στοργικό χάιδεμα στα ξανθά μαλλιά του.

ΕΞΑΚΟΥΣΤΙΔΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Η δοκιμασία της βεβαιότητας

Ο Ιωάννης, λυκειάρχης σε Ιδιωτικό Σχολείο, με σπουδές ιστορίας και κοινωνιολογίας στην Γενεύη, σοβαρός, μετρημένος, άκαμπτος με την λακωνική αβρότητα που τον διέκρινε, είχε τον έλεγχο της ζωής του. Στις πεποιθήσεις του, που ήταν πάντα ισχυρές και ακλόνητες κυριαρχούσε το τρίπτυχο: *Πατρίς – Θρησκεία - Οικογένεια*.

Είχε μία επιτυχημένη καριέρα, δύο παιδιά που μεγάλωναν σύμφωνα με τις αρχές του κι έναν γάμο με την Αγάπη, ο οποίος στηριζόταν στην αμοιβαία εκτίμηση και συνεργασία. Για τον Ιωάννη, έρωτας δεν υπήρχε. Υπερτερούσε το καθήκον να αφήσει απογόνους.

Όλα αυτά όμως κατέρρευσαν όταν ένα ανοιξιάτικο πρωινό επισκέφθηκε το σχολείο η Μαρία, καθηγήτρια κλασσικής φιλολογίας για να διδάξει στην Α' λυκείου. Η εμφάνισή της

δεν ήταν εντυπωσιακή, αλλά η ενέργεια που εξέπεμπε η παρουσία και η φρεσκάδα της νιότης της τον μαγνήτισαν αμέσως.

«Το γραφείο σας μυρίζει μούχλα κύριε καθηγητά, πρέπει να κάνετε αλλαγές», παρατήρησε μόλις τον χαιρέτισε.

«Το γραφείο μου είναι ασφάλεια» απάντησε εκείνος με τον γνωστό, διδακτικό τόνο του.»

«Το γραφείο σας μοιάζει με φυλακή», χαμογέλασε εκείνη.

«Μερικές φορές η ομορφιά βρίσκεται στις αλλαγές. Πρέπει να τολμάμε, να κάνουμε αλλαγές.»

«Για μένα η ασφάλεια είναι το ζητούμενο στη ζωή μου Μαρία.» απάντησε ο Ιωάννης ευθύς αμέσως.

Τις επόμενες εβδομάδες το οικοδόμημα του Ιωάννη άρχιζε να εμφανίζει ρωγμές και η περίφημη ακαμψία του πήγε περίπατο. Η βεβαιότητα ότι τα ήλεγχε όλα έμοιαζε σαν πύργος με τραπουλόχαρτα. Η Μαρία του προκαλούσε τρόμο, έναν τρόμο που δεν είχε νιώσει ποτέ τον τρόμο της ζωντανίας, της ίδιας της ζωής. Στις συζητήσεις τους ένιωθε γυμνός και ανήμπορος.

Καθώς βρισκόταν βυθισμένος στις σκέψεις του, το κινητό του ξαφνικά δονήθηκε. Ελαβε δύο μηνύματα. Το ένα ήταν από τη γυναίκα του και αφορούσε την άρρωστη κόρη του ,και το άλλο από τη Μαρία: *Απόψε έχει πανσέληνο, σε περιμένω στο σπίτι μου για ποτό.*

Ο Ιωάννης έσφιξε τα χείλη του. Ξαφνικά, ένιωσε ότι η ασφάλεια του σπιτιού του δεν τον ικανοποιούσε πλέον. Η κόρη του ήταν άρρωστη κι αυτός το μόνο που ήθελε ήταν να σφίξει την Μαρία στην αγκαλιά του και να γευτεί το παθιασμένο φιλί της σαν να μην υπάρχει αύριο.

Η σύγκρουση μέσα του ήταν βίαιη. Από τη μία το οικοδόμημα της ευθύνης που τόσα χρόνια έχτιζε με πειθαρχία, κι από την άλλη η απρόσμενη ζωντανία του απρόβλεπτου.

Καθώς έμπαινε στο σπίτι του και το φως του φεγγαριού έλουζε το πρόσωπο της κόρης του, σκέφτηκε ότι όλη η ζωή του στηριζόταν στην ευθύνη. Αυτό τον χαρακτήριζε και αυτό θα συνεχίζει να τον χαρακτηρίζει.

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Σε δύο χρόνους

Θεέ μου, έχω φτάσει. Τα πόδια μου τρέμουν. Η πόρτα όμως γιατί είναι μισάνοικτη; Μήπως είναι εδώ το αφεντικό; Αποκλείεται, τέτοια ώρα αυτός είναι στο γραφείο του. Και αν είναι κάποιος άλλος μέσα; Τι να κάνω...; Όχι, όχι, δεν μπαίνω, δεν το ρισκάρω. Είναι επικίνδυνο αυτό που θέλω να κάνω και σίγουρα ανήθικο. Από την άλλη όμως, του χρειάζεται ένα μάθημα. Αφού μου φέρεται σαν να είμαι σκουπίδι, καλά κάνω και τον εκδικούμαι.

Όμως, υπάρχουν σίγουρα λεφτά στην αποθήκη; Ναι, σίγουρα υπάρχουν. Αφού κάθε μέρα τον βλέπω να μπαίνει και να τα αφήνει κάτω από το παλιό γραφείο του. Ναι, αλλά αν πηγαίνει αργότερα και τα παίρνει; Το θέμα είναι να μπω και να βρω τα χρήματα, όχι να το κάνω χωρίς αποτέλεσμα.

Πάντως, το μόνο σίγουρο είναι ότι δεν υπάρχει κανείς εδώ. Η πόρτα, μπορεί να είναι μισάνοικτη αλλά κανείς δεν είναι μέσα. Περιμένω τόση ώρα και δεν ακούγεται ο παραμικρός θόρυβος. Άρα, δεν υπάρχει κανείς.

Λοιπόν, δεν το σκέφτομαι άλλο. Όσο το καθυστερώ, τόσο χειρότερο και επικίνδυνο γίνεται. Μια απόφαση είναι. Μπαίνω γρήγορα, παίρνω όσα λεφτά βρω, τα βάζω γρήγορα στην τσάντα μου και εξαφανίζομαι.

Ηθελε να εκδικηθεί το αφεντικό του γιατί τον κακομεταχειριζόταν στην δουλειά. Ήξερε που έκρυβε ένα μέρος των χρημάτων του, οπότε δεν ήταν δύσκολο για εκείνον.

Όταν έφτασε στην αποθήκη, βρήκε την πόρτα μισάνοικτη. Φοβήθηκε. Πίστεψε ότι κάποιος μπορεί να ήταν μέσα. Από την άλλη σκεφτόταν ότι αυτό που πήγαινε να κάνει δεν ήταν σωστό. Για κάμποση ώρα, βασανιζόταν με αυτές τις σκέψεις.

Ταυτόχρονα, δεν ήταν απόλυτα σίγουρος ότι θα έβρισκε τα χρήματα. Δεν ήθελε να κάνει κάτι τόσο επικίνδυνο χωρίς αποτέλεσμα.

Όση ώρα επεξεργαζόταν στο μυαλό του αυτές τις πιθανότητες, συνειδητοποίησε ότι δεν υπήρχε κανείς στην αποθήκη. Δεν ακουγόταν ο παραμικρός θόρυβος, οπότε υπέθεσε ότι το πεδίο ήταν ελεύθερο.

Ο αρχικός του δισταγμός, μετατράπηκε σε οριστική απόφαση. Δεν ωφελούσε να το επεξεργαζόταν άλλο. Σκεφτόταν, πως όσο το καθυστερούσε, τόσο πιο πιθανό ήταν να γίνει αντιληπτός από κάποιον.

Επρεπε, λοιπόν, να ενεργήσει γρήγορα και αποφασιστικά. Στην κυριολεξία έτρεμε με αυτό που πήγαινε να κάνει, αλλά ένιωθε τόσο αδικημένος και πληγωμένος από το αφεντικό του, που δεν θα έκανε πίσω, κι ούτε θα μετάνιωνε για την πράξη του.

ΚΟΝΤΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ

Μακριά από τους αριθμούς

Κάτω από τον γλυκό φθινοπωρινό ήλιο, ο Στάθης έβγαλε το ψάθινο καπέλο του και βολεύτηκε κάτω από τον ίσκιο ενός δέντρου. Τα πλούσια μαλλιά του ανάσαναν και το αδυνατισμένο του κορμί δέχτηκε με ανακούφιση δροσερό νερό από την πηγή του παραπόταμου.

Δίπλα του, δεκάδες τελάρα γεμάτα με αχλάδια. Η περίοδος συγκομιδής έφτανε στο τέλος και εκείνος ένιωθε ικανοποιημένος με τον εαυτό του ,που κατόρθωσε να βγάλει τη σεζόν χωρίς να χάσει μεροκάματο.

Πιο πολύ όμως αισθανότανε υπερήφανος που επιτέλους είχε απαγκιστρωθεί από την τοξική καθημερινότητα που τον πότιζε η πρωτεύουσα. Είχε σιχαθεί να φοράει εκείνο τον λιπαρό κορμί μέσα από τα ακριβά κοστούμια και να κυνηγάει τους αριθμούς και τις προθεσμίες. Είχε μπουχτίσει να αποτελεί και αυτός ένα δηλητηριασμένο κύτταρο του πιστωτικού οργανισμού που ξεσπίτωσε τόσες οικογένειες.

Εχοντας αφήσει πίσω του τη ματαιοδοξία και τους κήρυκες της, τώρα ήταν πραγματικά ελεύθερος. Ήταν μόνος. Μόνο αυτός, τα φρουτόδεντρα και τα αχλάδια.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Πριν τη σύγκρουση

Ο πατέρας στεκόταν όρθιος στην πόρτα του δωματίου της Άννας. Τα χέρια του ήταν σφιγμένα και η αναπνοή του βαριά, κοφτή, καθώς προσπαθούσε να συγκρατήσει τον θυμό που τον έκαιγε. Τα λόγια ανέβαιναν ως τον λαιμό του, έτοιμα να ξεσπάσουν, όμως τα κρατούσε μέσα του. Ήξερε πως ένας ακόμη καβγάς δεν θα οδηγούσε πουθενά. Πίσω από την οργή του κρυβόταν η ανάγκη να γίνει κατανοητός, να ακουστεί επιτέλους χωρίς να υψώσει τη φωνή του.

Η Άννα καθόταν στο γραφείο της και τον κοιτούσε σιωπηλή. Τα δάχτυλά της γύριζαν αφηρημένα τις σελίδες ενός βιβλίου, χωρίς να τις διαβάζει. Είχε κουραστεί από την επανάληψη της ίδιας σκηνής, από τις λέξεις που δεν προλάβαινε ποτέ να πει. Μέσα της είχε ήδη υψώσει έναν αόρατο τοίχο· έναν τρόπο να προστατεύεται, να απομακρύνεται πριν ακόμη αρχίσει η σύγκρουση.

Το δωμάτιο έμοιαζε να κρατά την ανάσα του, σαν να περίμενε ποιος από τους δύο θα έκανε πρώτος το βήμα για να σπάσει τη σιωπή.

ΤΟΥΛΙΑΤΟΥ ΕΛΛΗ

«Ακλόνητες» βεβαιότητες

«Είστε έτοιμοι; Φεύγουμε;»

«Μαμά, ο Γιάννης δεν φοράει κάλτσες!»

«Μαμά, ούτε ο Νίκος φοράει φανέλα!»

Τα τελευταία οκτώ χρόνια, οι συζητήσεις της Αριάδνης, όταν ήταν στο σπίτι, ήταν κάπως έτσι. Άλλες φορές, ήταν γεμάτες αγάπη, γέλια και αγκαλιές, αλλά οι περισσότερες συνοδεύονταν από κατήφεια και τσακωμούς.

Δεν της είχε χαριστεί τίποτα. Όλα, τα είχε αποκτήσει με πολύ κόπο και αγωνία· τα παιδιά της με εξωσωματική, το ίδιο και την επιχείρησή της, μία από τις δέκα καλύτερες στην Ελλάδα.

Με τον Δημήτρη, τον άντρα της, έμεναν στην Καλαμάτα. Παντρεύτηκαν στα εικοσιπέντε τους, σε μια ηλικία, που ο αυθορμητισμός και το ένστικτο κυριαρχούσαν έναντι σε κάθε λογική. Ορκίστηκαν «για πάντα μαζί», χωρίς να διακρίνουν τότε το βάρος αυτής της απόφασης.

Τώρα, μετά από χρόνια, ήταν και οι δύο πολύ απασχολημένοι. Οι σκοτούρες της δουλειάς, τα παιδιά και οι υποχρεώσεις τους ήταν αρκετές και η ρουτίνα της καθημερινότητας δεδομένη. Γκρίνια, τσακωμοί και μούτρα ο ένας στον άλλο.

Την ρουτίνα αυτή, θα έσπαγε η φιλοξενία σε δύο παλιούς φίλους του Δημήτρη, τον Κώστα και τον Πάνο.

Η Αριάδνη, τους είχε συναντήσει παλιότερα στην Αθήνα κι εκείνο το Σαββατοκύριακο του Μάη που ήρθαν στο σπίτι της, ήταν σαν να γύρισε ο χρόνος πίσω. Τα είχε όλα, γέλιο,

παιχνίδι, χορός. Είχε ξεχάσει πώς ήταν να περνάς καλά, να πονάει το πρόσωπό σου από τα χαχανητά.

Στη ματιά του Κώστα κρυβόταν θαυμασμός, το ένιωθε. Πόσο ντράπηκε όταν κατάλαβε πως κοκκίνιζε! Τα λόγια που της είπε, έκρυβαν υποσχέσεις, όνειρα και πόθο. Έπιασε τον εαυτό της να γοητεύεται, να ερωτεύεται...

Τι γίνεται Θεέ μου; Τι κάνω; Κούνησε το κεφάλι δεξιά και αριστερά...

Ως τώρα νόμιζα πως ζούσα! Νόμιζα... Βρίσκομαι σ' αυτό το σπίτι αλλά δεν είμαι εδώ! Πως πείστηκα ότι όλα είναι καλά; Τα κουκούλωσα όλα. Έκανα πως δεν έβλεπα! Τώρα; Πίσω από την καρδιά, κάτω από το στομάχι, όλα εκεί βρίσκονται, όλα όσα κατάπια... Τώρα όμως, ανέβηκαν όλα πάνω... Πνίγομαι... Δεν μπορώ να ανασάνω! Πρέπει να πάρω μια απόφαση. Να τον παρατήσω;... Τα παιδιά; Και αν είναι απλά ένα φλερτ;

«Συγκεντρώσου! Θα στηρίξεις όλη την ευτυχία σου σε άλλον;» αναρωτήθηκε χαμηλόφωνα.

Πρέπει να σκεφτώ. Πρέπει να μιλήσω στον Δημήτρη. Τον παρατήσαμε τον γάμο μας και τώρα... Άρκεσε μόνο ένα φλερτ και σκέφτομαι να τα τινάξω όλα στον αέρα!

«Θέλω να σου πω μερικά πράγματα», του είπε δυο μέρες αργότερα, κοιτάζοντάς τον σαν να τον έβλεπε πρώτη φορά.

«Είναι τόσο σοβαρό; Βιάζομαι»

«Νόμιζα πως αν τα έκανα τα πράγματα έτσι όπως μου τα είχαν μάθει, αν πήγαινα πάντα σύμφωνα με τους κανόνες, όλα θα πήγαιναν καλά. Νόμιζα ότι αυτό ήταν το ζητούμενο. Τώρα, το μόνο που θέλω είναι να ζήσω, να είμαι ευτυχισμένη! »

«Δεν είσαι; Δεν καταλαβαίνω..»

«Καταλαβαίνω εγώ και αυτό φτάνει. Μεγάλωσα... Δεν έχω χρόνο.»

ΚΑΛΑΝΤΖΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

Μάτια που δεν βλέπονται...

Η αίθουσα αναμονής του αεροδρομίου ήταν πλημμυρισμένη από μία αμήχανη σιωπή. Ο Δημοσθένης και η Μαργαρίτα στέκονταν αμίλητοι ο ένας απέναντι από τον άλλο με μόνο εμπόδιο τις βαλίτσες, οι οποίες λειτουργούσαν σαν φυσικό εμπόδιο ανάμεσά τους.

Ο Δημοσθένης έχοντας την χειραποσκευή και νιώθοντας έναν κόμπο να πνίγει τον λαιμό του, κράτησε τα λόγια του φυλακισμένα. Η ανάσα του βαριά και ατίθαση, διακρινόταν από έναν αλλόκοτο, ακανόνιστο ρυθμό.

Η θλίψη είχε πλημμυρίσει επίσης τα μάτια της Μαργαρίτας καθιστώντας την αδύνατη να κλάψει, ή να προβεί σε κάποια άλλη αντίδραση. Τα χέρια της ήταν ιδρωμένα κι έπαιζαν νωχελικά με τα κουμπιά της ζακέτας της σε μία μονότονη και ακαθόριστη κίνηση αμηχανίας και άγχους συνάμα. Η κίνησή της έμοιαζε σαν να ήθελε να κρατήσει τον χρόνο ακίνητο.

«Το ξέρω ότι είναι δύσκολος αυτός ο αποχωρισμός», είπε ο Δημοσθένης, σπάζοντας για λίγο την σιωπή τους. «Αλλά μην ανησυχείς, θα μιλάμε μέσω του υπολογιστή, θα σε καλώ αρκετές φορές κατά την διάρκεια της ημέρας. Με την πρώτη ευκαιρία επίσης θα έρθω να σε δω, δεν θα καθούμε.»

Τα λόγια του αντήχησαν σαν βάλσαμο στην ψυχή της, αλλά δεν πείστηκε.

«Μάτια που δεν βλέπονται, γρήγορα λησμονούνται ψυχή μου.» αποκρίθηκε η Μαργαρίτα, νιώθοντας ένα ακαθόριστο τρέμουλο να διαπερνά την ραχοκοκαλιά της. Μην αντέχοντας άλλο την ένταση της στιγμής, έπεσε στην αγκαλιά του.

Ήταν μια αγκαλιά, τόσο σφιχτή και απελπισμένη, σαν να προσπαθούσε να ρουφήξει την απαραίτητη ενέργεια και την ζεστασιά του κορμιού του, που τόσο, μα τόσο είχε ανάγκη...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ

Ένα βαθύ τραύμα

Ο Γιώργος πολλές φορές απορούσε με τον Μηνά, τον συνάδελφό του. Ήταν αρκετά μοναχικός, δεν μιλούσε και δεν έκανε παρέα με κανέναν. Πίστευε ότι η συμπεριφορά του ήταν δείγμα απαξίωσης προς τους υπολοίπους, γι' αυτό και τον αντιπαθούσε πολύ και αρκετές φορές φερόταν άσχημα απέναντί του.

Ο Χρήστος, που γνώριζε καλά τον Μηνά, εξομολογήθηκε στον Γιώργο, τι είχε συμβεί στο Μηνά. Πριν τέσσερα χρόνια είχε κακοποιηθεί σεξουαλικά από τους δύο καλύτερους του φίλους. Δεν μπόρεσε ποτέ να ξεπεράσει αυτό το τραύμα και γι' αυτό έπαψε να επικοινωνεί και να συναναστρέφεται με άλλους ανθρώπους, ενώ εκτός των άλλων πάσχιζε να θεραπευθεί από την κατάθλιψη.

Ο Γιώργος έπεσε από τα σύννεφα. Ένωσε πολύ άσχημα που έκρινε αρνητικά έναν άνθρωπο, χωρίς να ξέρει τον σταυρό που κουβαλούσε. Ήθελε να του ζητήσει συγγνώμη αλλά ντρεπόταν.

ΚΟΝΤΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ

Πίσω από την κλειστή πόρτα

Η Αρετή βρισκόταν μπροστά από τη βαριά, ξύλινη πόρτα με τα σκαλιστά σχέδια. Άγγιξε διστακτικά το κρύο πόμολο και έβγαλε από την τσέπη της το παλιό, χάλκινο κλειδί. Πλησιάζοντας την σκουριασμένη κλειδωνιά η καρδιά της άρχισε να χτυπάει δυνατά και τα γόνατά της να τρέμουν. Το μυαλό της έπλαθε διάφορα σενάρια για το τί την περίμενε πίσω από την πόρτα.

Ότι και να είναι, πρέπει να την ανοίξω, ψιθύρισε με τρεμάμενη φωνή. Ξεροκατάπιε και με μία κίνηση έβαλε μέσα το κλειδί. Ένωσε μία αντίσταση, σαν κάτι να εμποδίζει στο κλειδί να προχωρήσει. Πήρε μία ανάσα, έσφιξε τα χείλη της και πίεσε το κλειδί βαθύτερα. Ένας κρότος ακούστηκε μέσα από την πόρτα. Το ξύλο έτριξε δυνατά και η Αρετή πετάχτηκε με μία κραυγή. Για μια στιγμή τα πάντα γύρω της πάγωσαν.

ΤΟΥΛΙΑΤΟΥ ΕΛΛΗ

Η Μόνη τους Παρέα

Ο Ηλίας και η Μαίρη μένουν σε ένα διαμέρισμα δυάρι. Έχουν δυο γάτες και ένα σκύλο. Τα ζωάκια αυτά ήταν η μόνη τους παρηγοριά πια, αφού πριν ένα χρόνο έχασαν το μοναχοπαίδι τους από λευχαιμία.

Οι γάτες, περσικές, με μακρύ τρίχωμα, χαδιάρες και επικοινωνιακές, προσαρμόστηκαν αμέσως στο χώρο. Κάθε βράδυ όταν επέστρεφαν στο σπίτι, τους έγλυφαν τα χέρια και τους κρατούσαν συντροφιά.

Ο σκύλος, εκπαιδεύτηκε από μία ειδική ομάδα, προκειμένου να προσεγγίζει τα παιδιά που έπασχαν από καρκίνο, στα αντικαρκινικά Νοσοκομεία, προσφέροντάς τους αγάπη και απαλύνοντας τον πόνο τους.

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Η διαθήκη

Μόλις άνοιξε το ξύλινο μπουόλο, το βλέμμα της έπεσε σε ένα ταλαιπωρημένο από το χρόνο χαρτί. Το ξεδίπλωσε προσεκτικά και άρχισε να διαβάζει χαμηλόφωνα τις αράδες.

Μάϊος 1972. Σώας τας φρένας. Αλήθεια. Μαρίνα.

«Γνώρισα τη Μαρίνα το καλοκαίρι του 1948. Την ερωτεύτηκα και διατήρησα δεσμό μαζί της, όντας ήδη παντρεμένος. Λίγους μήνες αργότερα μου ανακοίνωσε τον ερχομό του παιδιού μας. Δείλιασα και τότε έφυγα μακριά, στα καράβια.»

«Αφήνω το σπίτι μου στη Μαρίνα, εάν είναι ακόμη εν ζωή, και στην κόρη μου, το παιδί που δεν γνώρισα ποτέ, με την ελπίδα να βρει τη δύναμη να με συγχωρέσει.»

Τύλιξε το χαρτί ευλαβικά, πλησίασε το παράθυρο και κοίταξε τα παιδιά της που έπαιζαν στην αυλή. Σκέφτηκε πως ο παππούς τους δεν θα τα γνώριζε ποτέ κι ένας λυγμός ανέβηκε στο λαιμό της και την έπνιξε.

ΕΞΑΚΟΥΣΤΙΔΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Δυο άνθρωποι, δυο εποχές

Το σκοτεινό δωμάτιο φωτίζεται μόνο από την κόκκινη λάμψη της οθόνης, το μπλε του πληκτρολογίου, ένας συνδυασμός αποχρώσεων από σκόρπιες λωρίδες LED στον τοίχο. Ο Δημοσθένης κάθεται στην καρέκλα του φορώντας τα τεράστια ακουστικά που τον απομονώνουν εντελώς από τον υπόλοιπο κόσμο. Το βράδυ είναι η δική του ώρα ελευθερίας. Είναι η δική του ώρα που δίνει ραντεβού διαδικτυακά με τους φίλους του και παίζει μέχρι το πρωί. Νιώθει ζωντανός. Αυτή είναι η δική του, μοναδική του ώρα.

Ενας ώριμος άνδρας, τη δεκαετία του '90 σε μία επαρχιακή πόλη, κάθεται στο δωμάτιό του, ανάμεσα σε αφίσες αγαπημένων τραγουδιστών, παιχνίδια, δισκέτες και κασέτες βιώνοντας την απόλυτη μουσική μυσταγωγία. Πάνω στο γραφείο του έχει το ραδιόφωνο που παίζει, ενώ μετράει τα ακριβή λεπτά που απαιτούνται για να ηχογραφηθεί το τραγούδι στην κασέτα. Βιώνει την στιγμή ως ιεροτελεστία.

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ποια είσαι;

Το απόγευμα εκείνης της Τετάρτης, ευδιάθετη όπως πάντα, μπήκε στην αίθουσα διδασκαλίας κι αμέσως το χαμόγελο πάγωσε στα χείλη της. Αυτό που έβλεπε μπροστά της την έκανε να κοκκαλώσει.

Στο βάθος της αίθουσας υπήρχε ένα κοριτσάκι που καθόταν στο πάτωμα αλλά μόνο αυτή μπορούσε να το δει. Προσπάθησε να ηρεμήσει χωρίς να δείχνει κάτι στα υπόλοιπα παιδιά για να μην τρομάξουν. Άρχισε να παίζει πιάνο κοιτάζοντας μόνο τα πλήκτρα.

Το πιάνο ξαφνικά σταμάτησε. Σήκωσε το κεφάλι της και είδε την αίθουσα άδεια ενώ τα φώτα έτρεμαν όπως και η ίδια.

Εφυγε τρέχοντας από την αίθουσα και στον διάδρομο είδε να εμφανίζεται το ίδιο κοριτσάκι και να παίζει με μια μπάλα αφήνοντας πίσω της πατημασιές από αίματα.

Τότε εκείνο τη ρώτησε αν μπορούσαν να παίξουν μαζί και αμέσως η Σοφία άρχισε να τρέχει, χωρίς όμως, τελικά να προλάβει να διαφύγει.

ΒΕΛΟ ΑΝΤΩΝΙΑ

Ο Μούτος

Σαν εμφανίστηκε ο Θωμάς έξω από το καφενείο, μέσα από την απογευματινή ομίχλη, νόμιζες ότι η παρουσία του οφειλόταν σε οφθαλμαπάτη. Ψηλός, με μια αρχοντική, αλλά απόκοσμη στάση σώματος, με ρούχα μακριά και σκουρόχρωμα που έμοιαζαν να αιωρούνται. Η οπτασία του ήταν μεταφυσική, με πρόσωπο χλωμό και αψεγάδιαστο, το οποίο φωσφόριζε στο σκοτάδι. Τα μάτια του έτειναν να βγουν μέσα από τις κόγχες. Το χρώμα τους, ιριδίζον, άλλαζε ανάλογα με το φως. Γενικά, η όλη του εμφάνιση έμοιαζε με υπερκόσμιο φαινόμενο, επιβλητικό και συνάμα τρομακτικό.

Μόνο σαν άνοιξε την πόρτα του καφενείου, όλοι συνειδητοποίησαν ότι επρόκειτο για τον τρελό του χωριού, τον λεγόμενο Μούτο ,που ζούσε μόνος του.

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Απρόσμενη συνάντηση

Με σκυμμένο το κεφάλι, η Αφροδίτη δεν είχε πέντε λεπτά αφότου βγήκε από τη συνεδρία με τον ψυχολόγο της. Έκατσε στο πεζούλι να σκεφτεί όσα είχαν ειπωθεί σε κείνο το δωμάτιο.

Είχαν περάσει τρία χρόνια από την πρώτη φορά που αποφάσισε να αντιμετωπίσει αυτά που την βάραιναν.

Έναν χρόνο τώρα, με ακούω να μιλάω την περισσότερη ώρα για τον Μιχάλη και αν με απατάει. Από τότε που παντρευτήκαμε! Εκείνος ισχυρίζεται ότι έχω χαζές υποψίες, ότι ζηλεύω. Λες πράγματι να παρανοώ; Λες να έχει δίκιο; Λες; Αλλά κι αυτό που νιώθω; Τόσο λάθος να κάνω; Πρέπει να το προσπεράσω; Και πώς να το κάνω αυτό; Πρέπει να βρω τον τρόπο, δεν μπορώ να ζήσω άλλο με το ερωτηματικό μέσα μου να με τρώει... Τι έχω πάθει; Αν του πω ότι πάω στον ψυχολόγο; Λες να θεωρήσει πως είμαι τρελή;

Ο ήχος του κομπρεσέρ πιο κάτω την επανέφερε στην πραγματικότητα. Στον δρόμο είχαν δημιουργηθεί κρατήρες από τα έργα κι έπρεπε να προσέχει που πατάει. Ο μανιασμένος αέρας, όμως, τη δυσκόλευε να κρατήσει ισορροπία.

Εσφίξε τα δόντια και προχώρησε. Την στιγμή που μπήκαν χώματα στα μάτια της και την τύφλωσαν, ήταν και η καλύτερη για να μπήξει τα κλάματα. Κρατιόταν, κρατιόταν και τώρα δεν μπορούσε να σταματήσει. Σαν να φύσηξε επίτηδες ο Θεός για να την κάνει να ξεσπάσει.

Μπήκε στο αυτοκίνητο, έβαλε μπρος και ξεκίνησε. Πάτησε γκάζι να φύγει όσο πιο γρήγορα μπορούσε, δεν άντεχε άλλο αυτή την βαβούρα.

Είχε πολύ κίνηση.

Κοίταγε αποχαυνωμένα μέσα στα αυτοκίνητα, μήπως δει κάποιο ζευγάρι ευτυχισμένο, σαν ένα σημάδι και για κείνη. Και είδε. Τη λεγόμενη να οδηγεί και τον Μιχάλη συνοδηγό δίπλα της. Ήταν και κούκλα, πανάθεμά την.

Τον είδε να της καϊδεύει τα μαλλιά, να της δίνει παθιασμένα φιλιά. Γελούσαν... Ήταν ερωτευμένοι. Το καταλάβαινε ακόμα κι ένας άγνωστος περαστικός...

Εκανε αναστροφή και πήγε ακριβώς πίσω τους. Πάτησε γκάζι και έπεσε πάνω στο αυτοκίνητο της. Δεν της έφτασε όμως. Έκανε πίσω και της έριξε άλλη μια. Ακόμα πιο δυνατή αυτή την φορά.

Αναστέναξε. Σαν κάτι να είχε ελευθερωθεί μέσα της.

Εξαλλη η ακατανόμαστη, ουρλιάζοντας ήρθε στο παράθυρο, κουνώντας πάνω κάτω τα χέρια της.

«Είσαι με τα καλά σου; Τι κάνεις; Μου διέλυσες το αυτοκίνητο!»

«Εγώ είμαι μια χαρά! Εσένα δεν βλέπω πολύ καλά.», της είπε προσπαθώντας να κρύψει την οργή της και να δείχνει ψύχραιμη.

«Είσαι τρελή! Θα φωνάξω την αστυνομία!» φώναξε η άλλη, κρατώντας με απόγνωση το κεφάλι της.

«Φώναξε και τον Πάπα! Εγώ φεύγω. Θα σου κάνει δήλωση ο λεγάμενος που κάθεται δίπλα σου. Στο όνομα του είναι το αυτοκίνητο. Χάρισμα σου!»

Πάτησε τέρμα το γκάζι και έφυγε χωρίς να νιώθει την παραμικρή ενοχή.

ΚΑΛΑΝΤΖΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

Απρόσμενο δώρο

Ενα αυγουστιάτικο απόγευμα, πριν από αρκετά χρόνια, πήγα στο πάρτι γενεθλίων της φίλης και συμμαθήτριάς μου, της Χαρούλας, που έμενε κοντά στο σπίτι μας. Στο πάρτι αυτό ήταν καλεσμένα όλα τα παιδιά της τάξης μας.

Το σπίτι της μύριζε βανίλια. Η αυλή ήταν στολισμένη με πολύχρωμα μπαλόνια και με κόκκινες γιρλάντες. Στο τραπέζι, κάτω από τη μεγάλη κορομηλιά, δέσποζε η τούρτα, ροζ με άσπρο, με μπόλικη σαντιγί και ροζ κερασάκια. Η ξανθομαλλούσα εορταζόμενη, με τις πλεξούδες και το άσπρο της φόρεμα, σαν πριγκίπισσα, έσβησε με ένα δυνατό φύσημα τα δέκα κεράκια της. Εμείς της τραγουδήσαμε δυνατά το γνωστό τραγούδι και στη συνέχεια της ευχηθήκαμε. Αφού φάγαμε από τη λαχταριστή τούρτα και μαζί μπόλικά ζαχαρωτά, παίξαμε για αρκετή ώρα.

Την έκπληξή της η φίλη μου την κράτησε για το τέλος, όταν είχαν φύγει πια όλοι. Μου χάρισε το παλιό της, πράσινο ποδήλατο, γιατί δεν είχα δικό μου και επειδή οι γονείς της της είχαν κάνει δώρο ένα καινούργιο, κόκκινο και φανταχτερό. Πλημμύρισαν τα στήθη μου από χαρά. Την αγκάλιασα, τη φίλησα και την ευχαρίστησα για το απρόσμενο δώρο της. Η σκηνή αυτή έχει χαραχθεί για πάντα στη μνήμη μου.

ΣΤΑΥΡΑΚΗ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑ

Απόγνωση

Η κουζίνα ήταν γεμάτη άπλυτα πιάτα με το φως της λάμπας να τρεμοπαίζει ασταμάτητα, σε έναν ακατανόητο ρυθμό.

Εκείνη στεκόταν μπροστά στον νεροχύτη, με τα χέρια βυθισμένα βαθιά στο κρύο νερό, χωρίς να κινείται.

Το κινητό της τηλέφωνο στο τραπέζι είχε σταματήσει να χτυπάει εδώ και περίπου μια ώρα. Η οθόνη του ήταν σβηστή, εκείνη όμως παρέμενε να το κοιτάζει σαν να περίμενε να ζωντανέψει ξανά. Καθώς είχε χαθεί το βλέμμα της, ένα ποτήρι γλίστρησε από τα δάχτυλά της και έσπασε στο πάτωμα. Δεν έσκυψε να το μαζέψει.

Άνοιξε το στόμα της, σαν να ήθελε να πει κάτι, όμως δεν βγήκε κανένας ήχος. Μόνο μια κοφτή ανάσα. Σκούπισε τα χέρια της μηχανικά στο παντελόνι της και έκανε ένα βήμα προς την πόρτα.

Σταμάτησε.

Γύρισε πίσω, πήρε το τηλέφωνο, το κοίταξε για μερικά δευτερόλεπτα και το άφησε πάλι κάτω, με όση δύναμη της είχε απομείνει. Έμεινε ακίνητη με το βλέμμα της χαμένο, ενώ το νερό συνέχιζε να τρέχει και να ξεχειλίζει από τον νεροχύτη.

ΔΗΜΑ ΑΝΘΗ

Η ευθύνη

Η Σοφία είναι καθηγήτρια μουσικής. Διδάσκει πιάνο στο ωδείο, σε παιδιά του δημοτικού. Το απόγευμα εκείνης της Τετάρτης, ευδιάθετη όπως πάντα, μπήκε στην αίθουσα διδασκαλίας, κι αμέσως το χαμόγελο πάγωσε στα χείλη της.

Αυτό που έβλεπε μπροστά της την έκανε να κοκκαλώσει. Ο Γιωργάκης ήταν πεσμένος στο πάτωμα. Φαινόταν σαν να είχε χάσει τις αισθήσεις του. Απ' ότι έμαθε, προηγουμένως, είχε ένα καυγά με τον συμμαθητή του, τον Αντώνη, ο οποίος τον έσπρωξε δυνατά, με αποτέλεσμα να χτυπήσει με το κεφάλι του στον τοίχο.

Η Σοφία, παρά το αρχικό της σοκ, προσπάθησε να κρατήσει την ψυχραιμία της. Κάλεσε άμεσα ασθενοφόρο, το οποίο παρέλαβε το παιδί, ενώ ταυτόχρονα προσπαθούσε να παρηγορήσει και να καθησυχάσει τα υπόλοιπα πως όλα θα πήγαιναν καλά. «Είχαν αποφευχθεί τα χειρότερα», τους είπε.

Το γεγονός αυτό, όμως, την επηρέασε βαθύτατα. Ως τώρα πίστευε ότι μέσα από το μάθημά της, καλλιεργούσε στους μαθητές της και άλλες αρετές, όπως τον σεβασμό, την αλληλεγγύη, την συνεργασία, την συγχώρηση...

Προσπαθούσε να καταλάβει αν για το περιστατικό που συνέβη, έφερνε και η ίδια κάποια ευθύνη. Αναρωτιόταν αν έπρεπε να αλλάξει κάποια πράγματα στην διδασκαλία της και κυρίως στην συμπεριφορά της απέναντι στα παιδιά.

ΚΟΝΤΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ

Μια πόρτα δυο ιστορίες

A.

Ορίστε λοιπόν. Έφτασε η στιγμή της αλήθειας. Βρίσκομαι στο σκοτεινό υπόγειο της τράπεζας, μπροστά στην βαριά, μεταλλική πόρτα που οδηγεί στις θυρίδες των πελατών. Αναρωτιέμαι πόσα μυστικά κρύβονται σε εκείνο το δωμάτιο.

Ο υπάλληλος της τράπεζας, πληκτρολογεί τον κωδικό απασφάλισης στο ηλεκτρονικό σύστημα και πετάγομαι, όταν ξαφνικά ακούγεται ένας δυνατός θόρυβος από πείρους που μετακινούνται.

Περιστρέφει τη στρόφιγγα ασφαλείας της πόρτας και την ανοίγει.

Μου κάνει νόημα να προχωρήσω.

Νιώθω την καρδιά μου να χτυπάει δυνατά και σταγόνες ιδρώτα τρέχουν στο μέτωπό μου. Ξεροκαταπίνω και περπατώ διστακτικά προς τα μέσα. Ανατριχιάζω από το κρύο και την παγωμένη όψη των αμέτρητων μεταλλικών θυρίδων που με περιβάλουν.

Αναζητώ μέσα στην τσέπη μου το κλειδί της θυρίδας που πρέπει να ανοίξω.

Θυρίδα νούμερο τριάντα επτά.

Δεν ξέρω αν θέλω να την βρω και να την ανοίξω ή να φύγω τρέχοντας από εκεί και να μην ξαναγυρίσω! Τότε όμως δεν θα μάθω ποτέ την αλήθεια.

Εντοπίζω τη θυρίδα.

Ζαλίζομαι.

Με τρεμάμενα χέρια βγάζω από την τσέπη το κλειδί.

Ή τώρα ή ποτέ.

B.

Η Νατάσσα βρισκόταν στο υπόγειο της τράπεζας, μπροστά στη μεταλλική πόρτα που οδηγεί στις θυρίδες των πελατών. Ήδη ένιωθε τα πόδια της να τρέμουν. Ατελείωτες σκέψεις βομβάρδιζαν χωρίς έλεος το μυαλό της.

Δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί ο πατέρας της, μετά τον θάνατό του, της είχε αφήσει μία θυρίδα στο όνομά της. Τι θα μπορούσε να υπάρχει εκεί μέσα που εκείνη αγνοούσε τόσα χρόνια; Τα μυστικά δεν της άρεσαν ποτέ. Πόσο μάλλον τώρα που είχε την αίσθηση ότι ήταν παγιδευμένη μέσα σε ένα από αυτά.

Όταν της έκανε νόημα ο υπάλληλος της τράπεζας να περάσει στην αίθουσα με τις θυρίδες, το κεφάλι της ήταν έτοιμο να σπάσει. Αισθανόταν ότι κάτι την κρατούσε για να μην προχωρήσει.

Η ανησυχία πως πίσω από εκείνη την πόρτα την περίμενε κάτι που δεν ήταν έτοιμη να μάθει είχε γίνει σχεδόν βεβαιότητα. Δίσταζε τόσο πολύ που σχεδόν έσερνε τα πόδια της για να κάνει κάθε βήμα μπροστά.

Η αγωνία της ολοένα μεγάλωνε, καθώς αναζητούσε τη θυρίδα που έπρεπε να ανοίξει. Όταν την εντόπισε έμεινε ακίνητη και την κοίταξε σαστισμένη.

Σε λίγα λεπτά θα άλλαζε όλη της η ζωή. Και εκείνη ένιωθε ήδη διαλυμένη.

ΤΟΥΛΙΑΤΟΥ ΕΛΛΗ

Ζήλια και ανταγωνισμός

Ο Κώστας κι ο Μάνος ήταν νεαροί δικηγόροι και εργάζονταν σε μία δικηγορική εταιρεία στο κέντρο της Θεσσαλονίκης. Είχαν σπουδάσει μαζί και ήταν φίλοι από παιδιά.

Μετά από λίγο καιρό ο Μάνος βλέποντας την πρόοδο του φίλου του στη δουλειά, καθώς και τη συμπάθεια που του έδειχνε η Χριστίνα, η όμορφη κόρη του κυρίου Σπύρου, του διευθυντή, προσπαθούσε να βρει τρόπο να τον μειώσει στα μάτια της.

«Θα σε περιποιηθώ εγώ, Κωστάκη. Θα σε σαμποτάρω στους πελάτες που έχεις αναλάβει τις υποθέσεις τους. Μετά, θα αφαιρέσω σημαντικά έγγραφα από τους φακέλους σου! Θα δεις τι θα πάθεις, που μου θέλεις γλυκόλογα με την κοπελίτσα!».

Το μυαλό του Μάνου έπαιρνε στροφές εκατόν ογδόντα μοιρών προκειμένου να βρει τον τρόπο να βλάψει το «φίλο» και συνάδελφό του.

«Λες να με πάρουν είδηση και να βρω το μπελά μου; Αλλά, γιατί να τον βρω; Άμα δράσω προσεκτικά, δεν έχω να φοβάμαι τίποτε!»

Πήρε κλεφτά τον κατάλογο του πελατών του Κώστα και άρχισε να ξεφυλλίζει για να δει σε ποιον θα τηλεφωνούσε πρώτα.

Μετά από λίγο έπιασε «δουλειά» .

Άρχισε να τους τηλεφωνεί και να τους προτείνει να αναλάβει ο ίδιος της υποθέσεις τους για καλύτερα αποτελέσματα.

Ετσι ο Μάνος, σπιθαμή προς σπιθαμή, άρχισε να σκάβει το λάκκο του Κώστα, ώστε σταδιακά να τον κάνει να χάσει: την εκτίμηση του διευθυντή, της κόρης του, αλλά προπαντός τη δουλειά του. Επιδίωκε να τον ξεφορτωθεί με κάθε τρόπο.

Ο Κώστας εξακολουθούσε να εκμυστηρεύεται τα πάντα στον υποτιθέμενο φίλο του, μη γνωρίζοντας τις κινήσεις που έκανε εις βάρος του τόσον καιρό.

Αναρωτιόταν γιατί δεν είχε ούτε ένα τηλεφώνημα από τους πελάτες του. Όποτε τους τηλεφωνούσε, δεν απαντούσαν, σε αντίθεση με το Μάνο, ο οποίος είχε συνέχεια τηλεφωνική επικοινωνία και πλήθος εγγράφων στο γραφείο του.

Κάτι δεν πήγαινε καλά, το ένιωθε. Έπρεπε να διερευνήσει το θέμα το συντομότερο.

ΣΤΑΥΡΑΚΗ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑ

Καθυστερημένη υπεράσπιση

Ο Πέτρος περίμενε έξω από το κρατητήριο να παραλάβει τον Λάμπρο. Ήταν το λιγότερο που μπορούσε να κάνει έπειτα από τη δειλία που επέδειξε κατά τη χθεσινοβραδινή σύλληψη του κολλητού του.

Ο Λάμπρος βγήκε έξω κρατώντας το μπουφάν στα χέρια του. Φαινόταν άυπνος. Ο Πέτρος αποφεύγοντας την οπτική επαφή με τον φίλο του, του άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου του.

«Μα καλά ρε Πέτρο ούτε μια κουβέντα υπεράσπισης;», παραπονέθηκε.

«Μα τι να κάνω; Ήσουν γεμάτος αίματα», δικαιολογήθηκε ο Πέτρος.

«Σε χασάπικο δουλεύω, τι ήθελες να έχω μερέντες;»

«Ναι αλλά φορούσες και εκείνη τη μακάβρια μάσκα»

«Απόκριες έχουμε. Που είναι το κακό;»

«Και το όπλο που κουβαλούσες πάνω σου;»

«Ψεύτικο. Καρναβαλικό»

«Που να τα φανταστώ όλα αυτά»

«Με ξέρεις είκοσι χρόνια. Με είχες ικανό να κάνω τέτοια πράγματα;»

«Ναι ρε Λάμπρο, σε ξέρω είκοσι χρόνια, αλλά ποτέ δεν μασκαρεύτηκες τις Απόκριες»

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Η γυναίκα που ταξίδευε

Η γιαγιά της Αρετής ήταν μια αριστοκρατική κυρία, με επιβλητική αλλά και γοητευτική παρουσία. Ήταν ψηλή και αδύνατη, με άσπρα, καλοχτενισμένα μαλλιά και έντονα γαλάζια μάτια, που περιβάλλονταν από βαθιές ρυτίδες. Αν και με τα χρόνια είχε ελαφρώς κυρτώσει, η ζωντάνια και ο δυναμισμός της παρέμεναν αναλλοίωτα. Συνήθως φορούσε ένα κομψό τουρμπάνι και κάπνιζε τη γυναικεία της πίπα με χάρη.

Ήταν κοινωνική και ανήσυχη φύση. Ακόμη και σε μεγάλη ηλικία οδηγούσε το αγαπημένο της αυτοκίνητο και λάτρευε τα ταξίδια, προχωρημένα πράγματα δηλαδή για μία γυναίκα και ειδικά της ηλικίας της, την εποχή του '70-'80! Παρόλο που δεν ήταν πλούσια, φρόντιζε να μαζεύει χρήματα για να ταξιδεύει. Η Αρετή έχει τόσο έντονα την εικόνα της, να χαζεύει με τις ώρες στο καθιστικό τις διαφημίσεις των ταξιδιωτικών γραφείων στις εφημερίδες.

Θυμάται μάλιστα πως μετά από κάθε ταξίδι η γιαγιά συγκέντρωνε όλες τις εγγονές της και τους αφηγούνταν με ενθουσιασμό τις εμπειρίες της. Κάποιες φορές κατάφερνε να τους φέρνει και ένα μικρό αναμνηστικό δωράκι! Η Αρετή έχει φυλαγμένα όλα τα δωράκια σε ένα ράφι στο δωμάτιό της και όταν τα κοιτάζει γεμίζει ζεστασιά και νιώθει ότι η γιαγιά της συνεχίζει να φωτίζει τη ζωή της, σαν μια γλυκιά ανάμνηση που δεν σβήνει ποτέ.

ΤΟΥΛΙΑΤΟΥ ΕΛΛΗ

Αξέχαστα γενέθλια

Ενα αυγουστιάτικο απόγευμα, πριν από αρκετά χρόνια, πήγα στο πάρτι γενεθλίων της φίλης και συμμαθήτριάς μου, της Χαρούλας, που έμενε κοντά στο σπίτι μας. Στο πάρτι αυτό ήταν καλεσμένα όλα τα παιδιά της τάξης μας.

Το σπίτι της μύριζε βανίλια. Η αυλή ήταν στολισμένη με πολύχρωμα μπαλόνια και με κόκκινες γιρλάντες. Στο τραπέζι, κάτω από τη μεγάλη κορομηλιά, δέσποζε η τούρτα, ροζ με άσπρο, με μπόλικη σαντιγί και ροζ κερασάκια.

Η ξανθομαλλούσα εορταζόμενη, με τις πλεξούδες και το άσπρο της φόρεμα, σαν πριγκίπισσα, έσβησε με ένα δυνατό φύσημα τα δέκα κεράκια της. Εμείς της τραγουδήσαμε δυνατά το γνωστό τραγούδι και στη συνέχεια της ευχηθήκαμε.

Αφού φάγαμε από τη λαχταριστή τούρτα και μαζί μπόλικά ζαχαρωτά, παίξαμε για αρκετή ώρα.

Την έκπληξή της η φίλη μου την κράτησε για το τέλος, όταν είχαν φύγει πια όλοι. Μου χάρισε το παλιό της πράσινο ποδήλατο, γιατί δεν είχα δικό μου και επειδή οι γονείς της της είχαν κάνει δώρο ένα καινούργιο, κόκκινο και φανταχτερό. Πλημμύρισαν τα στήθη μου από χαρά. Την αγκάλιασα, τη φίλησα και την ευχαρίστησα για το απρόσμενο δώρο της. Η σκηνή αυτή έχει χαραχθεί για πάντα στη μνήμη μου.

ΣΤΑΥΡΑΚΗ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑ

Δίπλα μου... εκείνος!

Η Μαρίνα, σφηνωμένη στο δίπορτο σαραβαλάκι της, κατασκευής 1990, είχε εγκλωβιστεί στον ατσάλινο βάλτο που είχαν δημιουργήσει τα έργα ύδρευσης στις τρεις βασικές λεωφόρους της πόλης. Είχαν περάσει πενήντα λεπτά και είχε διανύσει μόλις διακόσια μέτρα. Είχε παλαβώσει. Ακόμα και τα κορναρίσματα σταμάτησαν πια να ηχούν στ' αυτιά της. Είχαν ξεψυχήσει.

Μοναδική της παρέα ήταν το ραδιόφωνο του αυτοκινήτου της. Το κομβίο αλλαγής συχνотήτων έλειπε, με αποτέλεσμα να έχει πρόσβαση μόνο σε έναν σταθμό, τον ΞΕΣΚΑΕΙ FM. Και ενώ ο Χάρης Πρωτοψάλτης εξυμνούσε από τα μικρόφωνα του ΞΕΣΚΑΕΙ FM το άψογο οδικό δίκτυο της πόλης, η Μαρίνα προσπαθούσε να βρει κάποιο οπτικό ερέθισμα ,προκειμένου να απασχολήσει τον κουρασμένο της νου.

Ετσι ,ξεκίνησε να παρατηρεί τα υπόλοιπα οχήματα και να πλάθει ιστορίες με το μυαλό της σχετικά με τους επιβαίνοντες. «Εκείνο το αμάξι μοιάζει με του Μένιου» σκέφτηκε βλέποντας το επιβλητικό τζιπ του συζύγου της.

Η Μαρίνα έγειρε το σώμα της λίγο μπροστά προκειμένου να ταυτοποιήσει τον οδηγό, νιώθοντας σταδιακά τη ζώνη ασφαλείας να τη σφίγγει. Ήταν ο Μένιος, αλλά δίπλα του υπήρχε και συνοδηγός. Δεν μπορούσε να δει χαρακτηριστικά. Μόνο τα μακριά, μαύρα, μαλλιά μιας γυναίκας.

«Ο γελοίος! Πάλι τα ίδια άρχισε» σκέφτηκε βλέποντας το λευκό πρόσωπο του άντρα της να κοκκινίζει σταδιακά και το κεφάλι του να σμίγει με εκείνο της διπλανής του.

Η ζώνη της άρχισε να την πιέζει ακόμα πιο πολύ, παρόλο που είχε αφήσει το κορμί της να χυθεί στο κάθισμα. Το στήθος της άρχισε να δονείται εσωτερικά, σαν τη μηχανή του αμαξιού της που το τελευταίο δώρο, παρέμενε στο ρελαντί.

Χωρίς δεύτερη σκέψη, η Μαρίνα άνοιξε το ντουλαπάκι και πήρε μια πένσα. Γράπωσε με το εργαλείο τη μεταλλική προεξοχή του ραδιοφώνου, εκεί που κάποτε υπήρχε το κουμπί και άλλαξε τον σταθμό. Το γύρισε στον ΡΟΚ FM.

Αφού τα ακουστικά της κύτταρα γέμισαν με θυμωμένους ήχους, αποφάσισε να μπουκάρει στην τροχήλατη ερωτική φωλιά του Μένιου. Βγήκε έξω. Άνοιξε την πόρτα του συνοδηγού και τράβηξε με δύναμη τα πλούσια μαλλιά της γυναίκας που φιλούσε ο άντρας της. Οι τρίχες όμως ξεκόλλησαν όλες μαζί από το κρανίο. Ήταν περούκα. Και η κοπέλα που πασπάτευε ο καλός της δεν ήταν γυναίκα, αλλά άντρας.

Αηδιασμένη από το θέαμα, η Μαρίνα ξαναμπήκε στο αμάξι της. Έκλεισε το ραδιόφωνο και ξεκίνησε να γελάει...

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Το Δίλημμα

Όσο βρισκόμουν στην δουλειά, δέχτηκα ένα τηλεφώνημα από το σχολείο για ένα πρόγραμμα ευφυΐας που «έτρεχε» στην τάξη του γιού μου. Μου είπαν, ότι θέλουν να εκπροσωπήσει το σχολείο σε ανάλογο πρόγραμμα ευφυΐας στην Ουάσιγκτον.

Η πρόταση με έβαλε σε πολλές σκέψεις. Το παιδί μου είναι ακόμα μωρό. Τι να κάνω;

Ο γιος μου διαβάζει συνέχεια. Του αρέσει. Είναι πάντα αφοσιωμένος στα μαθήματα του. Το αγαπάω το παιδί μου προφανώς θα έκανα το καλύτερο για αυτόν, αλλά...

Δυο φωνές συγκρούονται μέσα μου• τόσο αντίθετες, τόσο αταίριαστες. Η μια φωνή λέει ότι δεν πρέπει να τον κρατήσω πίσω, η άλλη όμως λέει πως θα είμαι κακή μαμά αν στείλω

το παιδί μου σε αυτή την ηλικία μακριά από μένα. Ίσως νομίζει πως θέλω να τον ξεφορτωθώ όπως έκανε ο πατέρας του.

Η απόφαση που πρέπει να πάρω, είναι πολύ δύσκολη...

ΒΕΛΟ ΑΝΤΩΝΙΑ

Στη μέση της διαδρομής

Το αυτοκίνητο αγκομαχούσε στην ανηφόρα, ώσπου σταμάτησε εντελώς. Η Μαρία αναστέναξε απελπισμένη, κατέβηκε και άνοιξε το καπό. Η μηχανή κάπνιζε.

«Και τώρα;», αναρωτήθηκε...

Αμέσως σκέφτηκε ότι η κακοτυχία την κυνηγούσε σαν μανιασμένος σκύλος και ένιωθε απελπισία. Τα μαύρα της μάτια βούρκωσαν και θύμισαν σκοτεινές λίμνες, που καθρεφτίζονταν στο φως του απογευματινού ουρανού. Πήρε μια βαθιά ανάσα για να συγκρατήσει την οργή μέσα της.

Εβγαλε το κινητό από την τσέπη και σχημάτισε νευρικά τον αριθμό της οδικής βοήθειας· δεν είχε σήμα.

«Να πάρει!», φώναξε.

Άσπονδος... φίλος

Ο Γιώργος, παιδικός φίλος του Χρήστου, ενεπλάκη σε ένα σοβαρό τροχαίο ατύχημα. Ευτυχώς ο ίδιος δεν έπαθε κάτι σοβαρό, παρά μόνο ένα μικρό κάταγμα, ενώ ο οδηγός του άλλου αυτοκινήτου με τον οποίο συγκρούστηκε, τραυματίστηκε πολύ σοβαρά.

Σύμφωνα με μαρτυρίες κάποιων αυτοπτών μαρτύρων, ως υπαίτιος του ατυχήματος θεωρήθηκε ο Γιώργος, καθώς, όπως ανέφεραν, έτρεχε με μεγάλη ταχύτητα.

Ωστόσο, από τις κάμερες στο απέναντι βενζινάδικο, που κατέγραψε το περιστατικό, διαπίστωσαν πως η κύρια ευθύνη δεν ήταν του Γιώργου αλλά του άλλου οδηγού, που φάνηκε ολοκάθαρα ότι παραβίασε τον φωτεινό σηματοδότη.

Ο Χρήστος, ακούγοντας το περιστατικό, ήταν σχεδόν σίγουρος ότι ο Γιώργος ήταν ο κύριος υπεύθυνος για το ατύχημα. Τον γνώριζε πολύ καλά και κυρίως πως συμπεριφερόταν

στην οδήγηση. Ήξερε ότι ήταν λίγο επιπόλαιος και ότι έτρεχε, σχεδόν πάντα, πάνω από το επιτρεπτό όριο.

Γι' αυτό, χωρίς να ζητήσει λεπτομέρειες για το πως συνέβη το ατύχημα, αρνήθηκε να τον υπερασπιστεί και προτίμησε να μην πάρει θέση για το συμβάν.

ΚΟΝΤΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ

Φυγή

Ο Νίκος σηκώθηκε από το άβολο ξύλινο παγκάκι και σηκώθηκε πάνω, λες και αν ήταν όρθιος θα ερχόταν πιο γρήγορα το τρένο. Μάταια όμως. Οι ράγες μπροστά του έδειχναν κοιμισμένες.

Είχε βαρεθεί όλα αυτά τα χρόνια να την περιμένει στους σταθμούς και τα λιμάνια σαν να ήταν ο σοφέρ της. Μπούχτισε. Ο χρόνος είχε μετατραπεί στον πιο αδίστακτο εχθρό του χαρίζοντάς του πολλά κυβικά μέτρα μοναξιάς και ανίας.

Ο μοναδικός φράχτης προστασίας του ήταν το κινητό του. Είχε κατεβάσει ένα χαριτωμένο παιχνιδάκι με κάτι πολύχρωμα πετράδια που του θύμιζαν καραμέλες, σαν αυτές που του χάριζε κρυφά η γιαγιά του. Αλλά κι αυτό το δόλιο δεν είχε πολλά κουράγια. Στέρεψε κάποια στιγμή από μπαταρία αφήνοντας τον Νίκο πραγματικά ολομόναχο.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Εκτός άξονα

Τί μέρα και αυτή σήμερα...ό,τι ήταν να πάει στραβό, πήγε. Διαβολεμένη κίνηση, καθυστέρηση στο επαγγελματικό ραντεβού, ο πελάτης δυσαρεστημένος και ο διευθυντής πάλι έξαλλος μαζί μου.

Και τώρα, δεύτερος γύρος· παιδιά, δραστηριότητες, γκρίνιες, εφηβείες. Και εγώ, διαλυμένος. Θεέ μου, πρέπει να βρω το κέντρο μου ξανά, να εμπνευστώ, να επανεφεύρω τον εαυτό μου, να είμαι παρών, όπως θέλω, στο εδώ και στο τώρα.

ΤΟΥΛΙΑΤΟΥ ΕΛΛΗ

Δρόμος Χωρίς Επιστροφή

«Αχ, κοπέλα μου...κρίμα στα νιάτα σου και στην ομορφιά σου», αναστέναξε η Κούλα, όταν είδε τη Ρωσίδα να φεύγει με αυτό το αμάξι. Ήξερε ότι την πήγαινε ο προαγωγός της σε ραντεβού με πελάτη, όπως έκανε συχνά άλλωστε.

Θυμήθηκε πάλι την όμορφη ξαδέρφη της που είχε πάρει τον άσχημο δρόμο, χωρίς επιστροφή.

Μία μέρα τη βρήκαν νεκρή, αφού πρώτα την κακοποίησαν σκληρά οι προαγωγοί της, γιατί προσπάθησε να τους ξεφύγει.

Αισθάνεται πως και αυτή η κοπέλα θα έχει το ίδιο τέλος. Έπρεπε να κάνει κάτι για να τη βοηθήσει.

ΣΤΑΥΡΑΚΗ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑ

Άνεμος Πορφύρας

Τα στενά δρομάκια της αγοράς του Αλ Χαλίλι στο Κάϊρο, από νωρίς το πρωί ήταν γεμάτα κόσμο, ενώ πλήθος προϊόντων βρίσκονταν αραδιασμένα πάνω τους πάγκους.

Ο Χασάν, ένας τριαντάχρονος νεαρός άντρας, φορώντας την παραδοσιακή γαλάζια κελεμπία του, τοποθετούσε τα τσουβάλια με τους ξηρούς καρπούς στο πεζοδρόμιο. Ήταν περήφανος για την φρέσκιαπραμάτεια του.

Εκείνη τη στιγμή, μια δυνατή βοή ακούστηκε στον αέρα και ένα παχύ κόκκινο σύννεφο κάλυψε τα πάντα με παχύρρευστη σκόνη.

Όλα πήραν το χρώμα της πορφύρας. Ο άνεμος δυνατός σφύριζε στο κεφάλι τους όπως σφυρίζει ένα φίδι που νιώθει πως απειλείται.

ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΑ

Μάνα και γιός

Το ποτήρι γλίστρησε από την άκρη του τραπεζιού και τα σπασμένα κομμάτια τον γύρισαν πίσω σε εκείνο το βράδυ που άλλαξε τη σχέση του με τη μητέρα του για πάντα.

Είχαν περάσει είκοσι χρόνια από τότε που ο πατέρας του άρχισε να τρυπώνει κρυφά στο δωμάτιό του τις νύχτες και να του ζητάει να κάνει πράγματα που το παιδικό του μυαλό

ήταν αδύνατο να κατανοήσει. Άλλοτε με απειλές, άλλοτε με βία κι άλλοτε με ψεύτικη πατρική φροντίδα, τον χειραγωγούσε για χρόνια ώστε να μην μιλήσει σε κανέναν.

Ενα βράδυ, έφηβος πια, είχε προετοιμαστεί να τον αντιμετωπίσει. Μπαίνοντας στο δωμάτιο, του επιτέθηκε με μαχαίρι και τον ακινητοποίησε στο πάτωμα. Τη στιγμή που η οργή του τον διέταξε να τον σκοτώσει, ένιωσε ένα δυνατό χτύπημα στο πίσω μέρος του κεφαλιού του, που του προκάλεσε ζαλάδα. Έπεσε στο πάτωμα, ενώ αίματα έτρεχαν στο μέτωπό του.

Το τελευταίο πράγμα που θυμόταν όταν ξύπνησε στο νοσοκομείο, ήταν τα σπασμένα γυαλιά και τη μητέρα του να βοηθάει τον πατέρα του να σηκωθεί.

Τότε συνειδητοποίησε πως η μητέρα του γνώριζε από την πρώτη στιγμή τις αρρωστημένες πράξεις του πατέρα του. Από εκείνη τη στιγμή αποφάσισε ότι δεν θα της ξαναμιλούσε.

Όπως δεν μίλησε κι εκείνη ποτέ.

ΕΞΑΚΟΥΣΤΙΔΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Το σκονισμένο κασετόφωνο

Το λεωφορείο που έκανε τα τοπικά δρομολόγια άφησε τη Νέλλα ακριβώς μπροστά από το σπίτι της γιαγιάς της. Όταν το μεταλλικό κορμί του οχήματος έφυγε από μπροστά της, αποκαλύφθηκαν τα πάλοι ποτέ πολύχρωμα παρτέρια του σπιτιού. Ήταν γεμάτα αγριόχορτα. Το λάστιχο της αυλής είχε λιώσει μοιάζοντας με παλιό δέρμα φιδιού.

Μπαίνοντας μέσα ένοιωσε την πλήρη απουσία ήχων. Δεν περίμενε να της μιλήσει η γιαγιά, καθώς είχε πεθάνει εδώ και χρόνια, αλλά τουλάχιστον ευελπιστούσε να ακούσει τις ζωντανές νότες με τις οποίες ράντιζε το παλιό κασετόφωνο ολόκληρο το σπιτικό. Το ραδιόφωνο ήταν εκεί, στην γνωστή του θέση. Γεμάτο σκόνη. Η Νέλλα έπιασε την άκρη του φουστανιού της και το ξεσκόνισε. Το έβαλε στην πρίζα και παρόλο που δεν είχε ρεύμα, η μουσική ξανάπαιξε στο μυαλό της.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Γνωστοί... άγνωστοι

Δύο άγνωστοι κάθονται σε σταθμό του τρένου, ξημερώματα, βυθισμένοι σε μια εκκωφαντική σιωπή. Η ατμόσφαιρα είναι μελαγχολική και μυστηριώδης. Μέσα από τα ανέκφραστα

πρόσωπά τους και τις βουβές, παράλληλες σκέψεις τους, η αναμονή μετατρέπεται σε κόλαση. Το βλέμμα του ενός είναι καρφωμένο στο κενό, κοιτώντας στο υπερπέραν, ενώ το βλέμμα του άλλου παρατηρεί σιωπηλά τα διερχόμενα δρομολόγια.

Αντί για λέξεις επικοινωνούν μέσω του ρυθμού της αναπνοής τους, μέσω του ήχου του σφυρίγματος των τρένων. Ο ένας σιωπά, ο άλλος παρατηρεί διακριτικά. Δεν βιάζεται. Περιμένει.

Η ακινησία του ενός γίνεται ο καθρέφτης της μελαγχολίας, του άγχους και της κινητικότητας που κρύβει ο άλλος. Οι ράγες του τρένου δένουν την μοίρα τους με τρόπο περίτεχνο και στωικό. Σαν τον ιστό της αράχνης.

ΒΑΡΘΟΛΟΑΜΑΙΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Απόσταση...

Οκτώ η ώρα. Άρχισε πάλι ο αέρας και η βροχή... Μα που να είναι; Πάλι σε συνάντηση; Τώρα τελευταία όλο σε συναντήσεις είναι... ή έτσι μου λέει εμένα.. Αχ αυτά τα καπρίτσια του Θωμά... έτσι κάνει, να τραβήξει την προσοχή, να με κάνει να ζηλέψω... Δεν πρέπει να τον παίρνω στα σοβαρά... Θα έρθει. Δεν μπορεί να μην έρθει... Αυτοί οι αρραβώνες, είναι το πιο πολυσυζητημένο γεγονός της χρονιάς.

«Και είμαι τόσο όμορφη σήμερα»... είπε, κοιτάζοντας τον εαυτό της στον καθρέφτη και φτιάχνοντας το κόκκινο φόρεμα και τα μαλλιά της που ήταν πιασμένα σε κότσο.

Τι να κάνω; Να φύγω; Να πάω μόνη μου; Δεν θέλω να αργήσω. Αν με δουν μόνη μου, θα με κουτσομπολεύουν.

Μα ποιος νομίζει ότι είναι; Αυτός έπρεπε να με περιμένει όχι εγώ... Οκτώ και μισή! Σήμερα θα μπουν τα πράγματα στην θέση τους! Δεν θα αφήσω ούτε λεπτό παραπάνω. Σήμερα! Να του θυμίσω πού θα ήταν χωρίς εμένα...

Εκείνο το απόγευμα, ο Θωμάς, έφυγε νωρίτερα από το γραφείο. Έπρεπε να πάει με την Μαργαρίτα, στον αρραβώνα του πιο σημαντικού ανθρώπου της πόλης. Μπήκε στο αυτοκίνητο του και κοίταξε την βροχή που χόρευε ξέφρενα στον ρυθμό του αέρα· άναψε τσιγάρο. Δεν είχε χορέψει ποτέ έτσι με την Μαργαρίτα. Μόνο βαλς και αυτό χωρίς πάθος, βαριεστημένα, όπως ήταν και η ζωή του μαζί της.

Όλα βαρετά και ψεύτικα ήταν... τώρα το έβλεπε... το ένιωθε στο πετσί του... Έπρεπε να είναι παρών σε όλες τις εκδηλώσεις της καλής κοινωνίας, με το χαμόγελο φορεμένο στο πρόσωπο και τη σφιχτή βέρα στο αριστερό χέρι · αυτό που του κράταγε η Μαργαρίτα, δείχνοντας σε όλους πόσο ευτυχισμένοι ήταν. Είχαν περάσει πέντε χρόνια... δεν άντεχε άλλο. Άνοιξε την πόρτα και έκανε εμετό, έβγαλε ό, τι τον είχε πικράνει.

Βγήκε από το αυτοκίνητο, πέταξε την βέρα και άρχισε να περπατά.

ΚΑΛΑΝΤΖΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

Το Μυστικό της Σμαράγδας

Η νύχτα είχε καλύψει το χωριό, σαν βαριά μάλλινη κουβέρτα. Το δύσμορφο κι απότομο βουνό με τις μυτερές κορυφές έστελνε κρύο αέρα. Ο πάγος είχε συσσωρευτεί στους δρόμους και στις στέγες.

Ο χειμώνας είχε κλείσει τους χωρικούς μέσα στα πετρόχτιστα σπίτια τους και πίσω από τα αμπαρωμένα παντζούρια, οι σόμπες έκαιγαν αφήνοντας λευκά ντουμάνια να χάνονται στον μαύρο ουρανό.

Σε ένα από αυτά τα σπιτάκια ζούσε η Σμαραγδένια, η γυναίκα που σχεδόν κανένας άνθρωπος δεν ήθελε να βλέπει και να αντικρίζει την όψη της. Πνιγμένη στις σκέψεις της παραφύλαγε στο παραθύρι. Απόψε θα ήταν η τελευταία φυσιολογική νύχτα στο χωριό. Το ήξερε...

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Τα φαινόμενα απατούν

Η βροχή έπεφτε συνεχώς, μετατρέποντας την κεντρική λεωφόρο, λίγο πριν από τον Λευκό Πύργο, σε μία τεράστια λίμνη.

Κόσμος εδώ, κόσμος εκεί, έτρεχε προς διάφορες κατευθύνσεις με σκυμμένα κεφάλια, κυριολεκτικά κρυμμένος κάτω από μαύρες ομπρέλες.

Όσο προχωρούσε η ώρα, τόσο και δυσχέραινε η κατάσταση. Τα φύλλα και οι διάφορες ακαθαρσίες του δρόμου, ανέβαζαν την στάθμη του νερού κι έκλειναν τα χαντάκια, εμποδίζοντας τη φυσική ροή του.

Στη γωνία ένας ηλικιωμένος άντρας με βρώμικα και φθαρμένα ρούχα στεκόταν σαστισμένος, προσπαθώντας να προστατευτεί κάτω από το υπόστεγο ενός πολυτελούς καταστήματος. Τα ροζιασμένα χέρια του έτρεμαν από το κρύο και το φοβισμένο βλέμμα του κοιτούσε χαμένο στο κενό.

«Φύγε από εδώ αλήτη, διώχνεις τον κόσμο, δεν το καταλαβαίνεις;», του είπε ξαφνικά μια νεαρή καλοντυμένη κοπέλα που βγήκε από το κατάστημα πίσω του.

Δάκρυα άρχισαν να πέφτουν από τα μάτια του ηλικιωμένου άνδρα, ο οποίος χαμήλωσε το βλέμμα του.

Τότε, ένας νεαρός άνδρας τον πλησίασε, άνοιξε μια ομπρέλα και μιλώντας του χαμηλόφωνα, τον έπιασε από το μπράτσο.

Την ίδια στιγμή, ένας άλλος άνδρας, βγήκε από ένα πολυτελές αυτοκίνητο και ανοίγοντας την πίσω πόρτα, περίμενε να μπει μέσα ο ηλικιωμένος.

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Στο κόκκινο...

Ο Κώστας πηγαινοερχόταν στο διάδρομο του νοσοκομείου έξω από τα επείγοντα με σκυφτό το κεφάλι, μετρώντας τα πλακάκια ξανά και ξανά.

Προσπαθούσε να απασχολήσει το μυαλό του θέτοντας ακόμα και στοιχήματα με τον ίδιο του τον εαυτό: *αν ανοίξει τώρα η πόρτα του ασανσέρ τότε όλα θα πάνε καλά. Αν χτυπήσει το τηλέφωνο της ρεσεψιόν, αυτό θα είναι καλό σημάδι....* Αν το ένα, αν το άλλο...

Τίποτα από αυτά δεν γινόταν. Η ώρα περνούσε. Κανένα νέο.

Ο Κώστας έγειρε την πλάτη του στον τοίχο, αφήνοντας έναν βαρύ αναστεναγμό. Τα γόνατά του δεν τον κρατούσαν άλλο. Λύγισαν και γλίστρησε προς τα κάτω μέχρι που κάθισε στο πάτωμα, τραβώντας τα πόδια του κοντά στο σώμα του.

Εκρυσσε το κεφάλι του μέσα στις παλάμες του και έμεινε εκεί, ακίνητος, ενώ τα πάντα γύρω του συνέχιζαν να λειτουργούν με τους ίδιους ρυθμούς.

ΤΟΥΛΙΑΤΟΥ ΕΛΛΗ

Ένας ξαφνικός τυφώνας

Πάνω στην απόλυτη ησυχία που επικρατούσε στο χωριό, ξαφνικά εμφανίστηκε κάποιος που δεν έμοιαζε με άνθρωπο, αλλά με τέρας.

Ούρλιαζε όπως οι πεινασμένοι λύκοι στα βουνά. Τα μακριά, ιδρωμένα μαλλιά του σε συνδυασμό με τα κατακόκκινα μάτια του που έσταζαν αίμα, θύμιζαν εκείνα τα ανθρωπόμορφα τέρατα της αρχαίας ελληνικής μυθολογίας. Κλωτσούσε και πετούσε ό,τι αντικείμενο έβρισκε στο δρόμο του. Χειρότερος και από ανεμοστρόβιλο. Κανείς δεν τολμούσε να τον πλησιάσει.

Μέχρι που εμφανίστηκε η αστυνομία και κάποιοι νοσηλευτές που τον μάζεψαν. Το είχε σκάσει από την ψυχιατρική κλινική που νοσηλευόταν.

ΚΟΝΤΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ

Κλεμμένη Φωνή

Τράβηξε τις σκούρες κουρτίνες να μπει φως, θέλοντας να ξεορκίσει το κακό που πίστευε ότι την καταδίωκε. Στο μυαλό της επικρατούσε χάος και στη ψυχή της φόβος. Η Μάνια, τελείωνε τη συγγραφή του βιβλίου της. Όταν έγραψε την λέξη «τέλος», τινάχτηκε απότομα, πήρε όπως όπως τις σελίδες στην αγκαλιά της και κούρνιασε στον καναπέ.

Κάπως έτσι κρατούσε και τις σελίδες από το πρώτο βιβλίο της...

Πόσο χαρούμενη ήταν εκείνη την νύχτα... όταν έδωσε στον Νίκο το μυθιστόρημα που είχε γράψει... του το έδωσε να το διαβάσει κι εκείνος δεν της το επέστρεψε ποτέ... Το παρουσίασε για δικό του... ήταν και μεγάλη επιτυχία.

Το βιβλίο της!

Αυτό όμως, δεν θα άφηνε να της το πάρει κανένας.

Κανένας...

ΚΑΛΑΝΤΖΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

Ιστορία για... story!

Κίνηση στην Κηφισίας.

Η Ελένη, νιώθοντας εγκλωβισμένη στη θέση του οδηγού ξεφύσηξε βαριεστημένα.

Σήκωσε το κινητό της και έβγαλε μία φωτογραφία τα παραταγμένα, σαν μεταλλικά κουτιά, αυτοκίνητα. Κοιτάχτηκε στον καθρέφτη, σούφρωσε τα χείλη και έβγαλε μία σέλφι.

Πριν ανεβάσει στόρι σκέφτηκε να πλουτίσει τις δύο αυτές φωτογραφίες με την λεζάντα «Όταν η ζωή σε ρίχνει στην κίνηση, βγάλε σελφι!».

Ξεκινώντας να γράφει την ευρηματική αυτή ατάκα, το βλέμμα της συνέλαβε μία ασυνήθιστη κινητικότητα στο διπλανό αυτοκίνητο. Γύρισε το κεφάλι της και αυτό που αντίκρουσε την έκανε να παγώσει. Ο αρραβωνιαστικός της σαν περήφανος κόκορας σε περίοδο αναπαραγωγής, έσκυβε προς την συνοδηγό, μιλούσε κοντά στο αυτί της και της έδινε τρυφερά φιλιά στα χέρια.

Η Ελένη με μάτια γουρλωμένα από την έκπληξη, ένιωσε το αίμα να ανεβαίνει στο κεφάλι της, κάνοντας τις φλέβες του λαιμού να χτυπάνε σαν ντραμς.

Σε μια στιγμή σύγχυσης σκέφτηκε να διαπράξει την αποτρόπαια πράξη του ξεμαλλιάσματος της ξανθιάς παρουσίας. Μόλις, όμως, συνειδητοποίησε ότι αυτό θα χαλάσει την εικόνα που τόσο σκληρά έχει χτίσει, καταφέροντας να συγκεντρώσει πάνω από εκατό χιλιάδες ακολούθους στα σόσιαλ μιντια, ακύρωσε αυτό το σενάριο.

«Ε όχι και να γίνω βάιραλ! για τον Κωστάκη!», τσίριξε. «Εκδίκηση!» φώναξε, σαν να κέρδισε μόλις τον πρώτο λαχνό. «Σε σιγανή φωτιά θα σε ψήσω κακομοίρη.»

Άρπαξε το κινητό της από το διπλανό κάθισμα και κάλεσε τον αριθμό του, ενώ παράλληλα βυθιζόταν στην θέση του οδηγού μέχρι το σημείο που τα μάτια της είχαν οπτική επαφή με το διπλανό αυτοκίνητο. Τον είδε να βγάζει το κινητό από την τσέπη του και να το πετάει επιδεικτικά στο πίσω κάθισμα, ενώ παράλληλα χούφτωνε τα πλούσια στήθη της συντροφιάς του.

Απελπισμένη τίναξε το κεφάλι πίσω και σκέφτηκε πόσο δύσκολο είναι τελικά να είσαι ινφλουένσερ.

ΕΞΑΚΟΥΣΤΙΔΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τα χρόνια και τα χιόνια

Η Δέσποινα, γιαγιά της Αρετής, είναι μια καλοστεκούμενη ηλικιωμένη γυναίκα, ογδόντα ετών. Χαμηλού αναστήματος, με αδύνατο σώμα αλλά με γερή κράση όπως λένε, διατηρεί ακόμα την δύναμη και την σπιρτάδα, λες και είναι έφηβη.

Μπορεί τα άσπρα μαλλιά της και το ζαρωμένο δέρμα της να προδίδουν την ηλικία της αλλά η εσωτερική της γαλήνη και η αύρα που αποπνέει, σε κάνει να πιστεύεις ότι τώρα ξεκινά την ζωή της.

Της αρέσει πολύ να κάθεται στο σαλόνι του σπιτιού της. Στον χώρο αυτό, συχνά θυμάται πολλές όμορφες οικογενειακές στιγμές που πέρασε με τον άντρα και τα τρία παιδιά της. Ο χώρος αυτός, κάποτε, γέμιζε από παιδικές φωνές και παιχνίδια, από συζητήσεις, καβγάδες και εκδηλώσεις αγάπης με τον συγχωρεμένο πλέον σύζυγο της.

Τώρα, τίποτα από όλα αυτά δεν υπάρχουν, παρά μόνο αναμνήσεις. Η ίδια σκέφτεται πολλές φορές, πόσο γρήγορα περνάει ο χρόνος. Από την μια, όταν ξαναφέρει στην μνήμη της όλες εκείνες τις οικογενειακές στιγμές, αισθάνεται μελαγχολία και νοσταλγία, αλλά ταυτόχρονα νιώθει και πολύ τυχερή και δοξάζει τον Θεό, που το έζησε.

Αισθάνεται ολοκληρωμένη σαν άνθρωπος και αυτό είναι που της δίνει ακόμη και τώρα την δύναμη να πορεύεται με τόση ενέργεια και αισιοδοξία σε κάθε της στιγμή.

ΚΟΝΤΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ

Στη δίνη...

Δεν άργησε πολύ, η βοή που ερχόταν ανάμεσα από τους δύο λόφους, όπου ήταν χτισμένη η παραθαλάσσια πόλη να μεγαλώσει και να γίνει θύελλα μανιασμένη. Έπαιρνε ότι έβρισκε, το σήκωνε ψηλά και το άφηνε στο έλεος του Θεού. Τα σκάφη χτυπιόνταν το ένα με το άλλο, βάρκες βυθίζονταν, σπάγανε τα σκοινιά, έτριζαν τα άλμπουρα. Το χώμα που σήκωνε ο άνεμος, θόλωνε τον αέρα, έμπαινε βίαια στα μάτια· σε τύφλωνε.

Ο Τάκης, είχε μόλις φτάσει στην πόλη. Είχε φύγει πολλά χρόνια πριν και σήμερα είχε έρθει να τακτοποιήσει παλιούς λογαριασμούς. Βλέποντας τον άνεμο να καταστρέφει την πόλη που έζησε, σκέφτηκε *μαζί μου ήρθε*. Τίποτα δεν ήταν τυχαίο.

Ενα χέρι, του γράπωσε το δικό του. Είχε έρθει η ώρα να δει κατάματα τα φαντάσματα που τον έκαναν να φύγει αποκεί.

ΚΑΛΑΝΤΖΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

Λίγο Φως

Στην αναμονή του σταθμού, κρατώντας την βαλίτσα μου στη βροχή χωρίς απόφαση για το που θα καταλήξω. Η σιωπή με άγχωνε, τα έβλεπα θολά.

Ενα γράμμα που δεν είχα ανοίξει ακόμη, υπήρχε στην τσέπη μου. Λέξεις κλειδιά μέσα στο γράμμα, κατάφεραν να δώσουν λίγο φως στην ψυχή μου.

Κοιτάζω τον εαυτό μου στο καθρέφτη του σταθμού και ρωτώ: *Είμαι σίγουρη γι' αυτό που πάω να κάνω;*

ΒΕΛΟ ΑΝΤΩΝΙΑ

Μην το πεις σε κανέναν

«Μαμά, αν ένας μεγάλος σου λέει να μην το πεις σε κανέναν, πρέπει να τον ακούς;», ρώτησε ο επτάχρονος Ίωνας ενώ έφτιαχνε κύκλους αφηρημένα στο χαρτί.

Η Γρηγορία σήκωσε αργά το βλέμμα της.

«Όχι πάντα, αγάπη μου. Γιατί το λες αυτό;»

Ο μικρός δίστασε.

«Τίποτα, απλά ρώτησα.»

Η μητέρα του πλησίασε και κάθισε δίπλα του.

«Σου είπε κάποιος να κρατήσεις μυστικό;»

«Ο θεός Χρήστος», ψέλλισε ο μικρός, χωρίς να την κοιτάξει.

«Ο θεός Χρήστος τι;», αποκρίθηκε με εμφανή αγωνία.

«Τις τελευταίες φορές που με προσέχει, θέλει να παίξουμε ένα παιχνίδι...Αλλά εμένα δε μου αρέσει αυτό το παιχνίδι, γιατί με κάνει να νιώθω άσχημα.»

Η ανάσα της Γρηγορίας κόπηκε. Ένιωσε το αίμα να παγώνει.

«Θέλεις να μου πεις περισσότερα για αυτό το παιχνίδι;»

«Όχι, γιατί μου είπε ότι είναι το μυστικό μας. Και τα μυστικά δε τα λες ποτέ. Αν το πω, θα θυμώσει μαζί σου.»

ΕΞΑΚΟΥΣΤΙΔΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Γιατί έφυγες...

Ο αέρας του Αιγαίου, πέρασε από το σπίτι της Αλίκης και την ξύπνησε αφήνοντας της αλμύρα στο πρόσωπο. Εκείνη, είχε παραδοθεί στην αύρα του νησιού και στην γλύκα του μεσημεριανού ύπνου, όταν οι σταγόνες της θάλασσας έπεσαν ορμητικά πάνω της.

Τα χάπια την βοηθούσαν να κοιμηθεί, δίνοντας της την χαρά, να βλέπει τον Σίμο να έρχεται στα όνειρά της.

Είχε μήνες που είχε αποσυρθεί στο νησί. Δεν άντεχε άλλο τη φλυαρία, τη δήθεν συμπαράσταση και τα τυπικά συλλυπητήρια. Το μοναδικό πράγμα που λαχταρούσε, ήταν να βρίσκεται στο σπίτι που είχαν φτιάξει μαζί και είχαν περάσει τα καλοκαίρια τους. Εκεί ένιωθε ότι άνηκε · εκεί τον ένιωθε κι εκείνον.

Στο τραπέζι υπήρχαν πάντα δύο ποτήρια, δύο πιάτα και μια φωτογραφία του με ανοιχτό πουκάμισο να χορεύει... Κι εκείνη να τον κοιτά και να τον ρωτά...

Τι;... τι θα κάνω μόνη μου;... Γιατί έφυγες;...

ΚΑΛΑΝΤΖΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

Μη μου λες αντίο

Η αποβάθρα έβραζε από κόσμο, αλλά για τον Μάνο και την Ελένη, ο θόρυβος ήταν απλώς ένα μακρινό βουητό. Η βαλίτσα του, γεμάτη ρούχα για έναν γερμανικό χειμώνα και προσδοκίες για ένα μεταπτυχιακό που ονειρευόταν χρόνια. Ένα μεταπτυχιακό που, στεκόταν ανάμεσά τους σαν πέτρινο τείχος. Ο Μάνος έσφιγγε το χερούλι της βαλίτσας μέχρι που άσπρισαν οι αρθρώσεις του. Ένιωθε ένα περίεργο μείγμα ηλεκτρισμένης προσμονής, αλλά συνάμα και μιας ενοχής. «Θα περάσει γρήγορα ο καιρός», είπε, όμως η φωνή του ακούστηκε ξένη, σαν να προσπαθούσε κι εκείνος να πείσει τον εαυτό του.

Η Ελένη δεν απάντησε αμέσως. Τα μάτια της καρφώθηκαν σε μια χαλαρή κόκκινη κλωστή στο παλτό του. Αν την τραβούσε, άραγε, θα μπορούσε να τον ξετυλίξει και να τον κρατήσει εδώ;

Ενιωθε το στήθος της σφιγμένο, έναν κόμπο που αρνιόταν να λυθεί σε δάκρυα. Δεν ήθελε να είναι το βαρίδι στα πόδια του, αλλά η σκέψη του κενού σπιτιού την τρώμαζε.

«Μη χάσεις την πτήση σου», ψιθύρισε τελικά, χαμογελώντας με εκείνο το θλιμμένο, γενναίο χαμόγελο που την έκανε να φαίνεται πιο δυνατή απ' όσο ένιωθε.

Αγκαλιάστηκαν. Μια αγκαλιά που μύριζε οικειότητα και φόβο.

Όταν ξεκόλλησαν, τα βλέμματά τους συναντήθηκαν για μια τελευταία στιγμή, σαν μια υπόσχεση.

Ο Μάνος γύρισε την πλάτη και προχώρησε.

Η Ελένη έμεινε εκεί, ακίνητη, μέχρι που η φιγούρα του χάθηκε μέσα στο πλήθος, αφήνοντας πίσω του, μόνο τον απόηχο των τροχών της βαλίτσας στο τσιμέντο.

ΔΗΜΑ ΑΝΘΗ

Μοναξιά

Το δωμάτιο μύριζε κλεισούρα, υγρασία και καπνό, μία απόκοσμη μυρωδιά είχε ποτίσει όχι μόνο τους τοίχους, αλλά και τις κουρτίνες.

Ο Δημοσθένης καθόταν σ' ένα παλιό, φθαρμένο στρώμα στο πάτωμα, με την πλάτη του ακουμπισμένη στο σκουριασμένο μέταλλο του καλοριφέρ, από το οποίο έβγαине καφέ νερό.

Το βλέμμα του ήταν καρφωμένο σε μία μεγάλη τρύπα του χαλιού, σαν να προσπαθούσε με την σκέψη του να υφάνει νοερά τις πτυχές της ζωής του, βάζοντάς τις σε μία σειρά. Στην πραγματικότητα όμως το κενό της τρύπας του φαινόταν θολό και απροσπέλαστο.

Με ύφος χλωμό, έσφιξε τα τρεμάμενα χέρια του σε γροθιές, βυθίζοντας τα νύχια στις παλάμες του. Ένιωσε το σώμα του βαρύ να λυγίζει κάτω από το βάρος των χιλιάδων σκέψεών του.

Ενας μικρός αναστεναγμός ξέφυγε από τα ξερά χείλη του, ενώ το στήθος του ανεβοκατέβαινε μ' έναν αργό ρυθμό σαν τα βήματα κάποιου, ο οποίος απομακρυνόταν από το δωμάτιο.

Αποκαμωμένος, αποκοιμήθηκε...

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ο καμβάς της σιωπής

Εξι το πρωί. Τα κύματα λυσομανούσαν, συντρίβονταν πάνω στα βράχια και υψώνονταν ξανά στον αέρα, σχηματίζοντας άμορφες φιγούρες. Ο ορίζοντας είχε χαθεί πίσω από βαριά,

γκρίζα σύννεφα μόνο λίγες αχνές ακτίδες φωτός διέσχιζαν την κουλουριασμένη μάζα τους, προδίδοντας το ξημέρωμα μιας νέας μέρας.

Η Αριάδνη καθόταν κουλουριασμένη στην άμμο, κοιτώντας με βλέμμα παγωμένο τις αιματοβαμμένες μύτες των παπουτσιών της. Τα ξανθά μαλλιά της είχαν μπλεχτεί από τον δυνατό άνεμο, σαν να μιμούνταν την ψυχική της κατάσταση. Η μεταξένια επιδερμίδα της ήταν γεμάτη λεκέδες από σκόνη και αίμα ένας καμβάς που μαρτυρούσε όσα δεν τολμούσε ακόμη να θυμηθεί.

ΕΞΑΚΟΥΣΤΙΔΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Η σκιά της ζήλιας

Ο Μάνος, ήταν ένας άντρας με σκαμμένο πρόσωπο και μπλε μάτια ψυχρά, που άφηνε τους άλλους να τα δουν μόνο όταν έβγαζε τα σκούρα γυαλιά του. Δεν χρειαζόταν να σε κοιτάξει · αρκούσε ο κοφτερός λόγος του, για να σε κόψει στα δύο. Δεν λογάριαζε αισθήματα, ούτε τρόπους, ειδικά εκείνη την περίοδο που θα κρινόταν το εστιατόριο, άρα και ο ίδιος, για το αστέρι Michelin.

Το αστέρι όμως το κέρδισε ο Κώστας. Ήταν οι δύο καλύτεροι σεφ στην Ελλάδα. Υπήρχε σκληρός ανταγωνισμός μεταξύ τους, που παλιότερα τους είχε αφήσει μώλωπες και σπασμένα πλευρά.

Αυτή την φορά ο Μάνος έξαλλος, με θολωμένο μυαλό αποφάσισε να τον πολεμήσει αλλιώς. Θα τον παρακολουθούσε. Θα τον ξεμπρόστιαζε.

Όλοι έχουν κρυφή ζωή. Δεν μπορεί! Πώς τα έχει καταφέρει και όλοι λένε πόσο καλός άνθρωπος είναι; Δεν το βλέπουν ότι μπορεί και να υποκρίνεται; Δεν μπορεί να είναι τόσο καλός... αποκλείεται! Εμένα λένε ότι είμαι σκληρός! Άκου σκληρός! Πως αλλιώς θα έφτανα εδώ; Ο πατέρας μου άλλο που δεν μου έλεγε: «Πάντα πρώτος να είσαι! Ακούς ; Πάντα!»

Ήταν Δευτέρα όταν είδε τον Κώστα να μπαίνει στο γηροκομείο. Ξημερώματα βγήκε. Τι στο καλό έκανε εκεί ; Μόλις σιγουρεύτηκε πως είχε φύγει, μπήκε μέσα, ρώτησε και έμαθε.

Ο Κώστας πήγαινε και μαγείρευε όποτε είχε χρόνο για τους ηλικιωμένους. Ήθελε να απολαμβάνουν κάποιες μέρες της εβδομάδας νόστιμο φαγητό · να τους φτιάχνει τη διάθεση, να νιώθουν ότι κάποιος τους σκέφτεται, κάποιος τους φροντίζει. Το έναυσμα του ήταν η μητέρα του, όταν είχε βρεθεί εκεί και του παραπονιόταν για το κακό φαγητό.

Βγήκε χειρότερα απ' ότι μπήκε. Είχε έρθει αντιμέτωπος με κάτι που δεν ήξερε... την ανιδιοτέλεια...

Χτύπαγε με κλωτσιές το αυτοκίνητο, δυνατά, αλλοπαρμένα, μέχρι που κουράστηκε. Μπήκε στο αμάξι και πάτησε γκάζι για να φύγει όσο γινόταν πιο μακριά.

ΚΑΛΑΝΤΖΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

Πίσω από την πόρτα...

A.

Ακούω κάτι να τρίζει καθώς στέκομαι μπροστά από την παλιά πόρτα. Ξύλινη, σαπισμένη, γρατζουνισμένη λες και έζησε όλους τους πόλεμους.

Ακουμπάω το πόμολο με μεγάλο δισταγμό και σκέφτομαι να το γυρίσω. Νιώθω όμως ανάμεικτα συναισθήματα για το τι θα αντικρίσω. Φοβάμαι για το τι μπορεί να υπάρχει εκεί μέσα.

Καθώς γυρίζω το πόμολο η καρδιά μου χτυπάει, όλο και πιο δυνατά.

Η πόρτα ανοίγει αργά, τρίζοντας δυνατά σαν να βρίσκομαι στο σινεμά και βλέπω ταινία τρόμου. Την ανοίγω τελείως και βλέπω κάτι παλιούς πίνακες, που οι μισοί είναι φαγωμένοι από ποντίκια.

Αυτοί οι πίνακες μου θυμίζουν πολύ το στυλ ζωγραφικής της γιαγιάς μου. Τα χρώματα, οι γραμμές μου θύμισαν εκείνη.

Νιώθω τη μυρωδιά της.

Είχα δίκιο, ήταν δικοί της.

Στην κάτω μεριά έγραφαν το όνομά της!

Η στεναχώρια μου είναι μεγάλη, επειδή το ταλέντο της το είχαν παρατήσει στα ποντίκια... Πόσο θα ήθελα αυτοί οι πίνακες να ήταν δικοί μου! Θα ήταν τόσο πολύτιμοι για μένα...

B.

Βρισκόταν μπροστά από τη πόρτα και σκεφτόταν να την ανοίξει. Μια πόρτα παλιά, ξύλινη, σαπισμένη και γρατζουνισμένη. Διστακτικά, άπλωσε το χέρι στο πόμολο και άρχισε να το στρίβει αργά, καθώς δεν ήταν σίγουρη αν ήθελε να δει τι κρυβόταν πίσω από αυτήν.

Ανοίγοντας, αντίκρισε πολλούς πίνακες, αρκετά γνώριμους. Οι γραμμές, τα χρώματα και η τεχνοτροπία τής προκάλεσαν πολλές αναμνήσεις... μέχρι και μυρωδιές τής έφεραν στο νου.

Παρότι ήταν σε άθλια κατάσταση, μισοφαγωμένοι από τα ποντίκια, ήταν πολύ ιδιαίτεροι ώστε να την κάνουν να αναγνωρίσει αμέσως ποιος ήταν ο ζωγράφος.

Ηταν η γιαγιά της!

Απογοητευμένη και στεναχωρημένη πολύ για τον τρόπο που πέταξαν τους πολύτιμους πίνακές της, έκλεισε την πόρτα πίσω της κι έφυγε.

Μακάρι να ήταν δικοί της, εκείνη ήξερε καλά να τους φροντίσει και να τους προστατέψει.

ΒΕΛΟ ΑΝΤΩΝΙΑ

Η κόρη του πηγαδιού

«Κυρία Μαρία μαγειρεύετε καταπληκτικά. Το φαγητό σας είναι το κάτι άλλο. Το χωριό επίσης είναι πανέμορφο, ~~Είναι~~ από τα ωραιότερα που έχουμε δει.»

«Να είστε καλά, χαρά μας να σας φιλοξενούμε.»

«Αύριο θα επισκεφτούμε την παλιά εκκλησία και το πηγάδι.»

«Το πηγάδι... καλύτερα να μάθετε πρώτα τι λένε γι' αυτό, πριν αποφασίσετε να το επισκεφτείτε. Σύμφωνα με έναν θρύλο, κάποτε έπεσε μέσα στο πηγάδι μία όμορφη κοπέλα που πήγαινε να συναντήσει κρυφά τον αγαπημένο της. Από τότε, πολλοί έχουν ακούσει μία γυναικεία φωνή να κλαίει μέσα από το πηγάδι και μάλιστα κάποιοι ισχυρίζονται ότι αν σκύψεις και κοιτάξεις μέσα, θα δεις στο νερό να καθρεφτίζεται το πρόσωπό της και όχι το δικό σου.»

Οι τουρίστες για μια στιγμή πάγωσαν. Κοιτάχτηκαν αμήχανα μεταξύ τους και η ατμόσφαιρα βάρυνε. Ξαφνικά, κάποιος πρότεινε την ιδέα να βάλουν στοίχημα για το ποιος θα τολμήσει να κοιτάξει μέσα στο πηγάδι. Επικράτησε σιωπή και τελικά δεν στοιχημάτισε κανείς!

ΤΟΥΛΙΑΤΟΥ ΕΛΛΗ

Η μαδημένη μαργαρίτα

Η μάνα μου πάντοτε μου έλεγε ότι ο άντρας δεν μετριέται ούτε με το μπόι ούτε με τα φράγκα που βγάζει, αλλά με τις πράξεις. Ο Θωμάς, αν και πληρούσε τις δύο πρώτες προϋποθέσεις, στην τρίτη ήθελε κέρμα για να δουλέψει.

Καθισμένη στον προθάλαμο του κομμωτηρίου “*Η Τζίνα*” κοίταζα έξω τον δρόμο και περίμενα την κακοκαιρία να κοπάσει. Το μοναδικό πράγμα που σταμάτησε όμως, ήταν η σκέψη ότι ακόμη σημαίνω κάτι γι’ αυτόν.

Πέρασε ήδη πάνω από μία ώρα από τότε που του τηλεφώνησα. Εκείνος όμως δεν απάντησε. Του έστειλα και μήνυμα και τον παρακάλεσα να έρθει να με πάρει γιατί έξω ρίχνει καρέκλες. Καμία απόκριση.

Μπορεί η βροχή να είχε σταματήσει, αλλά το υγρό αποτύπωμά της είχε καλύψει τον δρόμο και ο αέρας, δυνατός όπως ήταν, έπαιρνε στο διάβα του τα πάντα και τα σκορπούσε, όπως ο χρόνος σκόρπισε τα πέταλα της μαδημένης μου αγάπης.

Τι θέλει πάλι αυτή;

Ο ήχος κλήσης του κινητού, τού είχε πάρει τα αυτιά. Τη μελωδία την είχε επιλέξει χαρακτηριστικά η γυναίκα του, η Μαργαρίτα, μάλλον για να τον κριτικάρει, εκείνος, όμως, δεν είχε ούτε χρόνο ούτε όρεξη για να την αλλάξει.

Και ενώ η *Άλκηστις Πρωτοψάλτη* τραγούδαγε “*Θωμά είσαι σπίτι; Γιατί σε παίρνω και μιλάει..*”, εκείνος προσπαθούσε να συγκεντρωθεί στο μοναδικό πράγμα που είχε αξία στη ζωή του. Στη δουλειά του.

Εμπαινε στον πειρασμό να βάλει τη συσκευή στο αθόρυβο, αλλά υπήρχε ο κίνδυνος να χάσει κάποιο τηλεφώνημα από πελάτη. *Κι όλα αυτά γιατί η Μαργαρίτα θέλει πάντα να είναι το επίκεντρο και να έχει κι από έναν σοφέρ σε κάθε της βήμα*, σκέφτηκε.

Εχοντας πια χάσει τον ρυθμό εργασίας του, κάλεσε την εταιρεία ραδιοταξί και μίσθωσε όχημα προκειμένου να παραλάβει την Μαργαρίτα από το κομμωτήριο “*Η Τζίνα*” και να την πάει σπίτι τους.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Η νοσταλγία της επιστροφής

Ο Στάθης ήταν ένα λυγερόκορμο, αμούστακο ψηλό παλληκάρι με μαύρα, πυκνά μαλλιά και ολόμαυρα εκφραστικά μάτια που πετούσαν φλόγες.

Όταν ήρθε στην Αθήνα, η εμφάνισή του σε συνδυασμό με την ευγένεια και την εξυπνάδα που τον διέκριναν του εξασφάλισαν ένα αρκετά σεβαστό ποσό σε πουρμπουάρ, εκτός του μισθού, καθώς δούλευε ως σερβιτόρος σε κεντρικό μπαρ.

Δυστυχώς όμως, όπως περνούσε ο καιρός ο Στάθης άρχισε να μην αντέχει το μποτιλιάρισμα στους δρόμους, το καυσαέριο, την ηχορύπανση καθώς και την αίσθηση ότι ζούσε αποκλειστικά για να δουλεύει, να πληρώνει λογαριασμούς και να στέλνει χρήματα στην μητέρα του. Προσωπικό χρόνο δεν είχε καθόλου.

Ετσι, μετά από τρία χρόνια αδιάκοπης εργασίας, πήρε την μεγάλη απόφαση να επιστρέψει στα πάτρια εδάφη. Εκεί τον περίμενε ένα παλιό καφενείο, το οποίο αφού το ανακαίνισε άρχισε να το λειτουργεί ως μπαρ – εστιατόριο. Εκεί δήλωνε πολύ ευτυχισμένος αφού οι διαδρομές, ήταν μικρές και είχε χρόνο να ζήσει.

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Χωρίς επιστροφή!

Πρέπει να θυμηθώ τι έγινε εκείνο το βράδυ.

Πλησιάζω διστακτικά και στέκομαι μπροστά από την παλιά ξύλινη εξώπορτα. Το κεφάλι ενός μπρούτζινου λέοντα κρατά στο στόμα του το ρόπτρο της. Η κλειδαριά είναι παραβιασμένη και το πόμολο φθαρμένο, λες και χιλιάδες χέρια είχαν περάσει πριν από το δικό μου.

Κοιτάζω γύρω μου. Όλος ο εξωτερικός χώρος μοιάζει εγκαταλελειμμένος από καιρό. Νιώθω θλίψη.

Ξαφνικά, ο ουρανός σκοτεινιάζει και αρχίζει να βρέχει καταρρακτωδώς. Γυρνάω το κεφάλι μου και βλέπω εμένα, να φρενάρω απότομα μπροστά από το σπίτι. Να βγαίνω από το αυτοκίνητο κρατώντας όπλο. Τα χέρια μου τρέμουν και η βροχή με εμποδίζει να δω καθαρά.

«Ελάτε να περάσουμε μέσα, θα σας βοηθήσω να θυμηθείτε ποιος δολοφόνησε τον άντρα σας. Θα είμαι δίπλα σας, μη φοβάστε», ακούω τη φωνή της νεαρής αστυνομικού δίπλα μου.

Παίρνω μια βαθιά ανάσα και σπρώχνω την πόρτα. Τρίζει.

Η καρδιά μου σφίγγεται τώρα πια ξέρω πως δεν υπάρχει επιστροφή.

ΕΞΑΚΟΥΣΤΙΔΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Επιστροφή στις ρίζες

Ο σαραντάχρονος Στάθης είχε μία καφετέρια στην Αθήνα. Όταν εξαπατήθηκε από το συνεταίρο του πριν δύο χρόνια, επέστρεψε στα πάτρια εδάφη.

Εγκαταστάθηκε στο σπίτι των γονιών του οι οποίοι δεν ήταν πλέον εν ζωή.

Θυμήθηκε πάλι τις συμβουλές τους να μη φύγει, αλλά να έμενε στο χωριό του, τον Αμπελώνα, στο νομό Ηλείας και να καλλιεργούσε τα αμπέλια τους.

Κοίταξε στον καθρέφτη του μπάνιου, ο οποίος αν και θολός, του έδειξε μια βαθειά ρυτίδα στο πρόσωπο και τα κοντά του μαλλιά που άρχισαν να γκριζάρουν. Τα πράσινά του μάτια γέμισαν με δάκρια.

Ήθελα να ζήσω τη μεγάλη ζωή, έκανα τόσα όνειρα... παράτησα και τη Φανή όταν μου ζήτησε να παντρευτούμε! Ζητούσα την ελευθερία μου και τι κατάλαβα; Άραγε, εκείνη παντρεύτηκε; Δεν την ξανάδα από τότε...

Σε λίγο αντίκρισε απ' το παράθυρό του τη Φανή μαζί με έναν έφηβο, ο οποίος του έμοιαζε πολύ. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Τρελές σκέψεις περνούσαν απ' το μυαλό του.

ΣΤΑΥΡΑΚΗ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑ

Σιωπή στην αλάνα

Ο καλοκαιρινός ουρανός είχε μόλις αρχίσει να βάζει τον προσωρινό μοβ μανδύα του, όταν ο Αποστόλης επέστρεψε στο σπίτι, με το ποδηλατάκι του. Η μητέρα του, που εκείνη την ώρα, μάζευε τα ρούχα από την απλώστρα παραξενεύτηκε βλέποντας τον οχτάχρονο γιο της να επιστρέφει.

«Τόλη παιδί μου γιατί γύρισες τόσο νωρίς; Το βραδινό δεν είναι ακόμα έτοιμο».

«Μα αφού τέλειωσε το παιχνίδι για απόψε».

«Άλλες φορές πρέπει να φωνάζω σαν τον Ταρζάν για να έρθεις σπίτι και σήμερα από τις οχτώ;»

«Σήμερα δεν είχε πολύ παιχνίδι και τα άλλα αγόρια προτίμησαν το παγωτό από το ποδόσφαιρο στην αλάνα».

«Παγωτό; Τι παγωτό, αφού σήμερα είναι κλειστά τα μαγαζιά».

«Ήρθε ένα μαύρο φορτηγάκι και μοίραζε δωρεάν παγωτά, αλλά εγώ δεν πήρα γιατί πονάνε ακόμα τα λαιμά μου».

«Και γιατί δεν συνεχίσατε το παιχνίδι μετά το παγωτό;»

«Ε αφού ο παγωτατζής πήρε και τα παιδιά μαζί του...».

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Η σκιά του θρύλου

Ο καπετάν-Γιώργης ήταν ο πιο ξακουστός ψαράς του χωριού. Ήταν πανύψηλος, με τεράστιους ώμους και τραχιά χέρια, σαν γυαλόχαρτα. Έλεγαν ότι δάμαζε τα κύματα με μια ματιά και ότι ακόμα και τα ψάρια πηδούσαν μόνα τους επάνω στο καϊκι του, από την τρομάρα τους! Κάθε φορά που γύριζε, τρέχαμε όλα τα παιδιά στο λιμάνι για να δούμε την τεράστια ψαριά του.

Μια μέρα όμως τον είδαν τυχαία σε ένα άλλο χωριό να αγοράζει ψάρια. Τα μάτια του ήταν κόκκινα, το βλέμμα του χαμένο και η φωνή του ξέπνοη. Τα χέρια του έτρεμαν και προχωρούσε με κόπο. Όταν επέστρεψε...παρουσίασε τα ψάρια στο χωριό σαν δικά του!

ΤΟΥΛΙΑΤΟΥ ΕΛΛΗ

Με απόκρυψη...

Το κινητό μου δονήθηκε ξαφνικά. Άνοιξα την οθόνη και διάβασα το μήνυμα. Τα μάτια μου μεγάλωσαν από την έκπληξη. Δεν μπορούσα να το πιστέψω! Απόκρυψη... Με κεφάλαια. Μηνύματα και κλήσεις από κάποιον άγνωστο.

Άλλαξε ο ήχος κλήσης σε μουσική τσίρκου. Η ώρα περνούσε και ένιωθα πως ζούσα έναν εφιάλτη.

Μήνυμα βίντεο.

Στο βίντεο ήταν δυο κλόουν που μάζευαν σκουπίδια.

Τα ματιά μου θολά από το κλάμα. Τα σκούπισα ενώ ήμουν σκεπτική και πανικόβλητη.

Δονήθηκε το κινητό.

Μήνυμα φωτογραφίας.

Η φωτογραφία ήταν με δυο χαμογελαστούς κλόουν με ανοιχτές σακούλες, γεμάτες με κεφάλια ανθρώπων, όχι σκουπίδια.

Πήρα τηλέφωνο τις αστυνομικές αρχές, την οικογένεια μου και όποιον άλλον μπορούσα να βρω για να με βοηθήσει αλλά κανείς δεν ήταν διαθέσιμος.

Το ένστικτο μου ήταν κακό, ένιωθα το σπίτι ξένο και πως κάποιος θα εμφανιζόταν από στιγμή σε στιγμή.

Τότε, χτύπησε το κουδούνι. Πλησίασα κοντά στην πόρτα και άκουσα ένα παιχνιδιάρικο γέλιο καθώς και τα ΜΠΙΜΠ από μύτη κλόουν.

Καμία λογική. Ένωσα σαν να έπαιζα σε ταινία τρόμου. Μέσα τον πανικό μου και μέσα σε δευτερόλεπτα άρχισα να τους τραβώ βιντεοκλήση. Σήκωσαν το τηλέφωνο, όσο εγώ σταθεροποιούσα το κινητό στο κομοδίνο του μπαλκονιού μου.

Το ίδιο χαμογελαστή όπως αυτοί, θα πηδούσα από το μπαλκόνι, αφήνοντάς τους να απολαύσουν το θέαμα!

ΑΝΤΩΝΙΑ ΒΕΛΟ

Ισορροπία στη κλωστή

Το όνομα στην οθόνη του email έμοιαζε να λάμπει. Η Άντα ένιωσε μια ζεστή παλίρροια να ανεβαίνει από το στήθος στον λαιμό της, μια δικαίωση που την έκανε να θέλει να φωνάξει, αλλά ταυτόχρονα ένα ξαφνικό βάρος στο στομάχι την κράτησε καρφωμένη στην καρέκλα. *Γιατί άραγε;* Κοίταξε τα δάχτυλά της που έτρεμαν ελαφρά· ήταν ο φόβος της νικήτριας που ξέρει πως το έπαθλο έχει το πρόσωπο της φίλης της.

Λίγα γραφεία πιο πέρα, η Χρύσα παρέμενε ακίνητη, με τα μάτια καρφωμένα στο δικό της κενό inbox. Η σιωπή του υπολογιστή της ήταν εκκωφαντική, όσο και της καρδιάς της. Ενωθε το πρόσωπό της να παγώνει, μια ψυχρή μάσκα που προσπαθούσε να κρύψει την οργή που σιγοέβραζε, όχι όμως για την Άντα. Σιγοέβραζε για τα χρόνια που νόμιζε πως μετρούσαν περισσότερο από μια συνέντευξη.

Πλησίασε το γραφείο της Άντας.

Τα βλέμματά τους συναντήθηκαν και για μια στιγμή η φιλία τους έμοιαζε με λεπτό πάγο που είναι έτοιμος να ραγίσει και να ξεχυθεί σε ποτάμια.

«Το έμαθες, έτσι;» ψιθύρισε η Χρύσα, με τη φωνή της να βγαίνει πιο σταθερή απ' όσο περίμενε.

«Μόλις τώρα. Χρύσα, εγώ... Δεν ξέρω τι να πω. Ξέρω πόσο πολύ το ήθελες.»

Η Χρύσα έσφιξε τα χείλη της, σχηματίζοντας ένα χλωμό χαμόγελο.

«Το ήθελα. Αλλά το πήρες εσύ. Συγχαρητήρια, Άντα. Πραγματικά».

«Σημαίνει πολλά που μου το λες», απάντησε η Άντα, ενώ το χέρι της έκανε μια ατελή κίνηση προς το μέρος της φίλης της, πριν σταματήσει άβολα στον αέρα. «Θα βρούμε τον τρόπο να δουλέψει, έτσι δεν είναι;»

Η Χρύσα έγνεψε καταφατικά, αλλά τα μάτια της είχαν ήδη αρχίσει να κοιτάζουν προς την έξοδο ενώ ένα "κρακ" ακούστηκε μέσα από το στέρνο της.

«Φυσικά. Η δουλειά είναι δουλειά».

ΑΝΘΗ ΔΗΜΑ

Εργασιακός εκφοβισμός

Η Φανή εργαζόταν σε μία φαρμακευτική εταιρεία. Το τελευταίο διάστημα είχε υποστεί θύμα ανάρμοστης συμπεριφοράς από το διευθυντή της.

«Πάλι λάθος έκανες με τις παραγγελίες! Είσαι απαράδεκτη! Πρόσεξε, γιατί θα πάρεις πόδι από δω μέσα!»

«Μα τι λέτε κύριε διευθυντά; Αφού, χθες το μεσημέρι, εσείς μου είπατε να παραγγείλω από αυτόν το συγκεκριμένο κατάλογο.»

«Δεν ξέρεις τι σου γίνεται, μου φαίνεται! Τι θες να πεις ότι εγώ έκανα το λάθος; Πάρε τώρα τον σωστό κατάλογο και στείλε την παραγγελία απ' την αρχή, το συντομότερο!», της φώναξε και τον πέταξε με δύναμη πάνω στο γραφείο της.—Το βλέμμα του ήταν γεμάτο αντιπάθεια και περιφρόνηση.

«Αχ, Θεέ μου, τι τραβώ η κακομοίρα! Πόσο θ' αντέξω ακόμα;», αναρωτήθηκε η Φανή και τα μάτια της βούρκωσαν. Η καρδιά της κόντεψε να σπάσει και τα χέρια της έτρεμαν από θυμό και αγανάκτηση.

«Κάτι πρέπει να κάνω, για να γλιτώσω μία και καλή από αυτόν τον απαίσιο άνθρωπο! Αν κάνω καταγγελία, θα χάσω τη δουλειά μου και με τόση ανεργία πώς θα μπορέσω να βρω άλλη;», συνέχισε τις σκέψεις της, ενώ παράλληλα ξαναπληκτρολογούσε την παραγγελία.

Τα χέρια και μάτια της έβγαζαν φωτιές προκειμένου να την ολοκληρώσουν γρήγορα και σωστά.

Μόλις την τελείωσε, ένας κόμπος έσφιξε το στομάχι της, γιατί έπρεπε να την πάει στο γραφείο του διευθυντή. Τα πόδια της έτρεμαν και τα χέρια της μούδιασαν.

«Θεέ μου, βοήθησέ με να είναι όλα εντάξει!», σκέφτηκε και σταυροκοπήθηκε πριν χτυπήσει την πόρτα.

«Εμπρός! Περάστε!», βροντοφώναξε ο διευθυντής κι εκείνη με δειλά βήματα μπήκε μέσα.

Εβαλε τα γυαλιά του και διάβασε προσεκτικά την παραγγελία. Ταχυκαρδία έπιασε τη Φανή η οποία προσπαθούσε όσο μπορούσε να διατηρήσει την ψυχραιμία της.

«Πώς το 'παθες κι έκανες σωστά τη δουλειά σου; Κάποιος φούρνος θα γκρεμίστηκε!», της αποκρίθηκε με έντονη ειρωνεία στη φωνή, ενώ ταυτόχρονα έβαζε την υπογραφή του φαρδιά- πλατιά!

Η Φανή αισθάνθηκε σαν μαθήτρια που πέρασε το μάθημα στο οποίο είχε μείνει μετεξεταστέα. Γνώριζε πολύ καλά ότι ο σκληρός της εργοδότης όλο και κάποιο λάθος θα της καταλόγιζε πάλι.

Σκεφτόταν ότι έπρεπε να κάνει κάτι, για να προστατέψει τον εαυτό της από αυτή την ανάρμοστη και αντεργατική συμπεριφορά.

ΣΤΑΥΡΑΚΗ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑ

Εικόνες μνήμης

Ανοίγοντας η Νέλλα τη σιδερένια πόρτα του σπιτιού της, η καρδιά της πιάστηκε. Ακόμα και το φως του ήλιου έμοιαζε να αποφεύγει περίτεχνα την είσοδό του στα μοισάνοιχτα παράθυρα που άλλοτε ευωδίαζε το γιασεμί. Τώρα, το χώμα, τα σκωροφαγωμένα περβάζια και τα άχρηστα χόρτα έκαναν οδυνηρή την παρουσία τους μετατρέποντάς τον σε χώρο πλήρως εγκαταλελειμένο.

Προχωρώντας στο εσωτερικό, η ξύλινη σκάλα που οδηγούσε στο δωμάτιό της είχε καταρεύσει. Ξύλα πεταμένα, δεξιά και αριστερά. Πεταμένα μαζί με τις αναμνήσεις της, εκεί που άλλοτε έπαιζε ανέμελα κυνηγητό με τον παππού...

Δάκρυα ανέβηκαν στα μάτια της. Εκεί που κάποτε διάβαζε, έκανε όνειρα, τώρα δεν μπορούσε να πατήσει. Εκεί που κάποτε η γιαγιά της άλειφε ψωμί με ζάχαρη, τώρα σιχανόταν να ακουμπήσει τα χέρια της...

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Αντί για αγάπη...

Άγγελο τον είχε ονομάσει η μητέρα του από την στιγμή που τον κράτησε στην αγκαλιά της. Της έμοιαζε πολύ, ίσως γι' αυτό και να τον λάτρευε · το ίδιο και αυτός.

Τώρα, ο Άγγελος έμενε μόνος του εδώ και κάμποσους μήνες. Έφυγε από το πατρικό του και όσο πιο μακριά μπορούσε από την κυρία Καίτη, θυμωμένος και με ανείπωτη πίκρα.

Σ' αυτή τη πικρή γεύση που δεν έλεγε να φύγει από το στόμα, αλλά και την ψυχή του, είχε ορκιστεί πως δεν θα την άφηνε να κουμαντάρει τη ζωή του πια. Ο αγαπημένος γιός που δεν χαλούσε χατίρι στην μαμά του, συνειδητοποίησε ότι όλα αυτά τα χρόνια τον υποτιμούσε, για να τον κρατά κοντά της.

Μα το ποτήρι ξεχείλισε, όταν έπεσε στα χέρια του ο φάκελος που του πρότειναν δουλειά στο εξωτερικό και εκείνη τον είχε κατακωνιάσει μέσα σε κιτρινισμένα σκεπάσματα. Εκεί, βρήκε και ένα σημείωμα του πατέρα του που έγραφε «φεύγω» ενώ τόσα χρόνια του έλεγε ότι είχε πεθάνει.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΚΑΛΑΝΤΖΗ

Το βραβείο της ντροπής

Το χρυσαφένιο κύπελο έστεκε υπερήφανο στο τραπέζι της κουζίνας, χωρίζοντας την οπτική επαφή της Άννας και του πατέρα της, Σταύρου, που εκείνη τη στιγμή δεν ήθελε να βλέπει ούτε την κόρη του ούτε το βραβείο.

Ενα χρησιμοποιημένο εισιτήριο αστικού λεωφορείου βρισκόταν πεταμένο στο εσωτερικό του κυπέλλου. Ήταν μια μορφή διαμαρτυρίας της Άννας. Μια τέτοια ημέρα τον ήθελε δίπλα της, αλλά εκείνος δεν ήρθε να την δει· την άφησε μόνη.

Αντί να χαρεί και να την στηρίξει για την επιτυχία της, αυτός είχε φορέσει την πιο ξινή και θυμωμένη μουτσούνα του. Μάλλον ζήλευε που η κόρη του είχε καταφέρει ότι δεν μπόρεσε να κάνει ο γερο-Σταύρος, όταν ήταν στην ηλικία της.

Ο Σταύρος, είχε αφιερώσει τη ζωή του στο να κάνει την Άννα πρωταθλήτρια, αμελώντας όμως το πιο σημαντικό από όλα. Την ηθική της εκγύμναση.

Ήξερε λοιπόν ότι η κορούλα του είχε κλέψει στον διαγωνισμό και ότι εκείνο εκεί το κύπελλο δεν της άξιζε.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Χωρίς πρόθεση

Στη ζωή, πέρα από τα γεγονότα και τις συνέπειες τους, όσο θλιβερές και αν είναι κάποιες φορές, πρέπει πάντα να εξετάζουμε τις συνθήκες κάτω από τις οποίες αυτά συμβαίνουν.

Όπως και εκείνο το μοιραίο βράδυ που έμελλε να σημαδέψει τη ζωή του Βαγγέλη. Δεν είχε πρόθεση, ούτε δόλο στην καρδιά του. Ήταν απλά η «κακιά» στιγμή. Δεν ήταν έγκλημα, ήταν ατύχημα. Και στα ατυχήματα, δεν ψάχνουμε να βρούμε τον ένοχο, γιατί δεν υπάρχει. Μένουμε μόνο με ένα αναπάντητο γιατί.

Ο Βαγγέλης κουβαλά όλο το βάρος της ευθύνης για εκείνο το βράδυ. Νιώθει ένοχος. Δεν μπορεί να συγχωρέσει τον εαυτό του, παρόλο που ξέρει ότι δεν έφταιγε. Το γεγονός ότι ο ίδιος έχει επιβάλλει αυτή την σκληρή τιμωρία για τον εαυτό του, αυτόματα τον αθώνει στα μάτια του Θεού και ίσως και των ανθρώπων.

Οι άνθρωποι δεν μετριούνται και δεν αξιολογούνται μόνο από τις πράξεις τους, αλλά και από τις προθέσεις τους. Και στην πρόθεση του Βαγγέλη, δεν υπήρχε τίποτα σκοτεινό. Συνεπώς, μια δεύτερη τιμωρία, πέραν αυτής που ο ίδιος επέβαλε στον εαυτό του, θα ήταν ,αν μη τι άλλο, άδικη.

ΚΟΝΤΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ

Δεν θα σωπάσω...

Η Σοφία είναι καθηγήτρια μουσικής, διδάσκει πιάνο σε ωδείο, σε παιδιά δημοτικού. Το απόγευμα εκείνης της Τετάρτης, ευδιάθετη όπως πάντα, μπήκε στην αίθουσα διδασκαλίας κι αμέσως το χαμόγελο πάγωσε στα χείλη της. Αυτό που έβλεπε μπροστά της την έκανε να κοκαλώσει επί τόπου....

Το πιάνο σπασμένο σε πολλά σημεία, με τις χορδές του πεταμένες έξω, την έκανε να καταλάβει το μοναδικό σκοπό των μαθητών της· να σωπάσει για πάντα.

Η μυρωδιά της μπογιάς που είχαν γράψει στους τοίχους, μόλυναν τον αέρα της. Μόλις τις διάβασε, ένιωσε το μίσος και την απέχθειά τους για εκείνη· της ήρθε αναγούλα.

Η Σοφία, με δέρμα μόκας, άγρια κατσαρά μαλλιά ήταν πάντα χαρούμενη. Τώρα, με σκυμμένο κεφάλι, ένιωθε ντροπή, σαν να μην άξιζε να ζει, σαν η ζωή να ανήκε μόνο στους λευκούς.

Θυμήθηκε τις ιστορίες των γονιών και των παππούδων της· ίσιωσε τις πλάτες, σήκωσε το κεφάλι και στάθηκε καμαρωτή. *Αυτό δεν θα μείνει έτσι. Τα μαθήματα θα γίνονται κανονικά ακόμα και χωρίς πιάνο.*

ΚΑΛΑΝΤΖΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

Η γιαγιά

Η γιαγιά της Αρετής είναι μια γυναίκα με άσπρα μαλλιά, πιασμένα κότσο και σώμα μικροκαμωμένο· είναι πάντα γεμάτη χαρά και ευγένεια προς όλους τους ανθρώπους. Παρότι χήρα, ντύνεται πάντα στα άσπρα. Στην αρχή αυτό, σχολιαζότανε πολύ στο χωριό, όμως αυτό, δεν την επηρέαζε ποτέ.

Μένει στο χωριουδάκι της, σ' ένα μικρό σπιτάκι σαράντα τετραγωνικών. Κάθε πρωί πάει και βάζει φαγητό για τα γατάκια της, ποτίζει τα λουλουδάκια της και φτιάχνει τις καλύτερες μαρμελάδες για να τις μοιράζει στη συνέχεια σε όλους τους χωριανούς.

Κάθε φορά που βλέπει ποσό αρέσει η μαρμελάδα της στην εγγονή χαίρεται και συγκινείται πολύ και κάθε βράδυ πριν κοιμηθεί η Αρετή κάθεται με τις ώρες και της μιλά για το παρελθόν με έντονες περιγραφές. Η Αρετή τις μυρίζει, τις νιώθει και στεναχωριέται που δεν ήταν κι εκείνη τότε κοντά στη γιαγιά της.

Το παρελθόν αυτό είναι πολύ όμορφο και με ωραίες εικόνες. Μιλά για την φροντίδα και την αγάπη που μοίραζε η γιαγιά στα χωράφια, τις στιγμές με τον παππού της τα γλέντια και τις γιορτές του χωριού και την αποδοχή των ανθρώπων εκεί, για την νέα χωριατοπούλα που έφερε εκεί ο άντρα της.

Ποτέ δεν άλλαξε η γιαγιά της. Είναι αυτή που είναι και πρόσφερε πάντα σε όλους σοφία, αγάπη και χαρά.

ΒΕΛΟ ΑΝΤΩΝΙΑ

Χωρίς απάντηση

A.

Κοίταξα ξανά το κινητό. Μία ώρα είχε περάσει. Το μήνυμα έστεκε εκεί, αδιάφορο, σαν να μην είχε ειπωθεί ποτέ. Ο Θωμάς δεν είχε απαντήσει.

Ενιωσα αυτό το γνώριμο σφίξιμο στο στομάχι· το είχα ξαναζήσει, κάθε φορά που περίμενα παραπάνω απ' όσο έπρεπε. Έκλεισα τη συσκευή και γύρισα προς το παράθυρο.

Εξω φυσούσε και η βροχή έπεφτε πλάγια, μουσκεύοντας τα πάντα. Σκέφτηκα πως ίσως και μέσα μου να φυσούσε κάπως έτσι· ένας αέρας που τaráζει ό,τι πάει να σταθεί.

«Ίσως απλώς να μη θέλει να απαντήσει», ψιθύρισα. Κι ύστερα προσπάθησα να πιστέψω ότι δεν με ένοιαζε.

B.

Ο Θωμάς είδε το μήνυμα της Μαργαρίτας να ανάβει την οθόνη του κινητού του. Το διάβασε, το ξαναδιάβασε, αλλά δεν ήξερε τι να πει. Ήταν θυμωμένος, μα περισσότερο κουρασμένος, από τις ίδιες παρεξηγήσεις, τις ίδιες σιωπές που όλο μεγάλωναν ανάμεσά τους.

Το άφησε στην άκρη, λέγοντας πως θα απαντούσε «σε λίγο». Μα το «σε λίγο» έγειρε πάνω του σαν βάρος, το βάρος του ποτέ.

Εξω η βροχή χτυπούσε το πεζοδρόμιο, κι εκείνος κοιτούσε τη θολή αντανάκλαση του φωτός στο τζάμι. Ήθελε να της μιλήσει, αλλά κάθε λέξη που σκεφτόταν φαινόταν λάθος.

Κι έτσι, δεν έγραψε τίποτα.

ΔΗΜΑ ΑΝΘΗ

Κάτω απ' τον ίδιο ουρανό

Ο χειμώνας είχε ήδη μπει, ο ήλιος, όμως έστεκε λαμπρός πάνω από την πολύβουη πρωτεύουσα.

Ο δρόμος πλημμυρισμένος από μυρωδιές και χρώματα φιλοξενούσε πλήθος πωλητών και περαστικών που, για μια στιγμή, μοιράζονταν βλέμματα, χαμόγελα, κουβέντες, μέχρι που χάνονταν ξανά στον δικό τους κόσμο.

Ο Αντρέας, ένας καλοσυνάτος μεσήλικας με κορμί στητό και μάτια αινιγματικά, κάθε πρωί έστηνε τον πάγκο του με τα ίδια χέρια, στον ίδιο δρόμο, κάτω από τον ίδιο ουρανό, που τον έβρισκε πάντα λίγο πιο κουρασμένο από την προηγούμενη ημέρα.

Τόσα χρόνια είχε μάθει να παρατηρεί τους ανθρώπους. Ποιοι κοιτούσαν στα μάτια, ποιοι απέφευγαν το βλέμμα, ποιοι κουβαλούσαν μυστικά πιο βαριά από τις σακούλες τους.

Ισως, το να τους παρατηρεί, του έδινε την ψευδαίσθηση ότι μπορούσε ο ίδιος να κρυφτεί, όπως έκανε καλά τόσα χρόνια. Ο μεγαλύτερός του φόβος ήταν ότι κάποιος θα τον αναγνώριζε και η ζωή του θα κατέρρεε μέσα σε μια στιγμή.

ΕΞΑΚΟΥΣΤΙΔΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Μικρός στο μάτι !

Χωρίς να έχει συγκεκριμένη γκάμαπραμάτειας, ο Αντρέας στρατοπέδευε κάθε πρωί στη λαϊκή αγορά, στο κέντρο της πόλης. Πριν ακόμα χαράξει, εκείνος είχε στήσει τον πάγκο με τα ξυστά, τα κουρδιστά παιχνίδια, τις ηλεκτροφόρες μυγοσκοτώστρες και ό,τι περιττό θα μπορούσε να χτυπήσει στο μάτι της νοικοκυράς ή κάποιου γκρινιάρη συνταξιούχου.

Αυτό όμως που τον έκανε ακαταμάχητο πωλητή στο βιομηχανικό κλάδο της υπαίθριας επιχειρηματικότητας, ήταν ο επικοινωνιακός και γλαφυρός τρόπος που περιέγραφε τα καλούδια του. Δεν υπήρχε περίπτωση να περάσει κάποιος από το πόστο του και να μην αγοράσει έστω ένα διακοσμητικό κουκουνάρι.

Παρά το μικροσκοπικό του ανάστημα, η φωνή του ήταν πάντοτε βροντερή κι διαπεραστική, σαν εκείνα τα ενοχλητικά τραγούδια που αν και κακόγουστα αποτυπώνονται στον εγκέφαλο.

Ενα πρωινό όμως μια ομάδα με κουστουμαρισμένους άντρες διέσχισαν την μακρόστενη αγορά. Σταμάτησαν ακριβώς μπροστά από τον πάγκο του Αντρέα. Ένας από αυτούς, ο πιο γεροδεμένος του έδωσε ένα διπλωμένο χαρτάκι. Εκείνος το είδε, του πέταξε την ηλεκτρική μυγοσκοτώστρα στο κούτελο κι άρχισε να τρέχει.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Ο καλός γιός

Ήταν αρχές του 2000 όταν ο Νίκος και όλη του η οικογένεια πάτησαν το πόδι τους στην Ελλάδα. Ναπολιτάνοι, εύποροι. Έβγαζαν μάτι τα πανάκριβα αυτοκίνητά και το ντύσιμό τους.

Ο Νίκος με την έντονη φυσιογνωμία και το ιταλικό ταπεραμέντο έγινε το κελεπούρι της πόλης.

Μέσα σε λίγο διάστημα άνοιξε την πρώτη του επιχείρηση και ύστερα από μικρό διάστημα ίδρυσε και μια δεύτερη. Μέσα σε ένα χρόνο είχε τρεις. Η επέκταση των επιχειρήσεων του σήμαινε την κυριαρχία του. Το όνομά του είχε συνδυαστεί με την επιτυχία. Διεκδικούσε τα πάντα, λες κι όλος ο κόσμος να ήταν δικός του.

Στην αγορά επικρατούσε μεγάλη δυσφορία γιατί έπαιρνε το μεγαλύτερο κομμάτι της πίτας αφήνοντας ένα μικρό για τους υπολοίπους. Ένας ξένος είχε καταφέρει αυτό που δεν μπόρεσαν οι ντόπιοι.

«Πως και ήρθαν αυτοί στην Ελλάδα; Με τόσα λεφτά;», ρωτούσε ένας από τους εργάτες του κάποιον συνάδελφό του, στο διάλειμμα της βάρδιάς τους, έξω από τον περίβολο της εταιρίας.

«Α, δεν ξέρεις; Ακούγεται πως ο Νίκος ήταν μπλεγμένος με χαρτιά και χρώσταγε πολλά, μάλλον στην μαφία, για αυτό φύγανε βράδυ.»

«Α το χαρτόμouτρο! Το παίζει και κύριος! Να το πούμε στον κυρ Νίκο, που νομίζει ότι η κόρη του έπιασε την καλή που είναι μαζί του.»

«Που ζεις; Είναι έγκυος! Παντρεύονται!»

Ο Νίκος, που εκείνη την ώρα, τάζε ένα αδέσποτο σκυλάκι, τους άκουσε. Που τα είχαν μάθει όλα αυτά οι εργάτες του; Αυτός έκανε ό, τι μπορούσε για να πετάξει από πάνω του την βρωμιά από το παρελθόν και να κάνει μια νέα αρχή και τώρα...

Που να 'ξεραν ότι δεν έφταιγε αυτός που έφυγαν σαν τους κλέφτες, αλλά ο πατέρας του. Εκείνος ήταν που είχε μπλεξίματα και τους έσυρε νύχτα στην Ελλάδα.

ΚΑΛΑΝΤΖΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

Άρωμα Αγάπης

Είχε ήδη αργήσει να φτάσει στην δουλειά, όταν χτύπησε για τέταρτη φορά το κινητό του τηλέφωνο, φωτίζοντας την οθόνη του με το όνομα του διευθυντή της εταιρείας, όπου εργαζόταν.

Ενα συνονθύλευμα καταστάσεων γεγονότων τον είχε φέρει σε αυτήν την κατάσταση ή η αναθεματισμένη του τύχη, όπως συνήθιζε να λέει ο τριανταεξάχρονος Νίκος· ο πρωινός του καφές είχε χυθεί στο μπλε του πουκάμισο, το κινητό του είχε ξεμείνει από μπαταρία και το παγκ του είχε ξαλαφρώσει στο κάτασπρο χαλί του, απελευθερώνοντας μια έντονη μυρωδιά στον χώρο.

Η συνεδρίαση της διαφημιστικής εταιρείας, της οποίας εδώ και έναν περίπου χρόνο είναι ήταν υπεύθυνος, είχε κανονιστεί στις δέκα ακριβώς. Η ώρα πλησίαζε δέκα παρά δέκα και το κοντέρ του αυτοκινήτου κόντευε τα 140, με το πόδι του κολλημένο στο γκάζι, την αδυναμία του.

Τα σγουρά καστανόξανθα μαλλιά του ανέμιζαν από τον αέρα της ταχύτητας που είχε αναπτύξει το αμάξι και οι παλάμες του είχαν ιδρώσει πάνω στο τιμόνι της BMW του. Η ακριβή κολόνια που είχε πλημμυρίσει το αμάξι όμως, μαρτυρούσε το εκλεπτυσμένο γούστο.

Η οθόνη του κινητού του ξαναφωτίστηκε, αλλά αυτή τη φορά χοροπήδησαν τα γράμματα: «ΜΑΡΙΑΝΝΟΥΛΑ ΜΟΥ».

«Δεν το πιστεύω ότι το θυμήθηκες, είναι η πιο όμορφη ανθοδέσμη που έχω λάβει ποτέ μου! Αχ, και η αυτή η κάρτα, έχει ποτίσει και από αυτό το αγαπημένο μου άρωμα που πάντα φοράς!»

Η Μαριάννα έδινε σήμερα το τελευταίο της μάθημα για το μεταπτυχιακό της δίπλωμα αναφορικά με την συστημική ψυχοθεραπεία. Ο Νίκος δεν το είχε ξεχάσει, περιέργως, όπως κάνει με τα γενέθλια των κοντινών του. Αντιθέτως, είχε κανονίσει από την προηγούμενη μέρα την παράδοση των λουλουδιών στο σπίτι της. Ούτε στον εαυτό του δεν είχε ακόμα ομολογήσει ότι την έχει πατήσει πολύ άσχημα την λαμαρίνα.

Τερμάτισε ξαφνικά το γλυκό του τηλεφώνημα, καθώς είχε φτάσει στον προορισμό του, έτοιμος να πείσει θριαμβευτικά τους αγοραστές τους για την νέα καμπάνια του διάσημου ούισκι.

ΔΗΜΑ ΑΝΘΗ

Ο ψαράς

Κάθε πρωί, ο μικρός Νικόλας καθόταν στο παράθυρο του δωματίου του και έβλεπε τον γερο-Μηνά να ετοιμάζει το κίτρινο δίκτυο του ψαρέματος και να χάνεται στη θάλασσα.

Ενιωθε πως παρακολουθεί έναν ήρωα. Τον φανταζόταν να δαμάζει πελώρια κύματα και να κάνει τα ψάρια να τον υπακούν μπλέκοντας μόνα τους στα δίκτυα του.

Μια μέρα είχε ακούσει από τους μεγάλους ότι του είχε επιτεθεί καρχαρίας και εκείνος πάλεψε μαζί του, ενώ δεν έβγαλε κραυγή πόνου όταν του περιποιούνταν τα τραύματα.

Όμως, όταν τον είδε ένα βράδυ να περπατά αργά, σκυφτός και εξαντλημένος κατάλαβε πως ο ήρώας του ήταν απλώς ένας κουρασμένος, μοναχικός άνθρωπος της θάλασσας.

ΕΞΑΚΟΥΣΤΙΔΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Κρυμμένη αλήθεια

Ο Γιώργος μάζευε τη βαλίτσα του, έτοιμος να τα παρατήσει όλα. Δεν άντεχε άλλο αυτή τη φτώχεια. Ενώ μάζευε ότι ρούχο του είχε απομείνει στη ντουλάπα, είδε ένα διπλωμένο χαρτί κρυμμένο στο βάθος κάποιου συρταριού.

Ήταν μια διαθήκη!

Κρατούσε το χαρτί και τρεμοπαίζαν τα χέρια του διστάζοντας να το ξεδιπλώσει. Πέρασε ώρα κι έπειτα με πολύ άγχος και ιδρώτα άρχισε να την διαβάζει.

«Ελπίζω Γιώργο να βρέθηκε στα δικά σου χέρια αυτή η διαθήκη. Το μόνο άτομο που εμπιστευόμουν πάντα αλλά δεν σου μίλησα ποτέ... κι έτσι δεν έμαθες την αλήθεια. Δεν έμαθες τι είχε συμβεί πραγματικά!

»Εκείνο το βράδυ δεν χτυπούσα τη μαμά σου. Άμυνα ήταν. Την κρατούσα με δύναμη μέχρι να ηρεμήσει. Εκείνη με χτυπούσε... Είχε τόσα προβλήματα...

»Από τότε που είδες αυτό το σκηνικό έβγαλες λάθος συμπεράσματα και εγώ ένιωθε πνιγμένος στις ενοχές. Δεν ήθελε να σου πω τι συνέβαινε γιατί φοβόταν, δεν ήξερε πως θα αντιδρούσες. Της έκανα το χατίρι κι εσύ, δυστυχώς, έμεινες στη πλάνη της σκηνης που είδες.

Πάνω στη σοφίτα υπάρχει ένα σεντούκι με πάρα πολλές αποδείξεις για όλα αυτά που σου λέω... για τη νοσηλεία της και διαγνώσεις των νευρολόγων... αλλά και δικές της χειρόγραφες μαρτυρίες. Να τα δεις παιδί μου σε παρακαλώ...

Επίσης, υπάρχουν και αρκετά χρήματα -χρόνων δουλειάς- που μάζευσαν για τον μέλλον σου...»

ΒΕΛΟ ΑΝΤΩΝΙΑ

Ο πίνακας του Γκουαλαμόντε

Τις τελευταίες μέρες, οι συνεχόμενες διακοπές ρεύματος ταλαιπωρούσαν το υπερφορτωμένο με τουρίστες νησί. Ίσως έφταιγαν οι υψηλές αυγουστιάτικες θερμοκρασίες. Ίσως και όχι.

Ο Γιάννης, ως υπεύθυνος τουρισμού, έμενε ως αργά στο Δημαρχείο προσπαθώντας να απορροφήσει παράπονα από επιχειρήσεις και δυσαρεστημένους παραθεριστές.

Ο επιτραπέζιος ανεμιστήρας σκορπούσε ένα γλυκό αεράκι και σε συνδυασμό με τον μονότονο λευκό ήχο του, κατάφερε να τον υπνωτίσει, καθώς άπλωσε το κορμί του στην πολυθρόνα του γραφείου.

Ξαφνικά ο ανεμιστήρας σταμάτησε. Η απότομη παύση παροχής αέρα και θορύβου τον ξύπνησε. Άλλη μία διακοπή ρεύματος. *Θα με πρήξουν στα τηλέφωνα*, σκέφτηκε σηκώνοντας το ακουστικό του τηλεφώνου.

Κανένας ήχος. Οι γραμμές είχαν πέσει.

Ενίωσε τυχερός που τουλάχιστον γλύτωσε την γκρίνια των τουριστών. Κοίταξε το κινητό του. Δεν είχε σήμα κι έτσι αποφάσισε να επιστρέψει σπίτι.

Στον διάδρομο το βλέμμα του έπεσε πάνω σε έναν πίνακα του μεσαιωνικού ζωγράφου Γκουαλαμόντε. Το έργο απεικόνιζε το λιμάνι του νησιού την περίοδο της ενετοκρατίας. Ιστιοπλοϊκά πλοία με λευκά πανιά, ανεμόμυλοι και χαμηλά σπιτάκια κοσμούσαν το τοπίο.

Άνοιξε την πόρτα εξόδου. Ο καυτός ιδρώτας που γαργαλούσε την ράχη του έγινε κρύος. Το μποτάκι του ακούμπησε χώμα αντί για άσφαλτο. Ο αέρας ήταν πιο φρέσκος. Ο πίνακας του Γκουαλαμόντε απλωνόταν μπροστά του τρισδιάστατος και ζωντανός.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Προαγωγή... χωρίς ερωτηματικά!

Στο άκουσμα της προαγωγής της η Άντα έκλεισε τα μάτια της ανακουφισμένη και χαμογέλασε. Οι ώμοι της χαλάρωσαν, η στάση του σώματός της έγινε ευθυτενής και το

πρόσωπό της φωτίστηκε με ένα χρώμα ροδαλό, ζωντάνεψε. Πήρε μια βαθιά ανάσα και την άφησε να βγει αργά, σαν να φυσούσε μακριά όλη την ένταση των προηγούμενων ημερών. Όταν επέστρεψε στο γραφείο κοίταξε διστακτικά την Χρύσα· μέσα της ένιωσε κάτι να την τσιμπάει και να μην την αφήνει να χαρεί όπως θέλει. Σηκώθηκε και πήγε μπροστά της. Την κοίταξε μέσα στα μάτια με ζεστασιά, συμπάθεια και κατανόηση.

Η Χρύσα κατέβασε το βλέμμα και στράφηκε προς το παράθυρο. Η Άντα έλαβε το μήνυμα και χωρίς λόγια επέστρεψε στη θέση της. Η Χρύσα παρέμεινε σιωπηλή και σκυφτή να κοιτά τον υπολογιστή της, αποφεύγοντας να μιλήσει με τους συναδέλφους που εντωμεταξύ συνέχαιραν την Άντα. Μέσα της στριφογύριζε η ίδια ερώτηση, χωρίς απάντηση· τι δεν είχε κάνει σωστά; Πώς ακριβώς είχε χάσει τη θέση που νόμιζε πως άξιζε; Το πρόσωπό της, μία συνοφρυωμένη, θλιμμένη ζωγραφιά.

Όταν έφυγαν όλοι και έμειναν οι δυο τους η Χρύσα ανασκουμπώθηκε, σηκώθηκε και πλησίασε την Άντα με αργά βήματα.

«Συγχαρητήρια Άντα. Το άξιζες και εσύ, όσο και εγώ».

«Σ' ευχαριστώ πολύ. Να το ακούω από εσένα έχει άλλη βαρύτητα. Νιώθω όμως ότι δικαιώθηκα εγώ και αδικήθηκες εσύ».

«Χρειάζομαι πράγματι λίγο χρόνο να το επεξεργαστώ, δεν είναι προσωπικό, το καταλαβαίνεις.»

«Απολύτως κατανοητό. Θέλω να ξέρεις ότι εκτιμώ πολύ τη φιλία μας και δεν θέλω να αλλάξει αυτό».

«Ούτε και εγώ. Θα τον βρω πάλι τον δρόμο μου και θα συντονιστούμε. Όλα καλά».

ΤΟΥΛΙΑΤΟΥ ΕΛΛΗ

«Ζωντανό» παρελθόν

Πόσο μου λείπετε! Κάποτε το σπίτι μας έσφυζε από ζωή. Γέλια, πειράγματα, φωνές. Έχουν περάσει χρόνια, όμως κάθε μέρα που περνάει, η απουσία σας σαν μαχαίρι μου τρυπάει τα σωθικά. Έρχομαι συχνά. Κάθομαι στο τραπέζι που τρώγαμε τις Κυριακές, χρησιμοποιώ το καλό σερβίτσιο όπως κάναμε πάντα. Ξαπλώνω στον καναπέ που βλέπατε αγκαλιασμένοι τηλεόραση κι εγώ σας καμάρωνα όποτε φιλιόσασταν. Αλλάζω τα σεντόνια στο δωμάτιό σας για να σας μυρίσω για ακόμη μία φορά. Μα τίποτα δεν είναι όπως τότε. Φοβάμαι, μαμά.

Φοβάμαι, μπαμπά. Φοβάμαι ότι μνήμες θα ξεθωριάσουν και δε θα σας νιώθω πια κοντά μου.
Μην με εγκαταλείψετε.

ΕΞΑΚΟΥΣΤΙΔΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Αδιόρθωτος... και Ανθρώπινος

Ο Νίκος αγαπούσε πολύ τη ζωή. Αψηφούσε τις καιρικές συνθήκες, καβαλούσε την μηχανή του κι ανέβαινε στον Λυκαβηττό, παρά το τσουχτερό κρύο, τον καύσωνα, τις βροχές. Του άρεσε να ανεβαίνει στο ψηλότερο σημείο και να ατενίζει την πόλη. Τα φώτα της τον μάγευαν.

Εκτός από τις καιρικές συνθήκες, αψηφούσε τη λογική, τις προθεσμίες, τους λογαριασμούς και γενικά κάθε τι συμβατικό.

Ηταν Τετάρτη μεσημέρι, όταν ξαφνικά έφυγε από το γραφείο, αφήνοντας κυριολεκτικά στην μοίρα της την δικογραφία που έπρεπε να μελετήσει. Τα χαρτιά χόρευαν στο δωμάτιο από τον αέρα που έμπαινε από το ανοιχτό παράθυρο, αλλά ο Νίκος δεν έδινε σημασία.

«Που πας πάλι Νικόλαε;» τον ρώτησε αυστηρά ο προϊστάμενός του.

«Στην λίμνη της Βουλιαγμένης! Θέλω να κολυμπήσω!» απάντησε με αφοπλιστική ειλικρίνεια, ορμώντας προς την έξοδο του γραφείου.

«Μα δεν έχεις ολοκληρώσει την μελέτη του φακέλου! Αύριο έχεις δικαστήριο!»

«Θα προλάβω! Θα μελετήσω το βράδυ στο σπίτι μου! Η ζωή είναι μικρή! Απόλαυσε!» ακούστηκε η φωνή του Νίκου, καθώς έφευγε χτυπώντας με δύναμη την πόρτα πίσω του.

Ο προϊστάμενος κούνησε το κεφάλι του.

«Είσαι αδιόρθωτος» αναστέναξε, ακούγοντας τον να γκαζώνει τη μηχανή του στο δρόμο.

Την επόμενη μέρα στο δικαστήριο, ο Νίκος βρέθηκε εκεί από τους πρώτους. Το βλέμμα του στάθηκε στο νεαρό που σε λίγο θα υπερασπιζόταν. Ένα άνεργο, αμούστακο παλληκάρι, που είχε κλέψει για να ταΐσει την οικογένειά του.

Με την άκρη του ματιού του παρακολουθούσε τις κινήσεις του που μόλις είχε φθάσει στο δικαστήριο, έκανε το σταυρό του και κάθισε στην πρώτη σειρά, περιμένοντας καρτερικά.

Ο Νίκος τον πλησίασε αργά και ο νεαρός έστρεψε τα μάτια προς το μέρος του.

«Μη στενοχωριέσαι ,Σοφοκλή», του είπε. «Είτε κερδίσουμε, είτε χάσουμε θα πουλήσω τη μηχανή μου. Είναι καινούργια και με τα χρήματα αυτά θα καλύψεις τις βασικές σου ανάγκες για μεγάλο διάστημα.»

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Το μεγάλο ρίσκο

Ο τριαντάχρονος Νίκος ήταν από Θάσο. Ήταν ένας άνθρωπος που του άρεσε να ονειρεύεται και να ρισκάρει, προκειμένου να πραγματοποιεί τα όνειρά του.

Ήταν όμορφος, καλόκαρδος, με ξανθά μαλλιά δεμένα κότσο. Ήθελε να χαρίσει στην αγαπημένη του σύζυγο, Λίνα και στην κορούλα του, Νεφέλη, ένα άνετο σπίτι και μία καλύτερη ζωή.

Ετσι πήρε δάνειο από την Τράπεζα, βάζοντας υποθήκη ένα οικόπεδο που κληρονόμησε από τον παππού του. Όταν υπέγραφε τα χαρτιά, ήταν τόσο χαρούμενος και υπερήφανος με τον εαυτό του, που τόλμησε να κάνει το μεγάλο βήμα!

Δε θα πω τίποτα στη γυναίκα μου, ούτε σε κανέναν άλλο. Θα τους το ανακοινώσω, μόλις τελειώσω!

Όταν έπεσε θύμα απάτης και έχασε τα χρήματα της προκαταβολής, τότε συνειδητοποίησε το λάθος του·το βάρος της ευθύνης του έσφιγγε λαιμό. Δεν έπρεπε να είχε βιαστεί και να φερθεί τόσο επιπόλαια.

«Αχ, Θεέ μου! Πόσο ανόητος είμαι; Πώς θα το πω στη Λίνα; Κι αν το μάθει ο πατέρας μου, τι θα γίνει;», αναρωτιόταν απελπισμένος.

Μετά από λίγο καιρό πράγματι, ο πατέρας του, ο Σωτήρης, έμαθε την αλήθεια. Του μίλησε πολύ σκληρά κι απαξιωτικά. Ο Νίκος ντροπιασμένος προσπάθησε να του εξηγήσει ότι ενήργησε μ' αυτόν τον τρόπο από αγάπη για την οικογένειά του. Η αγάπη όμως χωρίς σκέψη και πρόγραμμα μπορεί να γίνει επικίνδυνη.

Όταν, με σπασμένη φωνή αποκάλυψε στη γυναίκα του τι είχε συμβεί, εκείνη έχασε τη γη κάτω από τα πόδια της. Μεταξύ τους επικράτησε σιωπή.

Προκειμένου να μαζέψουν χρήματα για να μην χάσουν το οικόπεδο, η συγκατοίκηση στο σπίτι του πατέρα του, ήταν πλέον μονόδρομος.

Ο Νίκος άργησε, αλλά το κατάλαβε ότι το θέμα δεν ήταν να αποκτήσει ένα σπίτι, αλλά να ξανακερδίσει τη χαμένη εμπιστοσύνη από τα μέλη της οικογένειάς του, που ο ίδιος είχε υπονομεύσει.

ΣΤΑΥΡΑΚΗ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑ

Επτά Λεπτά και Πενήντα Οκτώ Δευτερόλεπτα

Το πετρελαιοκίνητο βαν έτρεχε σαν δαιμονισμένο βλήμα, στα στενά σοκάκια και τους παράδρομους της πρωτεύουσας. Τα σκελετωμένα αλλά νευρικά χέρια του Νίκου κρατούσαν το τιμόνι σταθερά, δίνοντας μια αφύσικη σιγουριά στο κυκλοφοριακό χάος που δημιουργούσε κάθε φορά που αναλάμβανε την παράδοση των ταχυδεμάτων της εταιρείας *Ισμέριον*.

Το ηλεκτρονικό ρολόι στο ταμπλό του οχήματος υπενθύμιζε με κόκκινα απειλητικά ψηφία στο Νίκο, ότι του είχαν απομείνει μόνο επτά λεπτά και πενήντα οκτώ δευτερόλεπτα. Αν δεν παρέδιδε το δέμα εντός του χρονικού ορίου, τότε η Ισμέριον θα τον πέταγε με τις κλωτσιές.

Και ενώ η ψηφιακή κλεψύδρα συμπίζεζε όλο και πιο πολύ τα περιθώρια, ο Νίκος καβαλούσε τα πεζοδρόμια χτυπώντας τενεκεδένιους κάδους απορριμμάτων προσπαθώντας να γλυτώσει λίγα μέτρα. Ήθελε πάση θυσία να γαντζωθεί σε μια δουλειά, όπου ο μέσος όρος παραμονής ήταν οι δύο εβδομάδες. Ο Νίκος διένυε επιτυχώς τον 14ο μήνα.

Όταν αποφάσισε να διανύσει έναν μονόδρομο σαν ποταμίσιο ψάρι που κολυμπά κόντρα στον ρου, αντίκρουσε ένα περιπολικό. Χωρίς δεύτερη σκέψη γκάζωσε το φορτηγάκι του βλέποντας την κυανέρυθρη λάμψη πίσω του να σβήνει σταδιακά.

Εχοντας το αριστερό του χέρι στο τιμόνι άνοιξε το ντουλαπάκι δεξιά του και έπιασε ένα τσιγάρο. Το έβαλε στο στόμα του. Δεν το άναψε. Είχε να καπνίσει πέντε χρόνια. Ήθελε απλά να γλύψει το φίλτρο και να προσομοιάσει την αίσθηση χαλάρωσης που κάποτε του χάριζε ο καπνός.

Πενήντα οκτώ δευτερόλεπτα πριν τη λήξη έμπαινε στην τελική ευθεία. Τίποτα πλέον δεν μπορούσε να τον σταματήσει. Τότε όμως έκανε κάτι πρωτοφανές για τα δικά του δεδομένα. Μετακίνησε ελαφρώς αριστερά το πόδι του αφήνοντας το γκάζι και πατώντας φρένο.

Ενα μικρό άσπρο γατάκι προσπαθούσε να διασχίσει τον δρόμο. Φαινόταν λαβωμένο. Ο Νίκος ακινητοποίησε το όχημά του και βγήκε έξω. Έπιασε το ζωάκι. Ήταν λαβωμένο. Αγνοώντας τον νευριασμένο πελάτη έκανε αναστροφή και κατευθύνθηκε προς τον κτηνίατρο αδιαφορώντας για την επερχόμενη απόλυσή του.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Λάθος... Σωστό...Λάθος... Σωστό.....

Έφτασα... τώρα; Δεν θέλω να μπω μέσα... γιατί ήρθα τρέχοντας; Έπρεπε να πω ότι είχα πολύ δουλειά και να αργήσω... Ο Σταύρος θα με πίστευε. Πάντα με πιστεύει όταν του το λέω... Δεν αντέχω να μπω! Και ο Σταύρος; Κρίμα είναι και αυτός που παλεύει όλο το πρωινό μόνος του με τα δίδυμα. Τι θα κάνω Θεέ μου; Με πονάει τόσο πολύ το κεφάλι... Ποιος μαγειρεύει τώρα; Ποιος καθαρίζει; Ποιος κάνει μπάνιο τα μωρά; Δεν πήρα και γάλα. Να πεταχτώ να πάρω; Πω πω... πέρασε μισή ώρα και εγώ στέκομαι έξω από την θεόρατη ξύλινη πόρτα και φοβάμαι να την ανοίξω. Δεν είμαι ικανή... Δεν είμαι άξια για να έχω δίδυμα. Είμαι αδύναμη. Γιατί μου τα έδωσε ο Θεός; Σταμάτα Ελένη... κλαίνε τα μωρά. Πρέπει να πάω κοντά τους. Η μάνα τους είμαι. Με θέλουν. Με χρειάζονται... να τα κανακέψω... να τους τραγουδήσω εκείνο το νανούρισμα που μου έλεγε και η μάνα μου...

ΚΑΛΑΝΤΖΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

Όταν στερεύει η υπομονή

Η Φανή είχε βρει στη Μύκονο μία εποχική δουλειά, ως μαγείρισσα σ' ένα παραθαλάσσιο ταβερνάκι.

«Σήμερα πρέπει να καθαρίσω εισοσιπέντε κιλά πατάτες τουλάχιστον και να τηγανίσω είκοσι κιλά φρέσκο καλαμαράκι, μурμουρίσε η Φανή. Με τίποτα λιγότερο δεν μένει ευχαριστημένος ο κύριος Μπάμπης» .

Τα δάχτυλά της ήταν κόκκινα και ξερά από την ανάμειξη ζεστού και κρύου νερού. Στεκόταν με τις ώρες όρθια, σαν να ήταν τιμωρημένη, με τα μανίκια σηκωμένα ψηλά.

Δεν πρέπει μόνο να καθαρίσω και να τηγανίσω, αλλά να προσέξω να μην πεταχτεί λάδι έξω από την φριτέζα και λερωθεί η κουζίνα. Μαινόμενος ταύρος σε υαλοπωλείο θα γίνει. Με

τη σκληρή και απότομη γλώσσα του, ένας Θεός μόνο ξέρει τι θα μου σύρει πάλι. Ποτέ δεν μένει ευχαριστημένος αυτός ο άνθρωπος...

«Καλημέρα Φανή, πως πάμε, δουλεύουμε ή χαζεύουμε; Εγώ σε πληρώνω για να δουλεύεις, όχι για να σκέφτεσαι ή να κάθεται...»

«Μα κύριε Μπάμπη, από τις έξι το πρωί δουλεύω, καθαρίζω, τηγανίζω ασταμάτητα. Ούτε μια γουλιά καφέ δεν έχω προλάβει να πιώ. Μια στιγμή μόνο κάθισα να ξεκουράσω τα πόδια μου που έχουν πρηστεί σαν...»

«Δεν σε πληρώνω για να μου αντιμιλάς, την διέκοψε. Πρέπει να θεωρείς τον εαυτό σου τυχερό που σου έχω παραχωρήσει το δωματιάκι δίπλα από την κουζίνα και κοιμάσαι εκεί, πληρώνοντας ένα μικρό, συμβολικό ποσό.

Δάκρυα πλημμύρισαν τα μάτια της. Ο παλιόγερος! Γνώριζε πολύ καλά ότι έπρεπε να δουλέψει για να στείλει χρήματα στην άρρωστη μητέρα της.

Μην αντέχοντας άλλο, φώναξε ξέσπασε.

«Το δωματιάκι που μου παραχώρησες το πληρώνω και με το παραπάνω. Σχεδόν με το μισό μου μισθό. Είσαι άδικος. Τέρμα όμως ως εδώ. Ούτε σκλάβος σε γαλέρα να ήμουν».

Εσφίξε τα χέρια της σε γροθιές, άνοιξε διάπλατα τα μπλε, κουρασμένα, γεμάτα ρυτίδες μάτια της και με σταθερή φωνή φώναξε: «Ή θα μου πληρώνεις τις υπερωρίες μου και θα μου μιλάς με ευγένεια, όπως μου αξίζει, ή φεύγω τώρα και σε αφήνω ξεκρέμαστο για το υπόλοιπο Καλοκαίρι.»

Πέταξε τη βρόμικη ποδιά της μέσα στον νεροχύτη και με βήμα αποφασιστικό κατευθύνθηκε στην έξοδο του μαγαζιού. Το φως του ήλιου έλουσε τα μαύρα μαλλιά της. Επιτέλους ήταν ελεύθερη!

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Σαμποτάζ...

Ο Κώστας με τον Μάνο, ποδοσφαιριστές με διαφορετική προσωπικότητα ο καθένας, αγωνίζονταν στην ίδια ομάδα και μάλιστα στην ίδια θέση.

Ο Κώστας, ήταν ο καλύτερος παίκτης στην ομάδα, ο αρχηγός της, και εκείνος που όλοι σέβονταν, εκτιμούσαν και θαύμαζαν.

Εξ' αιτίας αυτού, ο Μάνος έπαιζε σε ελάχιστα παιχνίδια και στην ουσία ήταν ο αναπληρωματικός του Κώστα.

Ο ίδιος πίστευε ότι είχε αδικηθεί από την ομάδα και τον προπονητή του, καθώς θεωρούσε ότι ήταν καλύτερος παίκτης από τον Κώστα, αλλά εξαιτίας του, δεν του δόθηκαν οι ευκαιρίες να το αποδείξει.

Δεν γίνεται να συνεχιστεί άλλο αυτό. Δεν γίνεται να παίζει συνέχεια ο αυτός ο ψωνισμένος και εγώ να μένω στον πάγκο. Και όσο περισσότερο παίζει αυτός, τόσο καλύτερος γίνεται και εγώ μένω πίσω. Κάτι πρέπει να κάνω για να πάρω εγώ την θέση του στην επίθεση σκεφτόταν εδώ και καιρό ο Μάνος.

Τις προάλλες η ομάδα είχε την καθιερωμένη προπόνηση πριν από τον αγώνα. Κατά τη διάρκεια της προπόνησης, ο Μάνος, θέλοντας να ανακτήσει την μπάλα από τον Κώστα, του έκανε ένα δυνατό μαρκάρισμα. Ο Κώστας, έπεσε στο έδαφος σφαδάζοντας από τον πόνο.

Οι ιατρικές εξετάσεις έδειξαν ότι έπαθε ένα σοβαρό διάστρεμμα και έτσι έπρεπε να μείνει εκτός αγώνων για περίπου τρεις μήνες.

Τη θέση του στους αγώνες, όπως ήταν αναμενόμενο πήρε ο Μάνος.

Κρίμα για τον Κώστα, αλλά για μένα είναι η ευκαιρία της ζωής μου αυτή. Τώρα θα δούμε ποιος είναι ο καλύτερος παίκτης στην ομάδα και ποιος είναι ο ηγέτης της. Πλέον εμένα θα θαυμάζουν και θα αποθεώνουν όλοι μονολογούσε ο Μάνος, περικοιάρης που επιτέλους έβγαινε από το περιθώριο και του δινόταν η ευκαιρία να αποδείξει την ποδοσφαιρική του αξία.

ΚΟΝΤΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ

Στη σκιά της ζήλιας

Είχαν γνωριστεί στην ιατρική σχολή και όλοι τους αποκαλούσαν χάριν αστεϊσμού, «ΚΩΜΑ», το αχτύπητο δίδυμο. Ένας από τους καθηγητές τους, διακεκριμένος καρδιοχειρουργός, ξεχωρίζοντας την επιδεξιότητα και των δύο, τους ενέταξε στην ομάδα του και από τότε συνεργάζονταν και επίσημα.

Όποιος τους έβλεπε θα έλεγε ότι ο Μάνος θαύμαζε τον Κώστα. Η πραγματικότητα, όμως ήταν τελείως διαφορετική. Τους τελευταίους μήνες η ζήλια είχε φωλιάσει μέσα του και είχε μετατραπεί σε αρρωστημένη εμμονή.

Παρόλο που και ο ίδιος ήταν ένας ικανότατος χειρουργός και το μέλλον του διαγραφόταν λαμπρό, αυτό δεν του αρκούσε. Δεν άντεχε να βρίσκεται στη σκιά του Κώστα. Στο μυαλό του στροβιλίζονταν σκέψεις για το πώς θα κατάφερνε να απαλλαγεί από εκείνον ώστε να κερδίσει την εύνοια του διευθυντή του και να ανελιχθεί επαγγελματικά.

Εκείνο το απόγευμα είχαν ολοκληρώσει μία δύσκολη μεταμόσχευση καρδιάς. Στο τέλος, ο καθηγητής πλησίασε τον Κώστα και του έσφιξε το χέρι. Ο Μάνος που στεκόταν λίγο πιο πίσω, ένιωσε ένα ρίγος να τον διαπερνά.

Στα αποδυτήρια άνοιξε απότομα το ντουλάπι και εμφανώς ενοχλημένος άλλαζε με νευρικές κινήσεις, ενώ η σκηνή του επαίνου έπαιζε στο μυαλό του ξανά και ξανά.

Εσφιξε τα δόντια.

Εκλεισε το ντουλάπι και γύρισε προς τον διάδρομο. Από την ανοιχτή πόρτα του χειρουργείου έβλεπε τον Κώστα να τακτοποιεί τα εργαλεία. Το βλέμμα του έπεσε στον μεταλλικό δίσκο με τα νυστέρια. Ένα από αυτά γυάλιζε κάτω από το φως.

Ο Κώστας, σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε προς τη μεριά του διαδρόμου,–χωρίς να τον έχει δει ακόμη.

Ο Μάνος έκανε ένα βήμα πίσω. Το πρόσωπό του παρέμεινε ανέκφραστο, όμως τα χέρια του σφίχτηκαν γροθιά.

Για πρώτη φορά ένιωθε πως έχει βρει τρόπο να πάψει να στέκεται στη σκιά του Κώστα.

ΕΞΑΚΟΥΣΤΙΔΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Το δίλλημα

Η τυχαία ανακάλυψη μιας χειρόγραφης διαθήκης έφερε τον Μηνά αντιμέτωπο μ' ένα δίλλημα, δίλλημα ηθικό και ανυπέρβλητο, το οποίο έπρεπε σύντομα να αναζητήσει με κάθε τρόπο. Έπεσε σε περισυλλογή. Σίγουρα η λύση βρισκόταν πολύ κοντά, αλλά ταυτόχρονα και πολύ μακριά...

Ο χρόνος παγώνει... Ο θεός του Μηνά κάθεται στο γραφείο του, γεμάτο χαρτιά, σημειώσεις και έγγραφα από εκκρεμείς νομικές υποθέσεις. Με τον χαρακτηριστικό

καλλίγραφο χαρακτήρα του, ίδιον της τάξης και της πειθαρχίας που διακρίνουν τον χαρακτήρα του, μεταφέρει στο χαρτί, με μοναδική μαεστρία και με σώας τα φρένας, την διαθήκη του. «Μοναδικός κληρονόμος της οικίας μου επί της οδού Βουκουρεστίου 31, του εξοχικού μου με το κτήμα στο Πόρτο Χέλι καθώς και τριακοσίων λιρών που φυλάσσονται σε χρηματοκιβώτιο στην οικία μου είναι ο ανιψιός μου Μηνάς. Τον εκτιμώ και τον εμπιστεύομαι απεριόριστα, διότι είναι εργατικός και πειθαρχημένος. Είμαι σίγουρος ότι η περιουσία που έφτιαξα με τόσες θυσίες και μόχθο, θα είναι σε καλά χέρια».

Ο Μηνάς κρατά στα χέρια του συγκλονισμένος το κίτρινο χαρτί, διαβάζοντας ξανά και ξανά τούτες τις γραμμές. Ακόμα δεν μπορεί να πιστέψει πως κληρονόμος είναι εκείνος, κι όχι ο ξάδελφός του. Η καρδιά του χτυπά δυνατά, πάει να σπάσει... Σιωπηρά, δάκρυα συγκίνησης πέφτουν στα μάγουλά του. Τούτη η διαθήκη έρχεται στην πιο κατάλληλη στιγμή. Τελικά υπάρχει Θεός...

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Στο σταθμό

Ηταν ένα βροχερό, κρύο πρωινό, ο άνδρας περίμενε μόνος στον σταθμό, κοντά στα σύνορα με την Αλβανία για περισσότερο από δύο ώρες, καθότι το τρένο είχε καθυστερήσει αρκετά εκείνη τη μέρα.

Φορούσε ένα καλοραμμένο κοστούμι και καπέλο. Κοιτούσε μελαγχολικά μία το ρολόι του και μία τις άδειες γραμμές, αναμένοντας με αγωνία να φανεί το τελευταίο τραίνο, το οποίο θα έφερνε τον πολυαγαπημένο υιό του πίσω στην πατρική αγκαλιά.

Είχε τοποθετήσει τα χέρια πίσω στην πλάτη του και χτυπούσε με μανία τα παπούτσια του πάνω στο έδαφος σαν να χόρευε κλακέτες.

Από μακριά, ακούστηκε το φουγάρο της αμαξοστοιχίας. «Αχ Θεέ μου βοήθησε να είναι ο Νίκος μου σ' αυτό το τραίνο. Η καρδιά του κόντευε να σπάσει από την αγωνία.»

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Η γιαγιά Μιχ

Η γιαγιά είχε κληροδοτήσει στην εγγονή της το όνομά της και ευτυχώς όχι την παντελή έλλειψη οποιασδήποτε αρετής. Η Αρετή συνήθιζε να την αποκαλεί γιαγιά Μιχ, μία χαριτωμένη σύντμηση του "Μέτερνιχ", αποφεύγοντας μια ταύτιση με εκείνη.

Η γιαγιά Μιχ στεκόταν πάντα πίσω από το παραθύρι παρατηρώντας με τα αυστηρά μαύρα μάτια της τους περαστικούς. Η κορμοστασιά της ήταν ίσια και ευθυτενής. Η σιλουέτα της δεν παρέκκλινε ποτέ από τον άριστο δείκτη μάζας σώματος που περιέγραφαν τα εγχειρίδια ορθής ανατομικής διάπλασης. Το αποστεωμένο πρόσωπό της πρόδιδε και τα ισχνά συναισθήματα που μοιραζόταν με φειδώ.

Από τα νιάτα της η Μιχ, ήταν ένα άτομο που δημιουργούσε ισχυρή στροφορμή γύρω από τον ναρκισσισμό της. Ακόμα και τους απογόνους της, τους έφερε στη ζωή λόγω της υπέρμετρης αγάπης που είχε για το είδωλό της.

Όμως όση λατρεία έτρεφε προς την σάρκινη όχθη του καθρέφτη της, τόσο απέχθεια έδειχνε στους υπόλοιπους ατελείς θνητούς. Ακόμα και την ίδια την εγγονή της απωθούσε με την κριτική που της ασκούσε. Η Μιχ είχε το χάρισμα να βρίσκει τα ελαττώματα και να τα αναδεικνύει.

Τώρα η Μιχ είχε μείνει ολομόναχη. Αυτή, ο καθρέφτης και το υπερυψωμένο παραθύρι. Όλοι οι κοντινοί της είχαν πια λακίσει.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Ποιος ήταν στ' αλήθεια;

Ο Γιάννης βρισκόταν μπροστά από τη βαριά, σιδερένια πόρτα με τα περίτεχνα σχέδια. Άγγιξε το κρύο πόμολο διστάζοντας, αν πρέπει να το γυρίσει ή όχι. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά και τα γόνατά του έτρεμαν. *Ή τώρα ή ποτέ* είπε αποφασιστικά και παίρνοντας θάρρος από τα λόγια του έστριψε το πόμολο.

Η πόρτα σύρθηκε με ένα μακρόσυρτο σφύριγμα. Σε κάθε του βήμα, σκόνη χρόνων σηκωνόταν και χόρευε στον αέρα. Η μυρωδιά της μούχλας, της υγρασίας και της κλεισούρας του τρύπαγαν τη μύτη και του προκαλούσαν ανατριχίλα σε όλο το σώμα.

Επιπλα κρύβονταν σκεπασμένα κάτω από κουβέρτες και ο ήχος από ένα παλιό, εκκρεμές στον τοίχο ήταν ο μοναδικός παλμός μέσα στον χώρο. Τίποτα άλλο δεν φαινόταν ζωντανό.

Προχώρησε λίγο πιο μέσα. Το βλέμμα του έπεσε σε ένα μισοσκεπασμένο τραπέζι. Δίπλα του, μια καρέκλα τραβηγμένη, σαν κάποιος να είχε σηκωθεί βιαστικά. Του κόπηκε η ανάσα.

Με αργή κίνηση τράβηξε το σκέπασμα. Πάνω στο τραπέζι υπήρχε ένα μικρό κουτί. Το αναγνώρισε αμέσως. Ήταν δικό του. Το είχε χάσει εδώ και χρόνια. Το άνοιξε με τρεμάμενα χέρια. Μέσα βρισκόταν μια παλιά φωτογραφία. Εκείνος, μικρό παιδί ακόμα, στεκόταν μπροστά σε αυτήν ακριβώς την σιδερένια πόρτα.

Ο Γιάννης έμεινε ακίνητος. Ήταν σίγουρος ότι δεν είχε ξαναμπεί ποτέ σε αυτό το σπίτι.

ΤΟΥΛΙΑΤΟΥ ΕΛΛΗ

Το «ζήτημα...»

Το κεφάλι του πήγαινε να σπάσει, η οργή του ήταν μεγάλη και οι σκέψεις συγκρούονταν βίαια μεταξύ τους. Η ανάσα του έβγαине βαριά, κοφτή. Δεν άντεχε την ιδέα ότι η κόρη του είχε φερθεί τόσο απερίσκεπτα.

Με μία απότομη κίνηση πέταξε τα χαρτιά προς το μέρος της σαν να ήθελε να την συνεφέρει.

Η Άννα καθόταν απέναντί του σιωπηλή, νιώθοντας την καρδιά της να πάλλεται ακανόνιστα και το κεφάλι της να βουίζει. Ο χαμηλός φωτισμός βάραινε την ατμόσφαιρα κάνοντάς την ακόμη πιο ασφυκτική, εντείνοντας το αίσθημα αγωνίας.

Σήκωσε το βλέμμα του και την κοίταξε επίμονα. Τα μάτια του, πύρινες φλόγες την τύλιξαν και αμέσως εκείνη ένιωσε μια αφόρητη ζέστη να ανεβαίνει από το στομάχι στο στήθος της. *Ίσως είναι και σύμπτωμα της εγκυμοσύνης*, σκέφτηκε. Αυτής της εγκυμοσύνης που ένα λεπτό αργότερα, ο πατέρας της θα κανόνιζε τη διακοπή της.

Εκείνος, σήκωσε το τηλέφωνο και με φωνή ψυχρή και αποφασιστική απαίτησε από το γιατρό να τακτοποιήσει το «ζήτημα» άμεσα.

ΕΞΑΚΟΥΣΤΙΔΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Φως στο τούνελ της ψυχής

Ο νεαρός Αργύρης έψαχνε το συρτάρι του κομοδίνου του για να βρει τον αναπτήρα του. Τυχαία έπιασε μια φωτογραφία, που ήταν μαζί με τρεις φίλους του πιασμένοι από τους ώμους σ' ένα γήπεδο ποδοσφαίρου δύο χρόνια, πριν από το ατύχημα.

Το πρόσωπό του ήταν γεμάτο ζωντάνια, το βλέμμα του καθαρό και το χαμόγελό του διάπλατο. Τώρα, το πρόσωπό του είναι χλωμό, το βλέμμα του κουρασμένο και χωρίς ίχνος χαμόγελου. Τότε ήταν ξέγνοιαστος και αισιόδοξος, τώρα γεμάτος άγχος και απαισιοδοξία. Παλιά πήγαινε βόλτες με φίλους, τώρα, η μοναξιά, είναι η μόνη του παρέα.

Ηθελε να επανέλθει.... Το ταξίδι της επιστροφής του στον παλιό τρόπο ζωής θα ήταν μακρύ και δύσκολο, αλλά αυτή η φωτογραφία έγινε φως στο τούνελ της ψυχής του.

ΣΤΑΥΡΑΚΗ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑ

Στο ίδιο έργο...

Μαργαρίτα

Κοίταξα το κινητό μου. Μία ώρα είχε περάσει και ο Θωμάς δεν είχε απαντήσει ακόμη. Ήταν πλέον μία παγιωμένη τακτική ο Θωμάς να μην απαντάει στις κλήσεις μου. Τα δευτερόλεπτα γίνονταν λεπτά και η οθόνη του κινητού μου παρέμενε σκοτεινή. Ο εκνευρισμός μου κορυφώθηκε.

Αν και το λάθος δεν ήταν σίγουρα δικό μου, κάθε φορά που αργούσε να απαντήσει πάντα αναρωτιόμουν μήπως στο μήνυμά μου δεν εξέφρασα κάτι σωστά, ή μήπως είπα κάτι και τον πίεσα ή τον προσέβαλα.

Πολλές φορές επίσης αναρωτιέμαι αν αυτή η καθυστέρηση του Θωμά είναι τυχαία, ή με αποφεύγει εσκεμμένα και είναι αποτέλεσμα μιας ευρύτερης στρατηγικής.

Σκεφτόμουν αν έπρεπε να στείλω ξανά μήνυμα, ή να περιμένω, έκλεισα το κινητό και γύρισα το βλέμμα μου στο παράθυρο. Ο δρόμος ήταν βρεγμένος και φυσούσε δυνατά. Το τοπίο είχε μία αίσθηση μελαγχολίας, παρόμοιας μ' αυτήν που είχε τρυπώσει στην ψυχή μου και δεν έλεγε να φύγει.

Θωμάς

Ο Θωμάς κοίταξε το κινητό του και είδε αρκετές κλήσεις από τη Μαργαρίτα. *Τι ήθελε πάλι αυτή η κοπέλα;* αναρωτήθηκε. Το τελευταίο χρονικό διάστημα τον καλούσε συνέχεια,

προσποιούμενη ότι του τηλεφωνούσε για να διαπιστώσει αν ήταν καλά. Εκείνη το ονόμαζε ενδιαφέρον, εκείνος το θεωρούσε έλεγχο.

Παρότι την έβρισκε απίστευτα γοητευτική, αυτή η εμμονή, μπορεί και ανασφάλεια που είχε να επικοινωνεί τακτικά μαζί του τον ενοχλούσε πολύ.

Ηταν από τη φύση του ανεξάρτητος και δεν ήθελε να δίνει λογαριασμό σε κανέναν, ούτε ακόμη και στην ίδια την μητέρα του.

Ετσι, χωρίς πολλά λόγια και εξηγήσεις, δεν απαντούσε, όσο σκληρό κι αν ήταν αυτό. Την αμέσως και την άφηνε μόνη της να αναρωτηθεί τι δεν έκανε σωστά και να διορθώσει τη συμπεριφορά της.

Εκλεισε λοιπόν προς στιγμήν τη συσκευή του και γύρισε το βλέμμα του στο παράθυρο, ενώ ο δρόμος ήταν βρεγμένος και φυσούσε δυνατά.

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Η πόρτα του τώρα και του τότε.

Στέκομαι μπροστά στην πόρτα. Είναι βαριά, από ξύλο καστανιάς που έχει ποτίσει υγρασία και χρόνια. Η μπογιά της, κάποτε γαλάζια, τώρα ξεφλουδίζει σαν καμένο δέρμα, αποκαλύπτοντας τις γκρίζες ουλές του χρόνου. Η καρδιά μου χτυπά ρυθμικά πάνω στα πλευρά μου, ένας εσωτερικός τυμπανιστής που απαιτεί δράση.

Το χέρι μου αιωρείται πάνω από το σκουριασμένο πόμολο. Είναι παγωμένο, παρά τη ζέστη του απογεύματος. Αν την ανοίξω, η ζωή μου χωρίζεται στα δύο: στο «πριν» και στο «μετά». Ακούω έναν ψίθυρο πίσω από το ξύλο, έναν ήχο που μοιάζει με σύρσιμο χαρτιού ή ίσως με μια ανάσα που κρατιέται για ώρα. Δεν φοβάμαι το σκοτάδι που ίσως κρύβεται εκεί, αλλά το φως που μπορεί να με τυφλώσει.

Παίρνω μια βαθιά ανάσα. Η μυρωδιά της σήψης και του νυχτολούλουδου μπερδεύονται στα ρουθούνια μου. Σφίγγω τη γροθιά μου. Το μέταλλο τρίζει κάτω από την πίεση των δαχτύλων μου.

Τώρα.

Η πόρτα υποχωρεί με έναν λυγμό και το δωμάτιο αποκαλύπτεται. Δεν υπάρχει επιστροφή.

Ο Μάνος κοίταξε τη μεταλλική πόρτα της αποθήκης και ένιωσε έναν κόμπο να σφίγγει το στομάχι του. Ήταν μια κατασκευή από ψυχρό ατσάλι, γεμάτη αυλακιές και σημάδια από χτυπήματα που κανείς δεν είχε φροντίσει να διορθώσει. Θυμόταν την τελευταία φορά που είχε σταθεί εκεί, παιδί ακόμα, όταν ο φόβος του για το άγνωστο ήταν μεγαλύτερος από την περιέργειά του.

Οι αναμνήσεις του έμοιαζαν να αναδύονται μέσα από τη σκουριά. Αναρωτήθηκε, αν τα παλιά κουτιά με τις φωτογραφίες βρίσκονταν ακόμα εκεί, θαμμένα κάτω από τη σκόνη της λήθης. Η σκέψη πως ίσως έβρισκε το γράμμα που είχε χάσει η μητέρα του τον έκανε να τρέμει ελαφρά. Κάθε χαραμάδα στην κάσα της πόρτας τού φαινόταν σαν ένα βλέμμα που τον παρακολουθούσε, κρίνοντας την αναποφασιστικότητά του.

Πίεσε τον ώμο του πάνω στη κρύα επιφάνεια. Το μέταλλο δεν ενέδωσε αμέσως, λες και ήθελε να τον προστατέψει από όσα έκρυβε το παρελθόν για κάποιον λόγο. Τελικά, με μια απότομη κίνηση, η πόρτα άνοιξε, αφήνοντας έναν διαπεραστικό ήχο να σχίσει τη σιωπή του διαδρόμου. Μέσα στο ημίφως, όλα έμοιαζαν ίδια, κι όμως τίποτα δεν ήταν πια το ίδιο.

ΔΗΜΑ ΑΝΘΗ

Λύτρωση;

Στάθηκε μπροστά από τη βαριά μεταλλική πόρτα. Ήταν πολύ ψηλή και δε μπορούσε να δει τι υπάρχει μέσα όλο το μέρος του θύμιζε φρούριο χαμένο μέσα στο πυκνό σκοτάδι.

Άκουσε έναν ρομποτικό ήχο από ψηλά. Σήκωσε το κεφάλι και είδε μία κάμερα ασφαλείας να περιστρέφεται αργά. Για μια στιγμή πάγωσε, όμως θυμήθηκε την κουκούλα και τη μάσκα που φορούσε και άφησε μια κοφτή ανάσα ανακούφισης, αφού δε θα μπορούσαν να τον αναγνωρίσουν.

Εβγαλε έναν λοστό και ένα σχοινί από την τσάντα του και το πέταξε με δύναμη προς την κορυφή της πόρτας. Το κορμί του παλλόταν από την αδρεναλίνη.

Ηθελε όλη αυτή η προσπάθεια να αποδώσει καρπούς. Το είχε υποσχεθεί στη μητέρα του. Οι ένοχοι έπρεπε να πληρώσουν.

Το πρόσωπό της πέρασε για μια στιγμή από τη μνήμη του χλωμό και κουρασμένο, με βλέμμα που ζητούσε δικαίωση. Ενίωσε τα μάτια του να υγραίνονται. Τίναξε το κεφάλι του

απότομα, διώχνοντας τη στιγμή αδυναμίας, και με αποφασιστικότητα άρχισε να σκαρφαλώνει.

Στην άλλη πλευρά πίστευε ότι τον περίμενε η λύτρωση.

Όμως, υπήρχε κάτι πολύ χειρότερο. Και θα ερχόταν αντιμέτωπος με αυτό στα επόμενα λεπτά.

ΕΞΑΚΟΥΣΤΙΔΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Η μισάνοικτη πόρτα

Απόγευμα ανοιξιάτικο με υπέροχο καιρό. Κάνω βόλτα στη γειτονιά. Βλέπω τη μισάνοικτη, ξύλινη πόρτα της αποθήκης ενός γείτονά μου, του κυρίου Βασίλη.

Δύο φωνές κονταροχτυπιούνται μέσα μου: Η φωνή της περιέργειας που με σπρώχνει να πάω να δω και η φωνή της λογικής που μου λέει να φύγω και να μην μπαίνω σε ξένες ιδιοκτησίες.

Το βήμα μου αργό, βασανιστικό. *Πήγαινε, δες!*, με διατάζει η περιέργειά μου, ενώ παράλληλα κοιτάζω δεξιά- αριστερά, μην τυχόν και με δει κάποιος από την οικογένεια του κυρίου Βασίλη. Τώρα που παρατηρώ καλύτερα, το αυτοκίνητό του ευτυχώς λείπει.

Πάω κοντά και σπρώχνω τη βαριά γκρίζα πόρτα. Σκοτεινά παντού. Μπαίνω μέσα. Μυρίζει βενζίνη και κλεισούρα. Φωτίζω με το κινητό μου. Προχωρώ διστακτικά προς το εσωτερικό.

Αμάν! Το παλιό μου ποδήλατο! Εδώ βρίσκεται κι είχα φάει τον κόσμο να το βρω. Για να πάω κι από κει! Καλέ! Το σκεπάρνι και η τσάπα του πατέρα μου! Δεν μπορεί να κάνω λάθος! Να και τα σημάδια που είχε κάνει ο μπαμπάς μου στο ξύλινο χερούλι τους, για να τα ξεχωρίζει!

Αναρωτιέμαι, γιατί να πάρει όλα αυτά ο κύριος Βασίλης. Άραγε, μας έχει πάρει κι άλλα πράγματα;

Δε χάνω ευκαιρία, τα φωτογραφίζω και τρέχω γρήγορα- γρήγορα να ενημερώσω τους γονείς μου.

ΣΤΑΥΡΑΚΗ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑ

Απόσταση, αλλά...

Μία βαλίτσα, ένα σακίδιο στην πόρτα και ο σκύλος ξαπλωμένος φαρδύς-πλατύς μπροστά τους, με κατεβασμένα αυτιά και ουρά στα σκέλια.

Η Μπέσου, όρθια από το ξημέρωμα, σκούπιζε το μπαλκόνι, έπινε καφέ, ξανασκούπιζε και μάζευε ένα-ένα κάθε φυλλαράκι που έπεφτε από τις γλάστρες.

Ο Παύλος έκανε τον τελικό έλεγχο στο τσαντάκι του. Η Μπέσου τον πλησίασε διστακτικά.

«Έφτασε λοιπόν η ώρα», είπε χωρίς να τον κοιτάει.

«Ναι, έρχεται το ταξί», αποκρίθηκε αποφασιστικά ο Παύλος.

Η Μπέσου τον πλησίασε και άγγιξε το χέρι του απαλά. Είχε υποσχεθεί ότι δεν θα κλάψει, τα μάτια της όμως την πρόδιδαν.

«Ξέρεις ότι είναι μοναδική ευκαιρία αυτή για την καριέρα μου, έτσι;»

Η Μπέσου, ένιωσε να την πνίγει ο κόμπος στον λαιμό της και έγνεψε αργά.

«Το ξέρω», ψιθύρισε. «Και το θέλω για σένα.»

Ο σκύλος αναστέναξε βαριά, σαν να καταλάβαινε περισσότερα απ' όσα έλεγαν. Ο Παύλος έσκυψε, τον χάιδεψε και για μια στιγμή έμεινε εκεί, σαν να καθυστερούσε επίτηδες.

«Δεν είναι για πάντα», πρόσθεσε.

Η Μπέσου χαμογέλασε αχνά. «Όταν μεσολαβούν τόσα χιλιόμετρα, όλα είναι πιθανά».

Ακούστηκε κορνάρισμα. Πάγωσαν και οι δύο.

Εκείνος σηκώθηκε, πήρε τη βαλίτσα και πέρασε το σακίδιο στον ώμο.

Στάθηκαν αντικριστά. Η Μπέσου άπλωσε τα χέρια της και τον αγκάλιασε σφιχτά.

«Να προσέχεις», του είπε.

«Κι εσύ», της είπε φιλώντας την με μια τρυφερότητα που έμοιαζε με υπόσχεση. Όταν απομακρύνθηκε, δεν μίλησαν άλλο. Μόνο κοιτάχτηκαν.

Η Μπέσου έμεινε ακίνητη για λίγο. Ο σκύλος κάθισε δίπλα της. Ύστερα γύρισε στο μπαλκόνι, μάζεψε ένα ακόμα φυλλαράκι και το κράτησε στο χέρι της, σαν να ήταν ό,τι της είχε απομείνει.

ΤΟΥΛΙΑΤΟΥ ΕΛΛΗ

Αδήλωτα συναισθήματα

Ο Παντελής έκλεισε απότομα το καπάκι του φορητού υπολογιστή. Πετάχτηκε όρθιος, σπρώχνοντας με δύναμη την καρέκλα του προς τα πίσω. Με μία κίνηση εκσφενδόνισε ό,τι υπήρχε επάνω στο γραφείο του. Με μεγάλους διασκελισμούς πλησίασε το παράθυρο και το άνοιξε προσπαθώντας να αναπνεύσει αργά καθαρό αέρα. Αποτυχία.

Τα δάχτυλά του έσφιξαν το περβάζι μέχρι που άσπρισαν οι αρθρώσεις. Ο ήχος κλήσης του κινητού του απέσπασε την προσοχή. Διάβασε το όνομα στην οθόνη και δεν απάντησε. Πέταξε με φόρα το τηλέφωνο στον τοίχο και έγινε θρύψαλα.

Ενα κομμάτι γλίστρησε στο πάτωμα και σταμάτησε δίπλα στο πόδι του. Το κοίταξε για λίγο και το έσπρωξε μακριά με τη μύτη του παπουτσιού. Γύρισε στην καρέκλα, την τράβηξε απότομα και κάθισε, για να σηκωθεί ξανά σε δευτερόλεπτα. Πέρασε τα χέρια του στα μαλλιά του και τα τράβηξε προς τα πίσω, αφήνοντάς τα ανακατεμένα.

Άρπαξε το παλτό του από τον ακριβό καλόγερο πετώντας τον κάτω. Το ξύλο έσκασε στο πάτωμα με ένα δυνατό γδούπο. Έμεινε να το κοιτάζει, ακίνητος, λαχανιασμένος. Έγειρε το κεφάλι του στην πόρτα και έκλεισε για λίγο τα μάτια του. Γύρισε το πόμολο, κοπάνισε την πόρτα και εξαφανίστηκε.

ΤΟΥΛΙΑΤΟΥ ΕΛΛΗ

Για την ανάσα σου...

Το πλαστικό, άβολο κάθισμα δίπλα στο κρεβάτι έτριζε σε κάθε της ανάσα, αλλά εκείνη είχε βρει τη γωνία που την κρατούσε απόλυτα ακίνητη. Το φως από το διάδρομο έπεφτε σαν μια λεπτή, γκρίζα λωρίδα πάνω στο πάτωμα, όμως τα μάτια της δεν ξεκολλούσαν από το ρυθμικό ανέβασμα του θώρακα κάτω από το λευκό σεντόνι μπροστά της.

Με το ένα χέρι, κρατούσε το μικρό, χλωμό χέρι του παιδιού, σαν να προσπαθούσε να του μεταδώσει τη δική της θερμοκρασία. Με το άλλο, κρατούσε ένα βρεγμένο βαμβάκι. Κάθε λίγα λεπτά, το ακουμπούσε με χειρουργική ακρίβεια στα σκασμένα χείλη του, αφήνοντας μια σταγόνα νερό να κυλήσει αργά, προσέχοντας να μη διαταράξει τον εύθραυστο ύπνο του.

Όταν η νοσοκόμα μπήκε για να αλλάξει τον ορό, η μητέρα δεν σηκώθηκε. Απλώς τράβηξε τα πόδια της πιο κοντά στην καρέκλα για να δώσει χώρο, χωρίς να αφήσει το χέρι

του παιδιού. Το βλέμμα της ακολούθησε τη διαδρομή του υγρού στον σωλήνα και μετά επέστρεψε στο πρόσωπό του.

Άπλωσε την παλάμη της πάνω στα κρύα κάγκελα του κρεβατιού, καλύπτοντας το σκληρό μέταλλο, ώστε αν το παιδί γυρίσει στον ύπνο του, να βρει μόνο τη δική της ζεστή επιδερμίδα.

ΔΗΜΑ ΑΝΘΗ

Θέμα: Κοιτάζοντας τη θάλασσα

A. Ένας ερωτευμένος άντρας αγναντεύει τη θάλασσα

της Έλλης Τουλιάτου

Στέκεται στο μπαλκόνι και αγναντεύει τη θάλασσα· η ομορφιά του κόβει την ανάσα! Απέραντο γαλάζιο, μπλε, λουλακί, λευκό και χρυσαφένιο του ήλιου, τόσες αποχρώσεις μαζί, συγκερασμένες σε μια τέλεια συμφωνία της φύσης.

Μόνο ο Θεός στα κέφια του μπορεί να το έχει πλάσει αυτό. Αυτό και την Άννα, σκέφτεται.

Την Άννα, με τα γαλάζια μάτια που κλείνουν μέσα τους όλη τη θάλασσα και τον ουρανό μαζί. Την Άννα, με τα μαλλιά φωτεινά σαν ηλιαχτίδες, που τα αγγίζεις και γεμίζεις ζεστασιά.

Το βλέμμα του φτάνει στο βάθος, στον ορίζοντα που ενώνει ουρανό και νερό σε μία ατελείωτη γραμμή, σαν να μην υπάρχει τέλος ούτε αρχή, όπως δύο άνθρωποι που αγαπιούνται γίνονται ένα.

Κλείνει τα μάτια. Το καλοκαιρινό αεράκι του χαϊδεύει το πρόσωπο, η αλμύρα τον γαργαλάει παιχνιδιάρικα και τα αρώματα του βασιλικού και του δυόσμου τον παρασύρουν σε μια γλυκιά μέθη. Κάθε, μα κάθε τί γύρω του ψιθυρίζει το όνομά της.

της Ευστρατίας Σταυράκη

Ο νεαρός Μάνθος στέκεται με τις ώρες στην ακροθαλασσιά, εκεί που συνήθιζε να συναντιέται με την κοπέλα του, τη Στέλλα.

Κάθε κύμα που γλύφει την καυτή άμμο του θυμίζει τα φλογερά φιλιά που έδιναν κάτω από τις πορτοκαλιές ακτίδες του ήλιου και κάτω από το ολόγιομο αυγουσιτιάτικο φεγγάρι.

Τραγούδι αγάπης τραγούδησέ μου χιλιοτραγουδισμένο, του ψιθύριζε όλο σκέρτσο η αγαπημένη του κι αυτός ποτέ δεν της χαλούσε το χατίρι!

Κοιτάζοντας τη θάλασσα, ταξιδεύει ο νους του στην Αγγλία, όπου έχει πάει εκείνη για το μεταπτυχιακό της και η επιστροφή των κυμάτων στην ακτή, τού δίνει ελπίδες ότι η κοπέλα του θα γυρίσει σύντομα στην άδεια αγκαλιά του.

της Αικατερίνης Εξακουστίδου

Ο Νίκος ονειροπολούσε με μάτια ανοιχτά κι ένα χαμόγελο ζωγραφισμένο στα χείλη του.

Το απέραντο γαλάζιο απλωνόταν μπροστά του, σαν μια τεράστια αγκαλιά που του προσέφερε γαλήνη και ηρεμία και τον τύλιγε γλυκά· όπως η αγκαλιά της Αλίκης. Κάθε κύμα έμοιαζε να ψιθυρίζει το όνομά της και η καρδιά του χτυπούσε σαν τρελή, γεμάτη λαχτάρα.

Ηθελε να βουτήξει, να στροβιλιστεί, να χαθεί στο βυθό της και να ζήσει εκεί για πάντα.

του Χρήστου Κοντού

Καθόταν στο παγκάκι και χάζευε την θάλασσα. Ήταν ευτυχισμένος. Το πρόσωπο του έλαμπε σαν το φως του ήλιου που ανατέλλει κάθε πρωί. Τα γαλήνια νερά της θάλασσας αντανakλούσαν την πληρότητα που ένιωθε εκείνη την στιγμή. Ο ήχος των μικρών κυμάτων της που χτυπούσαν στην άκρη του βράχου, δημιουργούσαν μια ευχάριστη και ερωτική μελωδία. Όλα του φαίνονταν όμορφα.

Ο έρωτας είναι το πιο όμορφο συναίσθημα. Είναι σαν την θάλασσα. Είναι τόσο βαθύ, όσο και ο βυθός της. Τόσο καθαρό, όσο και τα νερά της. Καμιά φορά γίνεται άγριο και επιθετικό, όπως τα φουρτουνιασμένα κύματα χτυπούν βίαια τα βράχια. Όμως, υπάρχει άνθρωπος που να μην θέλει να ερωτευθεί; συλλογιζόταν με ανείπωτη χαρά και αισιοδοξία.

της Μαργαρίτας Βαρθολομαίου

Ήταν παραμονή Δεκαπενταύγουστου και ο Σταμάτης αγνάντευε τη θάλασσα. Το μελτεμάκι χάιδευε το πρόσωπό του. Ήταν ένα χάδι τόσο απόμακρο και παγερό, όσο και η ψυχή του.

Το βλέμμα του καρφωμένο στο αιώνιο παιχνίδι των κυμάτων, αντλούσε δύναμη από το πρόσωπο της αγαπημένης του, το οποίο καθρεφτιζόταν πάνω τους. Η σιωπηρή μορφή της του κρατούσε συντροφιά, συντροφιά στον χρόνο, συντροφιά για να αντέξει.

Η καρδιά του ήταν έτοιμη να σπάσει από οργή και θυμό. Η Ντόρα έφυγε τόσο ξαφνικά... ακόμη και οι γλάροι ψιθύριζαν το όνομά της και δεν τον άφηναν στιγμή να την ξεχάσει, στιγμή να ησυχάσει...

B. Ένας μοναχικός άντρας κάθεται στην ακροθαλασσιά

του Δημοσθένη Χριστοδούλου

Ο Πολυχρόνης καθόταν πάνω στον φαγωμένο από την αλμύρα βράχο, σαν να ήταν κι αυτός κομμάτι του απότομου γκρεμού. Κοίταζε τη θάλασσα που είχε περικυκλώσει το μικροσκοπικό νησάκι, όπου θα έμενε τουλάχιστον έναν μήνα ακόμα μέχρι να έρθει ο εφεδρικός φαροφύλακας να τον ξεκουράσει.

Αγνάντευε την απέραντη γκριζα θάλασσα που στον μακρύ ορίζοντα είχε ενωθεί με τη μολυβένια συννεφιά. Έμοιαζε ατελείωτη. Κάποτε ο αδιάκοπος παφλασμός των κυμάτων αποτελούσε την υδάτινη φυλακή που τον κρατούσε μακριά από τον πολιτισμό... κάποτε.

Τώρα η θαλάσσια απεραντοσύνη τον προστάτευε από όλους όσους τον είχαν πληγώσει και τον είχαν απομονώσει στο αστικό πλήθος της πρωτεύουσας. Ήταν πλέον μόνος. Αυτός και τα θαλασσοπούλια που βουτούσαν σαν βομβαρδιστικά αεροπλάνα στο νερό, με την ελπίδα να πιάσουν κάποιο ψάρι.

της Έλλης Τουλιάτου

Ηλιοβασίλεμα φθινοπώρου. Η παραλία άδεια. Εκείνος κάθεται στην ακροθαλασσιά και πετάει πέτρες στο νερό, σαν να προσπαθεί να σπάσει τη σιωπή που τον βαραίνει. Χαζεύει τους κύκλους που σχηματίζονται στην επιφάνεια και χάνονται, όπως χάθηκαν κι οι κύκλοι της ζωής του, όλοι κλειστοί πια, χωρίς επιστροφή.

Σκορπάει λίγο ψωμί και σαρδέλες από μία σακούλα. Σε πολύ λίγο μαζεύονται δεκάδες θαλασσοπούλια. Φτερουγίζουν γύρω του κρίζοντας, σαν να θέλουν κάτι να του πουν.

Τα κοιτάζει και μισοχαμογελά πικρά. Το βλέμμα του βαρύ και μελαγχολικό. Με βραχνή και ραγισμένη φωνή σιγομουρμουρίζει ένα τραγούδι που ξεπηδά αυθόρμητα από τα χείλη του, σαν ένα παράπονο βαθύ.

Είναι κακό στην άμμο να χτίζεις παλάτια,

ο βοριάς θα τα κάνει συντρίμια, κομμάτια...

Σηκώνεται και κοιτάζει τον πορτοκαλοκόκκινο ήλιο που έχει βουτήξει πια στο νερό. Α, ρε μπαγάσα... αναστενάζει. Θέλουμε δεν θέλουμε θα μας ξημερώσεις πάλι αύριο, μονολογεί και παίρνει τον δρόμο προς το σπίτι.

της Αικατερίνης Εξακουστίδου

Καθόταν ακίνητος στην άκρη της προβλήτας, με το βλέμμα χαμένο. Τα κύματα έσκαγαν βαριά προτού η θάλασσα τα ρουφήξει πάλι αχόρταγα, ενώ ο άνεμος κουβαλούσε λόγια που δεν ήταν έτοιμος να ακούσει.

Η σκοτεινή θάλασσα καθρέφτιζε την ταραγμένη ψυχή του.

Γύρω του όλα ήταν σιωπηλά, κι όμως η σιωπή ούρλιαζε όσο ποτέ άλλοτε.

Άραγε είναι πιο βαθιά η θάλασσα ή η μοναξιά μου;

του Χρήστου Κοντού

Με βλέμμα θλιμμένο και μελαγχολικό κοίταζε την θάλασσα. Ο σκοτεινός ουρανός που έκρυβε το γαλάζιο της συμφωνούσε ή μάλλον ταίριαζε απόλυτα με την μοναξιά του, με την οποία είχε «συνάψει» δεσμό εδώ και πολλά χρόνια.

Είχε συμπεράνει πως αυτή ήταν η μοίρα του. Όπως η θάλασσα δέχεται τους θυελλώδους ανέμους, έτσι και εκείνος, σιωπηλά είχε αποδεχτεί την μοναξιά του.

Μπορεί να ήταν μοναχικός άνθρωπος, αλλά είχε περίσσια αγάπη μέσα του. Αυτός ήταν και ο λόγος που τον έκανε να απορεί και να τα βάζει κάποιες φορές με τον Θεό και την μοίρα του.

Θεέ μου, γιατί; Πόσο διαφορετικά θα ήταν τα πράγματα αν είχα έναν άνθρωπο να μοιραστώ τις σκέψεις, τους προβληματισμούς και ολόκληρη την ζωή μου, σκεφτόταν μέσα στην απόλυτη ερημιά της ακροθαλασσιάς αλλά και της ψυχής του.

της Μαργαρίτας Βαρθολομαίου

Ο Κοσμάς καθόταν στην άκρη της θάλασσας, εκεί που η στεριά παραδιδόταν άνευ όρων στην απεραντοσύνη του νερού. Ήταν μόνος του, αλλά όχι μοναχικός. Πιστή του συντροφιά οι χίλιες σκέψεις που περνούσαν από το μυαλό του, το μαστίγωναν και το τιμωρούσαν ανελέητα.

Αυτός έφταιγε. Είχε δώσει τα πάντα σ' έναν έρωτα τρελό, αλλά και αχάριστο που δεν ανταποκρίθηκε. Τώρα ήταν πάλι μόνος. Αυτή τη φορά όμως ένιωθε σαν αέρας ανάλαφρος.

Η μοναξιά του δεν τον πλήγωνε πλέον, το αντίθετο μάλιστα. Τον τύλιγε γλυκά, τον αγκάλιαζε κάνοντάς τον αναπόσπαστο κομμάτι του τοπίου. Τώρα έμοιαζε σαν το βράχο του Τουρλίτη που στεκόταν αγέρωχος στο πέρασμα του χρόνου, αντέχοντας όλες τις κακουχίες και τα βάσανα.

Γ. Ένας ναυτικός στέκεται στην άκρη του λιμανιού

της Έλλης Τουλιάτου

Ο Παναγής, στέκεται στην άκρη του λιμανιού, μπροστά στα δεμένα καράβια που δέρονται από τον μανιασμένο αέρα και τα πελώρια κύματα. Τα σχοινιά τρίζουν σαν να διαμαρτύρονται και το νερό πετάγεται και μαστιγώνει όποιον βρίσκεται κοντά του.

Ακούνητος, με τα χέρια στη μέση παρατηρεί με προσοχή τη θάλασσα σαν να την διαβάσει, προσπαθώντας να αποκρυπτογραφήσει τις προθέσεις της. Στο βλέμμα του και στο αυλακωμένο πρόσωπό του Παναγή, αποτυπώνεται η εμπειρία χρόνων. Ξέρει καλά ότι όταν εκείνη θυμώνει, δεν αστειεύεται.

Εκείνος όμως, ακόμα και με την αγριεμένη της όψη, νιώθει μια οικειότητα, ένα δέος, έναν θαυμασμό. Τόσες φουρτούνες αλλά και μπουνάτσες, τόσες περιπέτειες αλλά και ταξίδια απίθανα, τόσοι άνθρωποι που χάθηκαν αλλά και που σμίξανε, όχι, δεν την φοβάται· την σέβεται.

Και περιμένει. Πότε θα κοπάσει η μανία της, πότε θα γαληνέψει. Πότε θα μαλακώσει. Για να ξεκινήσει ένα καινούργιο ταξίδι.

της Αικατερίνης Εξακουστίδου

Στεκόταν αγέρωχος μπροστά στο λιμάνι με τα μάτια καρφωμένα στον ορίζοντα. Η θάλασσα, πιστή ερωμένη τον περίμενε να γυρίσει κοντά της. Είχαν ζήσει τόσα πολλά μαζί.

Πήρε μια βαθιά ανάσα και ένιωσε την αλμύρα της να του βαραίνει την καρδιά.

Το ρυτιδιασμένο από τον ήλιο, πρόσωπό του κουβαλούσε θλίψη και μαζί νοσταλγία. Η τραγιάσκα, έκρυβε το σπινθηροβόλο βλέμμα του ενώ ο καπνός από την πίπα του ανέβαινε αργά και δημιουργούσε ένα γκριζόλευκο πέπλο από αναμνήσεις που τον τύλιγε σαν να ήθελε να τον κρατήσει για λίγο ακόμα εκεί.

Στεκόταν αγέρωχος χωρίς να κάνει βήμα.

Ηξερε πως η θάλασσα θα τον καλούσε σύντομα κι εκείνος θα την ακολουθούσε.

της Μαργαρίτας Βαρθολομαίου

Ο Σταμάτης, έμπειρος ναυτικός, στεκόταν στην άκρη του λιμανιού, λες και περίμενε από τη θάλασσα το κάλεσμα της Σειρήνας για να πέσει στην αγκαλιά της. Το πρόσωπό του χαραγμένο από την αλμύρα και τον άνεμο έμοιαζε απόμακρο και σκληρό. Η ανάσα του ανεβοκατέβαινε ρυθμικά, σαν το ρυθμό της παλίρροιας. Τα δάχτυλά του, τραχιά σαν την υφή του σχοινιού, έπαιζαν με τις χάντρες του κομπολογιού.

Ηταν έξι μήνες που είχε επιστρέψει στην στεριά κι από τότε δεν είχε καμία σοβαρή πρόταση για να μπαρκάρει. Τα έξοδα έτρεχαν μαζί με την αγωνία του για το τι του επιφυλάσσει το μέλλον. Το βλέμμα του βαθύ σαν τον βυθό της θάλασσας, αναζητούσε τη λύση. Η θάλασσα ήταν αυτή που θα του την έδινε κι αυτή τη φορά.

Θέμα: Επίσκεψη σε μοναστήρι

της Αναστασίας Καλαντζή

Το μοναστήρι αιωρούνταν ανάμεσα σε ουρανό και θάλασσα και από μακριά, έδινε την εντύπωση ότι κρεμόταν από μια κλωστή.

Αγέρωχο, στεκόταν στην άκρη του βράχου, σαν προστάτης της πόλης με ένα μεγαλοπρεπές δέντρο δίπλα του, σαν ασπίδα.

Χιλιοδαρμένο από τα χρόνια, μαρτυρούσε, τον αριθμό των σωμάτων, που έπεσαν πολεμώντας, ποτίζοντας με αίμα το χώμα του. Ο αέρας, σήκωνε νερό από την θάλασσα για να ξεπλύνει τη μνήμη του.

Οι καλόγριες, σαν σε σκακιέρα βασίλισσες, φούρνιζαν ψωμί που μοσχοβόλαγε ίσαμε την πόλη. Η γαλήνη που απλωνόταν σε ολάκερο το προαύλιο, ημέρευε το μυαλό και μιλούσε στην καρδιά.

της Ευστρατίας Σταυράκη

Η μονοτονία της συνεφιασμένης ημέρας απλωνόταν σαν γκρίζο πέπλο στα απόκρημνα βράχια. Το αίσθημα της απομόνωσης και της αγωνίας κυριαρχούσε. Το φως των κεριών δημιουργούσε τρεμάμενες σκιές πάνω στους τοίχους και τις παλιές εικόνες, προσδίδοντας μια μυστηριακή και μαρτυρική αίσθηση.

Το σημάδι από τη σφαίρα που είχε τρυπήσει την εικόνα της Παναγίας σε ταξίδευε σε παλιές εποχές, όπου Σαρακηνοί πειρατές και Τούρκοι κατακτητές προσπαθούσαν να κουρσέψουν και να καταστρέψουν ό,τι ιερό και όσιο υπήρχε μέσα στον άγιο αυτό χώρο.

Αυτή η μυστηριακή ατμόσφαιρα πήγαζε από τον συνδυασμό της σιωπής, του χαμηλού φωτισμού, της αρχιτεκτονικής και της ιστορικότητας του μοναστηριού.

του Χρήστου Κοντού

Ο Πέτρος μπήκε στο μοναστήρι. Το χαμηλό φως, οι τρεμάμενες φλόγες των καντηλιών και οι σκιές των πιστών που αχνοφαίνονταν μέσα στο σκοτεινό χώρο, του δημιούργησαν την αίσθηση ότι συμμετείχε σε ταινία τρόμου ή μυστηρίου.

Ο ιερέας, ίδιος με τον Ιωάννη τον Πρόδρομο, στο κήρυγμά του, καλούσε τους πιστούς σε μετάνοια. Ο έντονος αέρας, που έκανε τα παλιά τζάμια του μοναστηριού να τρίζουν, σαν τη σάλπιγγα της Αποκάλυψης, έμοιαζε να πρόσταζε τους πιστούς να «απολογηθούν» για τα παραπτώματά τους. Το πυκνό νέφος από το λιβάνι, είχε απλωθεί σε όλο τον χώρο δίνοντας την αίσθηση μιας μεταφυσικής αναζήτησης.

της Μαργαρίτας Βαρθολομαίου

Το μοναστήρι της Παναγίας φώλιαζε ανάμεσα σε δύο άγρια σκουρόχρωμα βράχια που υψώνονταν σαν τεράστιοι, κακοί γίγαντες.

Ο ουρανός ήταν φορτωμένος με μαύρα σύννεφα, μουντά και καταθλιπτικά σαν μολύβι. Τα πέτρινα καλντερίμια ήταν γλιστερά και δύσκολα στην πρόσβαση.

Μπαίνοντας στην αυλή, οι προσκυνητές κατευθύνθηκαν στον ιερό ναό. Σκοτάδι επικρατούσε παντού. Η μυρωδιά του λιβανιού και των κεριών σε συνδυασμό με την υγρασία δημιουργούσαν μία αποπνικτική ατμόσφαιρα. Το λιγοστό φως των κεριών τρεμπάιζε και φώτιζε το βλοσυρό βλέμμα αγίων και μοναχών.

Τα σημάδια στους πέτρινους τοίχους στα κελιά των μοναχών και στα υπόγεια, δαιδαλώδη μονοπάτια έδιναν την αίσθηση ότι κρύβονταν ένοχα μυστικά, φοβίες, αρρώστιες.

Πέρα από το συναίσθημα της βαθιάς κατάνυξης, μία αόρατη, σκοτεινή, δυνατή και δραματική ατμόσφαιρα επικρατούσε παντού.

Το σπίτι των αναμνήσεων

Λένε πως οι αναμνήσεις μπορούν να σε στοιχειώσουν σαν φαντάσματα. Στην περίπτωση μου οι αναμνήσεις ήταν βαριές αλυσίδες που έσερνα πίσω μου και μου ψιθύριζαν ασταμάτητα στο αυτί, ανοίγοντάς μου πληγές κάθε φορά όλο και πιο βαθιές.

Στεκόμουν ακίνητος για λίγα λεπτά μπροστά από τη βαριά ξύλινη πόρτα του πατρικού μου, σαν δένδρο ριζωμένο στη γη, αναποφάσιτος εάν θέλω να αντικρύσω το παρελθόν μου κατάματα ή να τρέξω όσο πιο μακριά μπορούσα, όπως έκανα εκείνη την παγωμένη νύχτα του Γενάρη πριν τριάντα πέντε χρόνια.

Το χέρι μου γύρισε το κλειδί, σαν από μόνο του και η πόρτα άνοιξε. Ο αέρας μύριζε κλεισούρα και υγρασία. Μια υγρασία γνώριμη όπως οι φωτογραφίες που δέσποζαν κρεμασμένες στο διάδρομο όπου βρισκόμουν.

Χιλιάδες φωνές ξύπνησαν μέσα μου, όλες μαζί, βαριές, επίμονες, αμείλικτες.

Γύρισα το βλέμμα μου και είδα στον καθρέφτη κάποιον να με παρατηρεί. Το σπίτι ήταν πια ο καθρέφτης της ψυχής μου.

ΕΞΑΚΟΥΣΤΙΔΟΥ ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Δυο τσιγάρα δρόμος

Για τον Μανώλη που κάπνιζε σαν τον Τιτανικό, τα δυο τσιγάρα δρόμος ήταν μέχρι να φτάσει στην πόρτα. Για την Ιουλία όμως, που όλο το χωριό την αποκαλούσε καλόγρια και που σε όλη της τη ζωή είχε καπνίσει δύο φορές, άντε τρεις, τα δυο τσιγάρα ήταν ολόκληρη η διαδρομή της.

Ο Μανώλης, αν και παινευόταν για το γυμνασμένο, ολύμπιο σώμα του, κάθε άλλο παρά υγιεινή ζωή δεν έκανε. Έλεγε πως ακολουθεί δίαιτες λαχανικών κι εκείνος καταβρόχθιζε ψωμιά και σφολιάτες.

Εκείνη τη μέρα, είχε τάξει στην Ιουλία ότι θα πήγαιναν για έναν σύντομο και χαλαρό περίπατο, έτσι για να ξεσκουριάσει το αναπνευστικό σύστημα της κοπέλας. Ο δρόμος όμως ήταν ανηφορικός, παγωμένος και καθόλου σύντομος όπως της είχε υποσχεθεί.

Όταν έφτασαν στην κορυφή του χιονοστόλιστου βουνού, η Ιουλία εκνευρισμένη κοίταξε τον φίλο της.

«Είπες ότι θα πηγαίναμε δυο τσιγάρα δρόμο κι εμείς περπατήσαμε όλο τον “Καρέλια”».

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Το δικό μας τραγούδι

Το ηλιοβασίλεμα έβαφε τον ουρανό με αποχρώσεις του χαλκού και της πορφύρας, καθώς καθόμασταν στα βράχια της ακτής. Ήταν η στιγμή που ο κόσμος ησύχαζε και άφηνε χώρο για εκείνη τη δική μας, μυστική μελωδία.

Το τραγούδι αυτό δεν χρειαζόταν στίχους. Η φωνή σου ήταν ένα βελούδινο ποτάμι που κυλούσε μέσα στις σκέψεις μου, παρασύροντας κάθε ίχνος κούρασης και έγνοιας. Κάθε νότα έμοιαζε με χρυσαφένια κλωστή που έπλεκε τις στιγμές μας σε ένα αδιάλυτο σύνολο.

Τα λόγια μας, αντί να είναι απλοί ήχοι, γίνονταν πουλιά που πετούσαν ελεύθερα στον ορίζοντα, αναζητώντας το δικό τους καταφύγιο στα σύννεφα. Ακόμα και ο άνεμος φαινόταν να σταματά την ορμή του, σαν να αφουγκράζεται το χτύπο της καρδιάς μας.

Τότε ήταν που κατάλαβα το πραγματικό νόημα αυτής της μελωδίας. Ενώ έξω ο κόσμος έτρεχε με ιλιγγιώδη ταχύτητα, για εμάς ο χρόνος είχε παγώσει, δημιουργώντας μια γλυκόπικρη ηρεμία που θα έμενε για πάντα χαραγμένη στη μνήμη μας.

ΔΗΜΑ ΑΝΘΗ

Ένα γράμμα που άλλαξε τη ζωή μου.

Η αποκάλυψη ότι ο πατέρας μου είχε αφήσει ένα γράμμα για εμένα με άφησε εντελώς άναυδη· κοιτούσα τον συμβολαιογράφο σαν ελάφι τυφλωμένο από φώτα αυτοκινήτου. Επιασα το γράμμα με τρεμάμενα χέρια. Έμεινα για λίγο να το κοιτώ και να με κοιτά, σαν δύο αντίπαλοι πριν τη μάχη. Η αλήθεια είναι ότι φοβόμουν, φοβόμουν πολύ τί επρόκειτο να μάθω. Ο πατέρας μου ήταν ένας απόμακρος άνθρωπος, αλλά μαζί ευφυής και απρόβλεπτος. Όλα ήταν πιθανά.

Θεέ μου, βοήθησε με σε παρακαλώ! Ας είναι για καλό... μονολόγησα πριν το ανοίξω. Οι λέξεις του πατέρα μου ήταν καθαρές, κοφτές και αυστηρές. Έτρεχαν μπροστά μου η μία μετά την άλλη σαν σκυταλοδρόμοι σε αγώνα με άγνωστο αποτέλεσμα...Προσπαθούσα να τις προλάβω με τη σκέψη μου, όμως το μυαλό μου έμοιαζε με θολωμένο καθρέφτη.

Μέχρι που τερμάτισαν στην μεγάλη αποκάλυψη. Ο χρόνος σταμάτησε, το δωμάτιο μίκρυνε και οι ήχοι του έξω κόσμου σίγησαν. Ο πατέρας· μία ζωή δίδασκε την αλήθεια, αλλά ζούσε στο ψέμα.

ΤΟΥΛΙΑΤΟΥ ΕΛΛΗ

Υπόγεια καταδίωξη

Είχε κατέβει ήδη δεκαπέντε πατώματα κάτω από την επιφάνεια. Ο ιδρώτας είχε κολλήσει στο ξεθωριασμένο αμάνικο μπλουζάκι της, κάνοντάς την να το αισθάνεται σαν δεύτερη στρώση δέρματος.

Πίσω της ακουγόταν εκείνο το ποδοβολητό, που σε όλη της τη ζωή πάσχιζε να αποφύγει. Στην ιδρωμένη παλάμη της κρατούσε σφιχτά σαν σπαθί το κλειδί. Άλλος ένας όροφος είχε μείνει.

Όταν πια τα πλήκτρα της φιδογυριστής σκάλας είχαν τελειώσει η Αρετή βρέθηκε μπροστά από μία μεταλλική πόρτα. Στη χαλύβδινη επιφάνειά της όμως δεν υπήρχε κάποιο χερούλι, παρά μόνο μία τρύπα. Ο ήχος των βημάτων δυνάμωνε.

Χωρίς δεύτερη σκέψη έχωσε το κλειδί στην κλειδαρότρυπα, σαν να έμπηγε ένα ξιφίδιο στο μάτι μονόφθαλμου γίγαντα. Όταν έστριψε το κλειδί, ένοιωσε την πόρτα να δονείται και τους διώκτες πίσω της να φεύγουν τρομαγμένοι...

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Κλειδωμένη αλήθεια

Η Αρετή έβγαλε το κλειδί και τράβηξε τη σιδερένια πόρτα της αποθήκης της με δύναμη από το χερούλι ταρακουνώντας την. Στη συνέχεια έκανε ακόμη μια προσπάθεια να την ξεκλειδώσει. Μάταιος κόπος. Το κλειδί λες και έκανε νάζια. Ο δυνατός κρότος από το εσωτερικό της αποθήκης της έκοψε την ανάσα. Η καρδιά της παλλόταν μέσα στο στήθος της σαν φυλακισμένο πουλί. Αναρωτήθηκε τι θόρυβος ήταν αυτός και από πού ακριβώς προήλθε.

Μετά από λίγα λεπτά της ήρθε ένα μήνυμα στο κινητό από άγνωστο αριθμό.

«Άδικα προσπαθείς. Η πόρτα είναι κλειδωμένη από μέσα».

Κρύος ιδρώτας την έλουσε μόλις το διάβασε. Η φυγή της από κει ήταν η σωστότερη απόφαση που έπρεπε να πάρει.

ΣΤΑΥΡΑΚΗ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑ

Μαύρη ζώνη!

«Παιδιά, ακούσατε και εσείς ότι είναι πρώην μυστική πράκτορας;»

«Εμένα μου είπαν ότι έχει λάβει μέρος σε πολλές μυστικές αποστολές και τους άφηνε όλους στον τόπο!»

«Εγώ έμαθα ότι ήταν για χρόνια στο Ισραήλ και ότι την εκπαίδευσε η Μοσάντ!»

«Πάντως όλοι λένε ότι είναι σαν το Λούκυ Λουκ. Πιο γρήγορη και από την σκιά της!»

«Είναι γεγονός. Λένε ότι μπορεί να γονατίσει έναν άνθρωπο χωρίς καν να τον αγγίξει!»

«Ρε παιδιά χαλαρώστε! Την γνωρίζω. Είναι απλώς η κόρη ενός δασκάλου καράτε που από μικρή έμαθε μερικά κόλπα για εντύπωση. Τα μισά που κάνει δεν είναι καν καράτε... είναι ακροβατικά με φωνές στον αέρα!»

ΤΟΥΛΙΑΤΟΥ ΕΛΛΗ

Η κραυγή του πηγαδιού

Το γκρουπ των παραθεριστών, έκατσε στα πέτρινα χείλη του πηγαδιού που έστεκε στην επιφάνεια σαν λίθινο καπάκι μπουκαλιού. Το στόμα του σκοτεινό απειλούσε να καταπιεί όποιον είχε το θράσος να το περιφρονήσει.

«Μαμά... κοίτα πόσο βαθύ είναι!!!»

«Φιλοκτήτη, όχι κοντά στο πηγάδι», φώναξε μία νεαρή μητέρα προς τον γιο της.

«Μικρέ κατεργάρη, εγώ στη θέση σου θα την άκουγα», πετάχτηκε μια ηλικιωμένη γυναίκα κρατώντας ένα πηλίνο κανάτι.

«Προσέχω» απάντησε γεμάτος θράσος ο Φιλοκτήτης.

«Κι άλλοι πρόσεχαν αλλά το σκότος και η ενέργεια το πηγαδιού τους τράβηξε μέσα στην άβυσσο. Από τον καιρό που χτίστηκε κανείς δεν έχει πιει νερό από το υπόγειο στομάχι του, καθώς στα βάθη των χωμάτων αυτών έχουν θαφτεί χιλιάδες παιδιά που είχαν πεθάνει από την δίψα τον καιρό της *Μακράς Ξηρασίας*. Έκτοτε, τα φαντάσματά τους στοιχειώνουν το πηγάδι»

Οι τουρίστες ξεπέζεψαν τη ράχη των τοιχωμάτων του πηγαδιού και κινήθηκαν γοργά προς το πούλμαν που τους περίμενε στην έξοδο του χωριού.

Η ηλικιωμένη γυναίκα από μέσα της διασκέδαζε να τρομάζει τους ενοχλητικούς επισκέπτες. Ήταν η μόνη εν ζωή κάτοικος του Ακρηλοχωρίου που γνώριζε ότι ο θρύλος των

πνευμάτων που ζούσαν στον πυθμένα του πηγαδιού ήταν μία φάρσα που είχε σκαρφιστεί εκείνη και οι συνομήλικοί της, ένα μακρινό εφηβικό καλοκαίρι προκειμένου να απωθούν τους Γερμανούς τουρίστες με τα κοντά σαχλά σορτσάκια...

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Η πρώτη και η τελευταία

Ο Απόλλωνας, όνομα και πράμα, εκείνο το βράδυ χόρεψε σύγχρονο για πρώτη του φορά στη σκηνή του Σόχο . Το μυστικό του ήταν η εναρμόνιση του σώματος με τη ψυχή · δεν άφηνε την τεχνική να τον οδηγεί. Κάθε του κίνηση, μια χορδή της ψυχής. Σχεδίαζε τη σκηνή με το κορμί του. Ο ήχος των χειροκροτημάτων , έκανε τα μάτια του που μέχρι τώρα ήταν καρφωμένα κάτω να κοιτάζουν μακριά.

Μια Παρασκευή βράδυ του '90 ο Φοίβος, όπως είχε αποφασίσει από καιρό, θα χόρευε για τελευταία φορά στο Ηρώδειο. Είχε μεγαλώσει τόσο, που τα πόδια του δεν ακολουθούσαν το κορμί του. Αφού έδωσε την τελευταία του παράσταση, το κοινό τον αποθέωσε. Το χειροκρότημα ήταν το δυνατότερο όλων. Με δάκρυα στα μάτια υποκλίθηκε, κοιτάζοντας για τελευταία φορά το Ηρώδειο από την σκηνή.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΚΑΛΑΝΤΖΗ

Δ Ι Η Γ Η Μ Α Τ Α

Ένας απρόσμενος επισκέπτης

Διήγημα της Αντωνίας Βέλο

Περασμένο απόγευμα, μετά από την δουλειά του λογιστικού του γραφείου, ο Μάρκος αράζει στον καναπέ όπως κάθε μέρα. Ένας νέος άνθρωπος, συναισθηματικά κλειστός, που ζει μια καθημερινή ρουτίνα. Τα τελευταία χρόνια είναι μόνο δουλειά και σπίτι. Οι φίλοι τον παρακαλούν να βγει έξω, να διασκεδάσει και να φλερτάρει. Εκείνος αρνείται και ζει κλεισμένος στον εαυτό του. Δεν εμπιστεύεται κανένα και φοβάται τις σχέσεις.

Εκείνο το βράδυ, καθώς βλέπει την αγαπημένη του σειρά, χαλαρώνοντας κλασσικά στον καναπέ, ακούει το κουδούνι να χτυπά συνεχόμενα σαν να μπλόκαρε ξαφνικά.

Τρομαγμένος από τον παρατεταμένο και διαπεραστικό ήχο, σηκώνεται αναστατωμένος κάνοντας παράλληλα διάφορες σκέψεις για το ποιος θα μπορούσε να είναι.

Μπροστά στην πόρτα, ήταν ένα πρόσωπο που νόμιζε ότι δεν επρόκειτο να συναντήσει ποτέ ξανά.

Με μιας παρέλυσε ολόκληρος, του κόπηκε η ανάσα και ιδρώτας άρχισε να κυλά στο μέτωπό του, ενώ απ' το μυαλό του ξεπήδησαν ένα σωρό αναμνήσεις.

Ηταν η γυναίκα που είχε ερωτευτεί στα φοιτητικά του χρόνια και που, τελείως ξαφνικά, τον είχε εγκαταλείψει για να φύγει στο εξωτερικό για το μεταπτυχιακό της. Μια έντονη σχέση, γεμάτη πάθος, που εκείνη πέταξε στα σκουπίδια· και τώρα στεκόταν αμίλητη στο κατώφλι του, κοιτάζοντάς τον επίμονα.

Καθώς οι αναμνήσεις τον κατέκλυζαν, ένιωσε ξανά τον διπλό πόνο της απώλειας και της εγκατάλειψης. Μόνο η παρουσία της του γεννούσε φόβο και ανασφάλεια, τινάζοντας στον αέρα την ασφαλή ζωή που είχε χτίσει με κόπο όλα αυτά τα χρόνια.

Όχι, δεν τη ήθελε πια στη ζωή του.

«Φύγε, σε παρακαλώ, και μην με ξαναενοχλήσεις ποτέ», της είπε, κλείνοντάς της κατάμουτρα την πόρτα.

Μόνος πια στο σαλόνι του, ένιωσε ένα παράξενο μείγμα συγκίνησης και ανακούφισης. Δεν υπέκυψε στον πειρασμό μιας επανασύνδεσης και συνειδητοποίησε πως είχε βρει τη δύναμη να προστατεύσει τον εαυτό του.

Πιο έτοιμος από ποτέ, αποφάσισε να προχωρήσει τη ζωή του, αφήνοντας πίσω εκείνη τη γυναίκα που παραλίγο να τον καταστρέψει.

Εκλεισε την τηλεόραση, φόρεσε το παλτό του και βγήκε να συναντήσει τους φίλους του.

Καθώς περπατούσε, σκεφτόταν πως μόνο ευγνωμοσύνη έπρεπε να νιώθει. Το απρόσμενο αυτό γεγονός τον είχε ταρακουνήσει βαθιά και, επιτέλους, τον έβγαλε από τη ρουτίνα που μέχρι τότε είχε επιλέξει ως ζωή.

Τα βαρέλια στο κελάρι

Διήγημα της Μαργαρίτας Βαρθολομαίου

Η επιστροφή στα πάτρια εδάφη συνδεόταν άρρηκτα με τον πόθο και την συγκίνησή του να επισκεφθεί για πρώτη φορά το αρχοντικό που είχε κληρονομήσει στο νησί της Άνδρου.

Το επιβλητικό σπίτι, σκαρφαλωμένο στην κορυφή του βουνού, αποτελούσε δείγμα της οικονομικής ευμάρειας των καπεταναίων ιδιοκτητών του. Συνδύαζε την αύρα της κοσμοπολίτικης αστικής τάξης, επηρεασμένης από ξενόφερτους ρυθμούς, όπως ο μπαρόκ και ο γοτθικός.

Εσωτερικά το σπίτι, παρουσίαζε φανερά δείγματα εγκατάλειψης και μόνο το παλιό, φθαρμένο πιάνο και οι κρυστάλλινοι πολυέλαιοι μαρτυρούσαν την αίγλη μιας άλλης εποχής. Με τη φαντασία του, έγινε αόρατος θεατής συμφωνιών μεταξύ των εφοπλιστών, που επικυρώνονταν με ακριβό κονιάκ.

Ξαφνικά, μία έντονη οσμή πλημμύρισε τα ρουθούνια του και με ανάμεικτα συναισθήματα περιέργειας και αγωνίας, κατέβηκε προσεχτικά την εσωτερική ξύλινη σκάλα. Προς μεγάλη του έκπληξη βρέθηκε σ' ένα κελάρι, το οποίο παρότι για πολλές δεκαετίες παρέμενε αχρησιμοποίητο, ο χρόνος είχε σταθεί πολύτιμος σύμμαχός του.

Ο χώρος ήταν καθαρός και προσεγμένος. Η μυρωδιά του ξύλου ποτισμένο με υγρασία ήταν έντονη, ενώ δέκα δρύινα βαρέλια έπιαναν απ' άκρη σ' άκρη τους τοίχους.

Με ευκολία άνοιξε στην τύχη ένα απ' αυτά, πιστεύοντας ότι περιείχε κρασί, αντ' αυτού όμως, με έκπληξη διαπίστωσε ότι ήταν γεμάτο με ούισκι.

Παραπαίοντας από τη μία πλευρά στην άλλη, έσπρωξε κατά λάθος ένα τοίχο. Μία κρυφή πόρτα άνοιξε και τον οδήγησε σ' ένα δωμάτιο γεμάτο εργαλεία κατασκευής βαρελιών, παλαιά κειμήλια και ασπρόμαυρες φωτογραφίες.

Η ταραχή του κορυφώθηκε όταν, από το βάθος του χώρου ακούστηκαν ψίθυροι.

Κάποιοι ήταν εκεί!

Κοιτάζοντας κρυφά από την χαραμάδα, πάγωσε, όταν εντόπισε δύο ψηλόλιγνους άνδρες με όπλα, που προσπαθούσαν να κλείσουν συμφωνία για το περιεχόμενο των βαρελιών.

Από τις συνομιλίες, συνειδητοποίησε έντρομος ότι επρόκειτο για λαθρεμπόρους που διακινούσαν παράνομα αλκοόλ, μετατρέποντας το κελάρι του εγκαταλελειμμένου σπιτιού σε κρησφύγετό τους.

Με θλιμμένο πρόσωπο για την κατάντια της παρουσίας του και πατώντας στις μύτες των ποδιών του, έκανε αναστροφή και βγήκε.

Η αστυνομία ειδοποιήθηκε άμεσα. Η σύλληψη τους ήταν πλέον ζήτημα χρόνου.

Η γειτόνισσα του πρώτου ορόφου

Διήγημα της Ανθής Δήμα

Μόλις μετακόμισα. Δύο εβδομάδες τώρα προσπαθώ να κουβαλήσω τόσο τον εαυτό μου όσο και τα πράγματά μου στο Κουκάκι, σ' ένα μικρό δωάρι που νοίκιασα χωρίς να το πολυσκεφτώ. Στην ακμή των είκοσι πέντε μου χρόνων, εμφανισιακά αδιάφορος αλλά γεροδεμένος, είμαι ακόμα άνεργος με μοναδικό μου εφόδιο ένα πτυχίο πανεπιστημίου και τον χαμό του καλύτερού μου φίλου να βαραίνει τους ώμους μου.

Τραυματίστηκε μοιραία με τη μηχανή του πριν από έναν περίπου μήνα. Γι' αυτό μετακόμισα. Ακόμα και στους τοίχους αντίκριζα τα βαθιά πράσινα και μελαγχολικά του μάτια.

Στον πρώτο όροφο υπάρχουν δύο διαμερίσματα: το δικό μου και μιας πενήνταπεντάχρονης, καλοδιατηρημένης γυναίκας. Το όνομά της Ελπίδα. Φαίνεται πως ζει μόνη της. Αυτό διαπίστωσα αυτές τις λίγες μέρες που είμαι εδώ. Δεν μιλάει πολύ για τον εαυτό της ούτε για ζωή της στο εξωτερικό, όπου έμενε και δούλευε τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια, όπως μου είπε.

Μόλις έμαθε ότι νοίκιασα το διπλανό διαμέρισμα, με υποδέχτηκε ένθερμα και μου αποκάλυψε ότι αυτές ήταν και οι δικές της πρώτες μέρες στην Αθήνα. Το επόμενο κιόλας πρωί είχα πρόσκληση για φαγητό. Ήταν σαν να ενώσαμε τις μοναξιές μας για κάποιες μεσημεριανές ώρες.

Με συγκίνησε η καλοσύνη της και για ώρα αργότερα σκεφτόμουν τα βαθυπράσινα μάτια της, μελαγχολικά και φωλιασμένα σε σκοτεινές κόγχες. Ήταν άραγε σημάδι ηλικίας ή αποτέλεσμα της βαναυσότητας της ζωής; Δεν τη ρώτησα.

Σήμερα θα τρώγαμε πάλι μαζί. Θα έφτιαχνε θαλασσινά, οπότε προμηθεύτηκα ένα ημίγλυκο κρασί για να μας συντροφεύσει.

Έχει διακοσμήσει το διαμέρισμα, σκέφτηκα μόλις με άφησε να περάσω στο καταφύγιό της. Παντού υπήρχαν κορνίζες κι όλες σχεδόν απεικόνιζαν το ίδιο αγόρι σε διαφορετικές ηλικίες.

«Ο γιος μου...», ψιθύρισε σκουπίζοντας τα μάτια της.

Πήρα μία στα χέρια μου και καθώς την κοίταξα από κοντά, μου έπεσε αμέσως. Εκατοντάδες μικρά κομμάτια εκσφενδονίστηκαν σε όλο το σαλόνι και μπλέχτηκαν με τα θρύψαλα της καρδιάς μου.

Ποτέ δεν πίστευα στις συμπτώσεις. Όμως...

Η γυναίκα αυτή προφανώς είχε μετακομίσει για τον ίδιο ακριβώς λόγο με μένα· για τον άδικο χαμό του φίλου μου... και γιου της!

Τα βλέμματά μας συναντήθηκαν, έγιναν ένα και αστραπιαία η λύπη μας ενώθηκε, καθώς οι καρδιές μας, μετά από καιρό, ένιωσαν πως δεν ήταν μόνες.

Το χαμένο πορτοφόλι

Διήγημα της Κατερίνας Εξακουστίδου

Ο ουρανός ήταν πεντακάθαρος, ο ήλιος έλαμπε, όπως και τα μεγάλα καστανά του μάτια. Περπατούσε γρήγορα, με τα χέρια στις τσέπες και σιγοτραγουδούσε. Κάθε τόσο χαμογελούσε στους άλλους περαστικούς κι εκείνοι ανταπέδιδαν αμήχανα. Το πρόσωπό του μαρτυρούσε τις λίγες ώρες ύπνου· το ίδιο και τα ανάκατα ξανθά μαλλιά του.

Εστριψε σε ένα σοκάκι και αμέσως του τράβηξε την προσοχή ένα πορτοφόλι πεταμένο δίπλα σε ξερά φύλλα και σκισμένες σακούλες σκουπιδιών. Χωρίς δεύτερη σκέψη, έσκυψε, το πήρε και ανοίγοντάς το έκπληκτος είδε την ιατρική ταυτότητα ενός διάσημου χειρουργού. Είχε διαβάσει πρόσφατα για μια επιτυχημένη επέμβαση μεταμόσχευσης ήπατος που είχε πραγματοποιήσει και αμέσως σκέφτηκε πόσο θα ήθελε κι εκείνος κάποια στιγμή να πετύχει κάτι εξίσου σημαντικό.

Στην εσωτερική θήκη υπήρχε ένα πρόχειρα διπλωμένο χαρτί. Διστακτικά το ξεδίπλωσε και η λάμψη στα μάτια του χάθηκε μονομιás. «Τον ξεφορτωθήκαμε, όπως σου υποσχέθηκα αγάπη μου. Κανείς δεν υποψιάζεται τίποτα».

Τα χέρια του άρχισαν να τρέμουν. Δεν μπορεί να είναι αλήθεια. Ένας γιατρός, ένας άνθρωπος που είχε ορκιστεί να σώζει ζωές, ήταν δολοφόνος!

Ούτε ο ήλιος δεν μπόρεσε ν' αντέξει μια τέτοια φρικτή αποκάλυψη και ντροπιασμένος, έτρεξε να κρυφτεί πίσω από τα σύννεφα.

Η συνείδησή του και το αίσθημα δικαίου που τον διακατείχε, κυριάρχησαν μέσα του και αποφάσισε να πάει αμέσως στην αστυνομία.

Παίρνοντας βαθιά ανάσα και βάζοντας χαρτί και πορτοφόλι στην τσέπη του, έκανε να φύγει, αλλά καθώς γύρισε είδε τον γιατρό να τον κοιτάζει βλοσυρά από την άκρη του δρόμου. Τα έχασε. Πώς βρέθηκε εκεί; Άραγε τον είχε δει να διαβάζει το γράμμα;

Με μεγάλα βήματα και απειλητικό ύφος ερχόταν ήδη προς το μέρος του και απλώνοντας το χέρι, απαίτησε να του δώσει το πορτοφόλι.

«Δώσ' το μου. Τώρα!», τον πρόσταξε με συριχτή φωνή και βλέμμα κοφτερό σαν μαχαίρι.

Εκείνος έκανε ένα βήμα προς τα πίσω και άρχισε να φωνάζει.

Ο γιατρός πάγωσε, ενώ οι περαστικοί γύρισαν τα κεφάλια τους. Δύο αστυνομικοί που περιπολούσαν στη γειτονιά πλησίασαν αμέσως.

Τα λόγια του βγήκαν κοφτά και μπερδεμένα, όμως το γράμμα ήταν ξεκάθαρο.

Ο ουρανός είχε σκοτεινιάσει εντελώς όταν πέρασαν χειροπέδες στον γιατρό.

Αρκετά αργότερα, κι αφού έδωσε λεπτομερή κατάθεση, ένωσε επιτέλους την καρδιά του να ησυχάζει. Η λάμψη είχε επιστρέψει στα μάτια του· ήταν εκείνη η λάμψη για το σωστό, για την αλήθεια.

Ήταν πολύ περήφανος για τον εαυτό του, γιατί τώρα ήξερε πως είχε πετύχει κάτι πραγματικά σημαντικό.

Η γειτόνισσα του πρώτου ορόφου

Διήγημα της Αναστασίας Καλαντζή

Η Μαρία, μια εικοσιπεντάχρονη κοπέλα με κίτρινα, σπαστά μαλλιά, μικρά μαύρα μάτια και πλατύ χαμόγελο, έμενε στον πρώτο όροφο. Δεν είχε τελειώσει το λύκειο και σαν να μην είχε κάτι καλύτερο να κάνει, παντρεύτηκε από τα δεκαοκτώ της. Όταν την άκουγες να μιλάει και να χρησιμοποιεί λάθος άρθρα στις λέξεις, - όπως, για παράδειγμα, «ο στόμας μου» - η αφέλειά της και το κακαριστό της γέλιο που ακουγόταν σε όλο το τετράγωνο, σε έκαναν να την συμπαθήσεις αμέσως.

Εκείνο το πρωί, αποφάσισε να πλύνει το χαλί της. Μετά από μια ώρα κούρασης, τόσης, που δεν ένιωθε άλλο τα χέρια της, προσπάθησε να το απλώσει στα κάγκελα, μα γλίστρησε κι έπεσε. Σηκώθηκε, κοίταξε μια αριστερά, μια δεξιά αν την είδε κανείς. Ήταν μεγαλωμένη από γονείς που το μόνο που τους ένοιαζε ήταν «τι θα πει ο κόσμος». Αψηφώντας την κούραση και τον πόνο, ξαναπροσπάθησε και ξαναέπεσε.

Αφού έπεσε και τρίτη φορά, άρχισε να σιχτιρίζει την τύχη της και αναθεμάτιζε την ώρα και τη στιγμή που παντρεύτηκε κι έκανε τόσες δουλειές και τόσα πολλά πράγματα. Ήταν τόσα, που δεν τα χωρούσε πια το μυαλό της.

Εκείνη την ώρα, η γεροντοκόρη στο ισόγειο άρχιζε να της φωνάζει για τη φασαρία που έκανε. Δεν της έφτανε ο πόνος στο κορμί της, είχε και την από κάτω να τη λιβανίζει.

Κοκκίνισε ολόκληρη από ντροπή· τώρα είχε πια και ακροατήριο! Άλλοι παρακολουθούσαν πίσω από τις κουρτίνες κι άλλοι τελείως απροκάλυπτα κρατώντας τον καφέ τους στο χέρι, σαν να έβλεπαν παράσταση.

«Σίγουρα με είδαν να πέφτω», σκέφτηκε κι έγινε ακόμα πιο έξαλλη ξεσπώντας στη γεροντοκόρη, ενώ ταυτόχρονα προσπαθούσε να απλώσει επιτέλους το χαλί.

Ο καυγας συνεχιζόταν με ολοένα μεγαλύτερη ένταση και βρισιές, όταν ένας εργάτης από την απέναντι πολυκατοικία τής έκανε νόημα ότι θα ερχόταν να της δώσει ένα χέρι βοήθειας· ήταν και κούκλος ο άτιμος!

Του έγνεψε καταφατικά, μήπως και τελειώνει τούτο το μαρτύριο. Ένα χαλί πήγε να πλύνει και τώρα ήταν για το νοσοκομείο.

Στην πραγματικότητα, όμως, αυτό που την πλήγωσε περισσότερο ήταν ότι, παρότι την ήξεραν στη γειτονιά, κανείς τους δεν προσφέρθηκε να τη βοηθήσει παρά μονάχα ένας ξένος.

Τα βαρέλια στο κελάρι

Διήγημα του Χρήστου Κοντού

Οι γιορτές πλησίαζαν, έτσι έπρεπε να οργανώσω το wine bar που διευθύνω εδώ και μια δεκαετία, δίπλα από το πάρκο της πόλης, στην οδό Καλλιρρόης. Είχα σχεδιάσει κάποιες εκδηλώσεις για τις μέρες των Χριστουγέννων και γι' αυτό έπρεπε όλα να ήταν στην εντέλεια. Έτσι, κατέβηκα στο κελάρι για να ελέγξω το κρασί που έχω αποθηκευμένο.

Ο χώρος εκεί δεν μου αρέσει καθόλου. Βρίσκεται στο υπόγειο του μαγαζιού και είναι αρκετά ψυχρός, σκοτεινός, με πολλή υγρασία και μια απαίσια μυρωδιά που μου προκαλούσε αναγούλα.

Αυτό που με χαροποίησε, όμως, ήταν πως από τον έλεγχο των βαρελιών, το κρασί βρέθηκε σε άριστη κατάσταση. Ίσως αυτό μου έδωσε ώθηση να τακτοποιήσω λίγο τον χώρο, καθώς βρισκόταν σε τρομερή ακαταστασία. Μέσα εκεί υπήρχαν πολλά και διάφορα, ετερόκλητα πράγματα: από παμπάλαια μπουκάλια και γραφειοκρατικά έγγραφα, μέχρι παιχνίδια του γιου μου, απ' όταν ήταν μικρός.

Καθώς τακτοποιούσα, διέκρινα στο πάτωμα, δίπλα στο τελευταίο από τα έξι παρατεταγμένα βαρέλια, ένα σχετικά μεγάλο χαρτί. Το πήρα στα χέρια μου, φύσηξα λίγο να φύγει η σκόνη και, από όσο μπόρεσα να διακρίνω μέσα στο χαμηλό φως του κελαιριού, ήταν μια ζωγραφιά που απεικόνιζε το μαγαζί μου έτσι όπως το είχα διαμορφώσει την πρώτη φορά που το άνοιξα.

Σκέφτηκα ότι ήταν του γιου μου και την πήρα σπíti να του την δείξω. Εκείνος, όμως, αρνήθηκε ότι ήταν δική του.

Προσπαθούσα τότε να καταλάβω σε ποιον ανήκει. Άρχισα να την περιεργάζομαι πιο προσεκτικά και όταν γύρισα το πίσω μέρος της είδα έκπληκτος ότι υπήρχε μια αφιέρωση: «Αγαπημένε μου θείε, σου εύχομαι καλές δουλειές και πολλές επιτυχίες στο νέο σου μαγαζί. Στέφανος».

Το στομάχι μου σφίχτηκε και τα μάτια μου άρχισαν να δακρύζουν. Ήταν από τον ανιψιό μου, τον οποίο έχασα από καρκίνο, πριν από πέντε χρόνια. Δεν θυμόμουν καθόλου ότι μου είχε κάνει ένα τέτοιο δώρο. Το πιο πιθανό ήταν ότι δεν είχα δώσει καμία σημασία τότε και γι' αυτό βρέθηκε πεταγμένη στο κελάρι. Αυτό με έκανε να νιώσω ακόμα πιο χάλια.

Αποφάσισα αμέσως να επανορθώσω. Έβαλα τη ζωγραφιά σε ένα περίτεχνο, σκαλιστό κάδρο και την τοποθέτησα στην πιο περίοπτη θέση του μαγαζιού. Από εδώ και στο εξής, θα το κοσμεί για πάντα η ζωγραφιά του Στέφανου.

Το σημείωμα στο παρμπρίζ

Διήγημα της Ευστρατίας Σταυράκη

Ο Στράτος ήταν ένας νεαρός τριάντα πέντε ετών, ψηλός και λεπτός. Τα ξανθά του μαλλιά και τα γαλανά του μάτια τον έκαναν ξεχωριστό.

Μαζί με την όμορφη σύζυγό του Σοφία, έμεναν σε μια ήσυχη συνοικία της Μυτιλήνης. Ήταν δυνατός χαρακτήρας και τα προβλήματά του τα αντιμετώπιζε πάντα με γέλιο και αισιοδοξία. Καμιά φορά, όμως, ζήλευε λιγάκι...

Εκείνο το πρωί της Δευτέρας, καθώς πήγε να πάρει το αμάξι του για να πάει στη δουλειά, βρήκε κολλημένο πάνω στο παρμπρίζ ένα κίτρινο σημείωμα. Το πήρε στα χέρια του και το διάβασε. Ο γραφικός χαρακτήρας έμοιαζε με του φίλου του, του Σπύρου.

«Πρόσεξε τη γυναίκα σου. Πηγαίνει για καφέ μ' ένα νεαρό άντρα στο κέντρο της πόλης», έγραφε.

Από τη μια αμφέβαλλε αν ήταν πραγματικό το περιεχόμενο του γράμματος κι από την άλλη θύμωσε με τη σύζυγό του. Αναρωτιόταν αν τον κοροϊδεύει κι άρχισε να κλονίζεται η εμπιστοσύνη του. Ζήλεψε πολύ στην ιδέα ενός άλλου άνδρα στη ζωή της γιατί την αγαπούσε σαν τρελός και δεν ήθελε να τη χάσει με τίποτα.

Εκείνη τη μέρα δεν πήγε στη δουλειά. Αποφάσισε να την παρακολουθήσει κι όταν την είδε να συναντιέται μ' έναν μελαχρινό αδύνατο νεαρό, έσπευσε να ζητήσει εξηγήσεις.

Η Σοφία τότε του αποκάλυψε ότι ο νεαρός ήταν ο ετεροθαλής αδελφός της, ένα εξώγαμο παιδί, που μετά τον θάνατο του πατέρα τους, ήρθε από την Αθήνα να την γνωρίσει. Τον έλεγαν Ορφέα και ήταν είκοσι χρονών.

Ο Στράτος δεν πίστευε στ' αυτιά του, όμως παρά τις διευκρινίσεις της, είχε ενοχληθεί που η γυναίκα του το κράτησε μυστικό. Όταν της το είπε του

απάντησε πως είχε σοκαριστεί με τα αποτελέσματα του DNA και πως ήθελε το χρόνο της για να αποδεχθεί την ύπαρξη ενός ουρανοκατέβατου αδελφού.

Ο Στράτος τελικά έδειξε κατανόηση για την απρόσμενη κατάσταση που βρέθηκε η σύζυγός του. *«Κανείς δεν ξέρει τι μας επιφυλάσσει το αύριο»*, σκέφτηκε και την πήρε στην αγκαλιά του.

Το σημείωμα στο παρμπρίζ

Μικροδιήγημα της Σίας Τζωρτζοπούλου.

Ο Άγης, άφησε το αυτοκίνητό του για να πάει στη δουλειά του. Ήταν κουρασμένος και βιαστικός, γι' αυτό δεν έδωσε πολλή σημασία στο πού πάρκαρε. Όταν επέστρεψε αργότερα για να φύγει, είδε ένα χαρτί κολλημένο στο παρμπρίζ. Στάθηκε και το κοίταξε με απορία. Δεν περίμενε να βρει σημείωμα στο αυτοκίνητό του και ένιωσε αμέσως άγχος.

Άρχισε να σκέφτεται ποιος θα μπορούσε να το είχε αφήσει. Ένιωθε αναστατωμένος και θυμωμένος, γιατί δεν πίστευε ότι είχε κάνει κάτι λάθος. Κοίταξε γύρω του τον δρόμο και τα γύρω καταστήματα. Τότε σκέφτηκε τον άνθρωπο που δούλευε στο πιο κοντινό. Τον είχε δει πολλές φορές να ενοχλείται από τα αυτοκίνητα που πάρκαραν μπροστά στην είσοδο του μαγαζιού και αυτή η σκέψη τον εκνεύρισε ακόμη περισσότερο.

Με νεύρα ξεκόλλησε το σημείωμα και το άνοιξε. Το διάβασε προσεκτικά και διαπίστωσε ότι πράγματι ήταν από εκείνον.

Το χαρτί έγραφε ότι το αυτοκίνητό του εμποδίζει τη στάθμευση και ότι έπρεπε να το μετακινήσει.

Ο Άγης θύμωσε γιατί δεν είχε καταλάβει ότι δημιουργούσε πρόβλημα. Πίστευε ότι είχε παρκάρει σωστά και δεν περίμενε να του κάνουν παρατήρηση και μάλιστα αφήνοντάς του σημείωμα.

Για λίγο έμεινε σιωπηλός, κρατώντας το χαρτί στα χέρια του. Σιγά σιγά άρχισε να σκέφτεται πιο ήρεμα. Ίσως πράγματι είχε παρκάρει λάθος χωρίς να το καταλάβει · η βιασύνη του ήταν αυτή που τον έκανε να μην προσέξει τους άλλους.

Δίπλωσε το σημείωμα, το έβαλε στην τσέπη του και μπήκε στο αυτοκίνητο. Έφυγε σκεπτικός, έχοντας πάρει ένα μικρό αλλά σημαντικό μάθημα.

Το παλιό παλτό του πατέρα

Διήγημα της Έλλη Τουλιάτου

Ανήμερα Χριστουγέννων. Όλη η οικογένεια ήταν καλεσμένη στο σπίτι της μαμάς• για πρώτη φορά χωρίς τον μπαμπά. Αγκαλιαστήκαμε και φιληθήκαμε συγκινημένοι κι αμέσως μετά, χωρίς να το πολυσκεφτώ, βρέθηκα μόνη στο δωμάτιό του.

Πρώτες γιορτές μετά τον θάνατό του, κι όμως ήταν σαν να βρισκόταν ακόμα εκεί, σε αυτό το δωμάτιο. Μια γλυκόπικρη αίσθηση με πλημμύρισε.

Το βλέμμα μου έπεσε επάνω στον ξύλινο καλόγερο, όπου εξακολουθούσε να βρίσκεται κρεμασμένο το παλιό του παλτό.

Άπλωσα το χέρι μου και το χάιδεψα τρυφερά. Μαλλί και κασμίρ, τραχιά και απαλή υφή, δύο όψεις μαζί, όπως ήταν κι εκείνος. Αινιγματικός και απρόβλεπτος, χωρίς να ξέρεις ποτέ ποια πλευρά του θα συναντούσες κάθε φορά που του μιλούσες.

Το ξεκρέμασα, το τύλιξα στα χέρια μου κι ήταν λες και αγκάλιαζα εκείνον. Εκρυσά μέσα του το πρόσωπό μου και αναρίγησα. Μύριζε ακόμα την κολόνια του και κάτι από τη δική του μυρωδιά.

Πόσο μου έλειπε, Θεέ μου!

Ενα ελαφρύ ρίγος με διαπέρασε καθώς το έφερα γύρω μου και το φόρεσα. Αμέσως ένιωσα ανακούφιση και ζεστασιά, το ίδιο ακριβώς συναίσθημα με τις λιγοστές φορές που με είχε αγκαλιάσει. Για μια ακόμα φορά, αναρωτήθηκα πώς αυτός ο ευφυής άνθρωπος, ο εξαιρετικός επιστήμονας και ταλαντούχος ζωγράφος, δυσκολευόταν να εκφράσει την αγάπη στους δικούς του• ούτε καν στην κόρη του.

Γιατί μας στερούσε αυτή την χαρά; Να μας κοιτάξει με τρυφερότητα και υπερηφάνεια, να μας γεμίσει με αυτοπεποίθηση και σιγουριά. Ο τόσο πλούσιος ψυχικός κόσμος του ήταν εγκλωβισμένος σε σκοτεινά μονοπάτια που δεν έβγαζαν στο φως.

Η τελευταία αυτή σκέψη με έκανε να χάσω τις κρύες παλάμες μου μέσα στις τσέπες του παλτού, σαν να αναζητούσα την προστασία του.

Στην αριστερή ένιωσα να ακουμπάω κάτι σαν χαρτί. Πράγματι, ήταν ένα κίτρινο αυτοκόλλητο χαρτί, από εκείνα που είχε ο πατέρας μου στο κομοδίνο του, όταν η μνήμη του άρχισε να τον εγκαταλείπει, για να σημειώνει αυτά που δεν ήθελε να ξεχάσει. *«Χρόνια πολλά για τα γενέθλιά σου, γλυκιά μου Έλενα. Σ' αγαπώ πάντα. 23 Μαρτίου»*.

Εμεινα άναυδη, αποσβολωμένη. Ήταν απίστευτο, είχε σημειώσει τα γενέθλιά μου...και ότι με αγαπάει!

Εφερα το χαρτί στα χείλη μου και το φίλησα με μάτια θολά από τα δάκρυα. Από εκείνη τη μέρα, έγινε το φυλαχτό μου.

Ένας απρόσμενος επισκέπτης

Διήγημα του Δημοσθένη Χριστοδούλου

Πίσω από την μπάρα του μικρού μπαρ του ξενοδοχείου «Η δρύινη φώκια», ο Λούκας γυάλιζε βαριεστημένα τα τελευταία κρασοπότηρα. Η ώρα ήταν περασμένη, αλλά εκείνος δεν νύσταζε. Η φωτιά των αναμνήσεών του έκαιγε τους βολβούς των ξεθωριασμένων γαλάζιων ματιών του κάθε φορά που επιχειρούσε να κοιμηθεί χωρίς τη βοήθεια των μπουκαλιών που έστεκαν άναρχα πίσω του.

Ξαφνικά, ένας απαλός ξύλινος ήχος από το βάθος τον απαγκίστρωσε από τις σκοτεινές του σκέψεις. Αναρωτήθηκε ποιος μπορεί να είχε μπει τέτοια ώρα. Η ρεσεψιονίστ είχε σχολάσει εδώ κι ένα τρίωρο, ενώ ο λαθρέμπορος που τους προμήθευε αλκοόλ από τη Βόρεια Ευρώπη, εμφανιζόταν μόνο τις Πέμπτες.

Ενας άντρας ψηλός, με λεπτό μαύρο μουστάκι, μπήκε στο μπαρ. Οι κινήσεις του ήταν αργές και σίγουρες, ενώ το πρόσωπό του εύθυμο και οριακά αστείο, σαν εκείνους τους αστέρες της τηλεόρασης που συνήθιζε να βλέπει όταν ήταν «κανονικός άνθρωπος».

Ο άγνωστος άντρας κάθισε σε ένα από τα σκαμπό που περικύκλωναν την μπάρα. Κοίταξε το ποτήρι του Λούκας και του έκανε νόημα να του σερβίρει το ίδιο.

Ο μπάρμαν τον εξυπηρέτησε απρόθυμα δείχνοντάς του με αγανάκτηση το ρολόι του τοίχου. Ο ξένος, χαϊδεύοντας το χείλος του ποτηριού του, κάρφωσε με τα μάτια του τον Λούκας. Η όψη του επισκέπτη έπαψε να είναι αστεία.

Αποφεύγοντας την οπτική επαφή μαζί του, ο Λούκας προσπάθησε να μαντέψει την ιδιότητα του ξένου, αλλά μάταια. Τον ρώτησε ποιος ήταν. Σιωπή. Μετά από λίγο τον ξαναρώτησε αν ήταν αστυνομικός ή κάποιος πράκτορας της Ιντερπόλ. Εκείνος κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

Το πιο εφιαλτικό σενάριο σχηματίστηκε στον νου του και τον βρήκε απροετοίμαστο. Το παλτό του, όπου φώλιαζε το πιστόλι του, κρεμόταν στον καλόγερο στην είσοδο. Ήταν σχεδόν σίγουρος πως το παρελθόν τού είχε στείλει έναν αγγελιοφόρο για να του κόψει το μέλλον.

Ο επισκέπτης ξεκούμπωσε το μπουφάν του και έβαλε το χέρι του στην εσωτερική τσέπη. Ο Λούκας κοίταξε το πάτωμα, δεν ήθελε να αντικρίσει την κούφια κάνη του όπλου που θα τον σκότωνε.

Αντί για πιστόλι, όμως, ο άνδρας έβγαλε μια επαγγελματική κάρτα. «Νίκος Τσαματσίμιτζιτς, ιδιωτικός ντετέκτιβ», έγραφε... και στη συνέχεια ο Νίκος έλυσε τη σιωπή του. Του εξήγησε πως η αδελφή του Λούκας είχε επιβιώσει από τον πόλεμο και τον είχε προσλάβει για να βρει τα αδέλφια της.

Μια τυχαία συνάντηση

Διήγημα της Μαργαρίτας Βαρθολομαίου

Η Θεοδώρα κατευθύνθηκε βιαστικά στην πρώτη ταβέρνα που βρήκε μπροστά της για να προφυλαχθεί από την αλλαγή του καιρού. Τα μαύρα σύννεφα πύκνωναν όλο και περισσότερο στη Ζαγορά Πηλίου. Η βροχή, ψιλή και επίμονη, μαστίγωνε το λεπτοκαμωμένο κορμί της.

Ανοίγοντας την πόρτα της παραδοσιακής ταβέρνας, η –μυρωδιά του ξύλου που σιγόκαιγε στο τζάκι, σε συνδυασμό με τις ζεστές μπαχαρώδεις γεύσεις της κανέλας, δημιουργούσαν μια ευχάριστη αίσθηση θαλπωρής.

Κατευθύνθηκε στο τελευταίο άδειο τραπέζι κοντά στο παράθυρο, μακριά από τα αδιάκριτα βλέμματα των ντόπιων. Καθώς καθόταν, η ματιά της έπεσε σ' έναν άνδρα της ηλικίας της περίπου, με πυκνά, μαύρα μαλλιά, μούσι και δύο πράσινα, φωτεινά μάτια που πετούσαν φλόγες. Διάβαζε ένα βιβλίο και καθόταν δύο τραπέζια πιο πέρα. Ήταν ο Σταύρος, ο πρώτος μεγάλος έρωτάς της. Είχαν να ιδωθούν δέκα ολόκληρα χρόνια από τότε που εκείνη συνέχισε τις μεταπτυχιακές σπουδές της στο Παρίσι, χωρίς εκείνον.

Ο Σταύρος ένιωσε το έντονο βλέμμα της και σήκωσε τα μάτια. Για μια στιγμή ο χρόνος πάγωσε. Εκείνος δεν την γνώρισε αμέσως. Τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα και για κλάσματα του δευτερολέπτου τα χείλη του σχημάτισαν ένα μικρό και αινιγματικό, αλλά σίγουρα ζεστό χαμόγελο.

«Θεοδώρα, εσύ είσαι θαρρώ», είπε με φωνή τρεμάμενη και αμήχανη.

«Εγώ είμαι, Σταύρο. Μα τι κάνεις εσύ εδώ, σ' αυτά τα μέρη; Ελα να καθίσεις μαζί μου».

Κάθισε απέναντί της· η ατμόσφαιρα ήταν βαριά και τεταμένη. Ο Σταύρος ένιωσε ξαφνικά τη σκιά του παρελθόντος να πέφτει βαριά πάνω του. Ήταν τόσο ερωτευμένοι...Θυμήθηκε τις ατέλειωτες βόλτες τους στα γραφικά σοκάκια της Μονμάρτρης, τον ήχο από τα γέλια τους, τα ζεστά κρουσάν που

ταίζαν χαριτολογώντας ο ένας τον άλλον, καθώς και την αίσθηση της απόλυτης ελευθερίας που χαρακτήριζε και τους δύο στα είκοσι χρόνια τους.

«Είναι σαν να μην πέρασε μια μέρα», ψιθύρισε η Θεοδώρα κοιτάζοντας από το παράθυρο τη βροχή που δυνάμωνε.

«Τι γυρεύεις στα μέρη μου, Θεοδώρα;»

«Συμμετείχα σε πεζοπορικό ταξίδι. Πάντα μου άρεσε η πεζοπορία, θυμάσαι; Εσύ; Εσύ τι γυρεύεις εδώ»;

«Εγώ ήρθα ως αγροτικός γιατρός, γνώρισα τη γυναίκα μου κι έμεινα εδώ. Ευλογημένος τόπος».

Η Θεοδώρα ένιωσε έναν κόμπο να ανεβαίνει στον λαιμό της. Κούνησε το πόδι της νευρικά. «Την... την... αγαπάς»; ψέλλισε.

«Όταν ήρθα εδώ, η Αναστασία, η γυναίκα μου με στήριξε, με βοήθησε να προσαρμοστώ. Όταν έμεινε έγκυος, όφειλα να κάνω το καθήκον μου. Η κόρη μου είναι πέντε ετών», της απάντησε γεμάτος απορία για την απρόσμενη ερώτησή της.

«Την Αναστασία την αγαπάς;»

Ο Σταύρος έγινε κατακόκκινος από ταραχή.

«Όχι όπως αγάπησα εσένα, Θεοδώρα, αυτό θέλεις να ακούσεις;»

Η Θεοδώρα έστριψε περισσότερο το μαχαίρι στην καρδιά.

«Ευτυχισμένος; Είσαι ευτυχισμένος;»

Ο Σταύρος επιστράτευσε τις τελευταίες του δυνάμεις και της απάντησε όσο πιο ήρεμα μπορούσε.

«Δεν ήμουν εγώ εκείνος που σε χώρισε Θεοδώρα. Εσύ ήσουν που επέλεξες, αντί για μένα, την καριέρα σου».

«Σε ρώτησα αν είσαι ευτυχισμένος;» επέμενε εκείνη με ανεπίτρεπτη αναίδεια. Αυτό, άλλωστε, ήταν ανέκαθεν το κύριο χαρακτηριστικό της.

Ο Σταύρος ρούφηξε με απόλαυση τον καπνό, λες κι έβρισκε ζωή απ' αυτόν και την κοίταξε κατάματα:

«Ευτυχία είναι ένα ζευγάρι παιδικά χέρια να σε αγκαλιάζουν όταν επιστρέφεις το βράδυ στο σπίτι κατάκοπος. Ευτυχία είναι να γιατρεύεις όσους υποφέρουν».

Τότε ήταν που η Θεοδώρα συνειδητοποίησε ότι ο Σταύρος που καθόταν απέναντί της δεν είχε καμία σχέση με τον άντρα που είχε κάποτε ερωτευτεί.

«Άλλαξες», του απάντησε χαιρέκακα.

«Τούτος εδώ ο τόπος με άλλαξε, ευτυχώς... Χάρηκα που σε είδα, Θεοδώρα μου. Με έκανες να θυμηθώ τον παλαιό, ανέμελο εαυτό μου...»

Λες και τον χτύπησε κεραυνός, σηκώθηκε αστραπιαία και με βήμα αργό άνοιξε τη βαριά, δρύινη πόρτα και εξαφανίστηκε μέσα στο πυκνό σκοτάδι.

Η κρυμμένη βαλίτσα

Διήγημα της Αντωνίας Βέλο

Οι γονείς της Μελωδίας ετοίμασαν τις βαλίτσες για τις διακοπές τους και η Μελωδία ήταν χαρούμενη που, για πρώτη φορά, της έδειχναν εμπιστοσύνη να μείνει μόνη στο σπίτι.

Μόλις έφυγαν άρχισε να στέλνει μηνύματα σε όσους συμμαθητές λυκείου συμπαθούσε, για αλκοόλ και τρελό πάρτι. Επιτέλους θα έδειχνε κι εκείνη την κουλμεριά της!

Το απόγευμα άρχισε να φτιάχνει μαλλιά, να βάφεται και να πετάει όλα της τα φορέματα στο κρεβάτι για να αποφασίσει τι θα βάλει ώστε να γίνει μια κούκλα. Αφού ετοιμάστηκε, άρχισαν να έρχονται όλοι οι συμμαθητές της με δυο μπουκάλια αλκοόλ. Θα γινόταν το πάρτι της χρονιάς.

Μετά από λίγο όλοι τους έπιναν, χόρευαν, φλέρταραν και τα πάντα κυλούσαν έτσι όπως ήθελε... μέχρι που το αγόρι που της άρεσε, μεθυσμένο πια άρχισε να παίζει ξύλο με τον κολλητό της. Πάνω στο ξύλο ο κολλητός της έριξε, τον άλλον με δύναμη στον τοίχο και ο τοίχος έσπασε.

Πίσω από τον σπασμένο τοίχο υπήρχε μια βαλίτσα!

Η Μελωδία, μέσα στο άγχος και στη μέθη, έτρεξε να δει τι κρύβεται μέσα σ' εκείνη τη βαλίτσα. Όλοι τους χαζογελούσαν μεθυσμένοι, πιστεύοντας ότι εκεί βρισκόταν κρυμμένος κάποιος θησαυρός.

Δυστυχώς για τη Μελωδία, εκεί υπήρχε κάτι που δεν περίμενε να δει. Φωτογραφίες και γράμματα. Τα γράμματα ήταν όλα ευχές για την ημέρα των γενεθλίων της, από μια γυναίκα που εκείνη δεν ήξερε.

«Χαρούμενα γενέθλια σου εύχομαι, ζωή μου. Ακόμη προσπαθώ να βρω χρήματα για να συνεχίσω τις χημειοθεραπείες στη Ρωσία. Ελπίζω να τα καταφέρω και να σε έχω πάλι δίπλα μου. Παλεύω χρόνια. Μου λείπεις, σε αγαπώ. Μαμά».

Η Μελωδία με αυτόν τον τρόπο έμαθε ότι τόσα χρόνια δεν την μεγαλώνουν οι βιολογικοί της γονείς.

Ξέσπασε σε κλάματα.

Οι συμμαθητές της δεν έδωσαν καμία σημασία και συνέχιζαν να χορεύουν. Κανείς τους δεν γνώριζε για το ιστορικό κατάθλιψής της ούτε για τις κρίσεις πανικού που πάθαινε.

Χαμένη στη μέθη της εφηβείας, ένιωθε ότι τελικά δεν αξίζει καμία προσοχή από κανέναν. Ούτε καν από τους γονείς που την μεγάλωσαν με τόσα ψέματα, ούτε από τη βιολογική της μαμά που ποτέ δεν πήγε να τη βρει. Ένιωθε ένα τίποτα.. Ο πόνος της ψυχής της ήταν μεγάλος. Εντέλει, κανένας δεν νοιαζόταν πραγματικά για εκείνη.

Δεν άντεχε άλλο αυτή την κατάσταση. Έτσι, ενώ όλοι ήταν μαζεμένοι και χόρευαν, η Μελωδία, κρατώντας ένα σπασμένο μπουκάλι βότκας, μπήκε ανάμεσά τους. Εκείνοι, μόλις την είδαν με το σπασμένο μπουκάλι στο χέρι, σταμάτησαν να χορεύουν και κάρφωσαν τρομαγμένοι το βλέμμα τους πάνω της.

Η Μελωδία, σαν να ήθελε να τους εκδικηθεί εκείνους, αλλά πάνω απ' όλους τον εαυτό της, κάρφωσε το μπουκάλι στο λαιμό της.

Επεσε κάτω.

Αίματα κυλούσαν παντού. Ακουγόntonουσαν κραυγές και κλάματα, όμως όλοι τους έτρεξαν να φύγουν.

Οι γονείς της την επόμενη μέρα βρήκαν ένα σπίτι άνω κάτω και μια βαλίτσα ανοιχτή.

Με το που είδαν τη βαλίτσα, κατάλαβαν και άρχιζαν να φωνάζουν: «Μελωδία, Μελωδία»...

Καμία απάντηση.

Μέχρι που πήγαν στο σαλόνι... Δυστυχώς, όμως, ήταν πολύ αργά πια...

Ένα βράδυ χωρίς φώτα – Διλήμματα και αποφάσεις

Διήγημα της Ανθής Δήμα

Το «κλακ» του διακόπτη ακούστηκε σαν πυροβολισμός. Ο υπολογιστής, που μέχρι πριν από λίγο φώτιζε με ένα ψυχρό, μπλε φως τις γωνίες του παιδικού δωματίου, έσβησε, αφήνοντας πίσω του μια σιωπή που βούιζε.

Ο Ηρακλής έμεινε ακίνητος, παγιδευμένος ανάμεσα στο γραφείο και το κρεβάτι, ενώ το μαύρο χρώμα εισέβαλλε από παντού, καταπίνοντας τα έπιπλα, τις αφίσες, τις αναμνήσεις. Η αναπνοή του κόπηκε. Δεν ήταν απλώς η έλλειψη φωτός· ήταν ένα βάρος που πίεζε το στήθος του. Η παλιά, γνώριμη αίσθηση τον έκανε να νιώθει ότι τα ρούχα του είχαν εξαφανιστεί και το δέρμα του ήταν απροστάτευτο, γυμνό απέναντι σε κάτι αόρατο που τον παραμόνευε.

Κάθε τρίξιμο του παλιού σπιτιού, κάθε ήχος από τον δρόμο, μεταφραζόταν τώρα σε μια ανάμνηση. Το σκοτάδι δεν ήταν άδειο, όπως θα νόμιζε κανείς. Ήταν γεμάτο από σιωπηλές κατηγορίες, από υποτιμητικές λέξεις γεμάτες πίκρα και τα βλέμματα που τον έκαναν να νιώθει ασήμαντος. Βλέμματα που ο πατέρας του ήξερε να χρησιμοποιεί με χειρουργική ακρίβεια.

Σε αυτό το δωμάτιο, έντεκα χρόνων, είχε μάθει να γίνεται αόρατος για να γλιτώνει. Και τώρα, επιστρέφοντας ως ενήλικας, με τον πατέρα του νεκρό στο διπλανό δωμάτιο, το παιδί μέσα του ξύπνησε έντρομο. Η συναισθηματική κακοποίηση δεν είχε φύγει ποτέ· απλώς περίμενε στο σκοτάδι. «Πω, πω, αναρωτιόταν τι θα έλεγε τώρα ο πατέρας μου άμα με άκουγε να το χαρακτηρίζω ως ψυχολογική κακοποίηση;» Δεν το παραδέχτηκε ποτέ, ακόμα και μέχρι το τέλος υποστήριζε τη σκληρή εκδοχή της αγάπης. Αυτή η αγάπη έπνιγε τον Ηρακλή, όμως τώρα, ήταν περισσότερος ο φόβος ότι δεν θα καταφέρει ποτέ να αποδράσει από αυτό το σπίτι.

Ο Ηρακλής έβγαλε το κινητό του, το 3% της μπαταρίας φώτισε στιγμιαία το πρόσωπό του στον καθρέφτη. Φαινόταν χλωμός, τα μάτια του ήταν ίδια με εκείνα του παιδιού που κρυβόταν κάτω από τα σεντόνια. Έπρεπε να αποτυπώσει τις σκέψεις του, η μόνη συνήθεια που κατάφερε να κρατήσει σε σειρά τη λογική του. Τριάντα χρόνια

σημειώσεων, τετράδια επί τετραδίων. Αυτό το σκοτεινό βράδυ ερχόταν αντιμέτωπος με τη μεγάλη απόφαση που ήταν μόνο στα χέρια του. Θα έμενε να τακτοποιήσει τα πάντα; Να αναλάβει το βάρος μιας κληρονομιάς που τον είχε καταστρέψει ή θα έφευγε, αφήνοντας πίσω του τα κλειδιά, το παρελθόν και τον πατέρα του;

Κοίταξε το κερί που τρεμόπαιζε στο γραφείο. Η φλόγα του ήταν μικρή, αλλά ήταν δική του. Η ανάσα του έβγαινε τόσο βαριά, σαν μια πάλη με το οξυγόνο που έμοιαζε λιγοστό. Τα δάχτυλά του άγγιξαν ένα κουτί με σπέρτα που βρισκόταν πάνω στο κομοδίνο.

Η ιδέα της φωτιάς άρχισε να τον ζεσταίνει πιο πολύ από το πάπλωμα. *«Να τον κάψω. Όχι μόνο εκείνον, όχι μόνο το σώμα του που κείτεται ψυχρό λίγα μέτρα πιο πέρα, αλλά και το ίδιο το σπίτι. Να γίνει μια τεράστια πυρά που θα φωτίσει τούτη τη νύχτα, Να γίνει στάχτη κάθε λέξη που με πλήγωσε, κάθε στιγμή που με έκανε να νιώθω λιγότερος. Αν δεν μείνει τίποτα όρθιο, τότε μόνο θα είμαι ελεύθερος. Τότε μόνο η γύμνια μου δεν θα είναι ευάλωτη, γιατί δεν θα υπάρχει πια στέγη να με περιορίζει»*, μονολογούσε, σαν ήρωας σαν από δραματικό μυθιστόρημα..

«Τι περιμένεις;»

Το δίλημμα του έσφιγγε τον λαιμό. Από τη μια είχε την κηδεία, την πώληση, μια σωστά οργανωμένη αποχώρηση. Από την άλλη, την απόλυτη λύτρωση της καταστροφής.

Κοίταξε το σπέρτο στο χέρι του. Ήταν η πρώτη φορά που εκείνος κρατούσε το φως, αλλά η απόφασή του βάραινε τα χέρια. Η σιωπή του νεκρού πατέρα του στο διπλανό δωμάτιο ήταν η πιο βαριά που είχε ακούσει ποτέ, αλλά αυτή τη φορά δεν τον φόβιζε. Τον προκάλούσε.

Τον προκάλεσε...

Εικοσιπέντε χρόνια μετά

Διήγημα της Κατερίνας Εξακουστίδου

Ο Παύλος ένιωθε το κορμί του μουδιασμένο, καθώς οδηγούσε όλο το απόγευμα χωρίς καμία στάση.

Μέσα από τις πυκνές φυλλωσιές των δέντρων είδε να προβάλλει αγέρωχη η μονοκατοικία όπου έζησε τα παιδικά του χρόνια. Η καρδιά του σφίχτηκε μεμιάς και βάρυνε η αναπνοή του.

Εστριψε στον στενό χωματόδρομο που οδηγούσε στην είσοδο του αραιοκατοικημένου χωριού. Οι προβολείς του αυτοκινήτου έκαναν το φως τους να χορεύει άγαρμπα σε κάθε λακκούβα.

Πάρκαρε το αμάξι και έμεινε για λίγο να κοιτάζει την είσοδο του σπιτιού. Κάποτε η βεράντα ήταν γεμάτη γαρδένιες και μπιγκόνιες τ'ώρα το μόνο που είχε απομείνει ήταν ραγισμένες γλάστρες, χώμα και ξερά φύλλα.

Θυμήθηκε εκείνη τη μέρα που φρόντιζαν με τη μητέρα του τον κήπο και έφτασε ο πατέρας του πιωμένος και αγριεμένος. Τον άρπαξε από το αδύνατο μπράτσο του και τραντάζοντάς τον, τον πρόσταξε να μην ξανασχοληθεί με λουλούδια, πριν τον χαστουκίσει και βρεθεί στη συνέχεια με το πρόσωπο να στάζει αίμα στο χώμα.

Σήκωσε το βλέμμα του και έριξε μια ματιά στον επάνω όροφο, εκεί όπου ήταν το δωμάτιό του. Το εσωτερικό του σπιτιού πρόδιδε πως κανείς δεν ήταν μέσα, κανείς δεν τον περίμενε και για μια στιγμή ένιωσε ανακούφιση.

Άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου αργά, σαν να ήθελε να επιβραδύνει για λίγο ακόμα την είσοδό του στο σπίτι. Τα φύλλα των δέντρων θρόιζαν στο ελαφρύ φύσημα του καλοκαιριάτικου αέρα, προσθέτοντας μια υπόκωφη νότα στις ήδη βαριές αναμνήσεις του. Αν και είχαν περάσει εικοσιπέντε χρόνια, οι εικόνες και οι ζοφερές αναμνήσεις είχαν ζωντανέψει κι έμοιαζαν με θηρία έτοιμα να τον κατασπαράξουν.

Ανέβηκε τα σκαλοπάτια και έβγαλε το κλειδί από την τσέπη του. Το χέρι του έτρεμε καθώς άνοιγε την πόρτα. Άναψε το φως και κατευθύνθηκε στον

διάδρομο. Η φωτογραφία του πατέρα του δέσποζε επάνω στο βαρύ, δρύινο σύνθετο.

Ενας ποντικός ακούστηκε να ροκανίζει το ξύλινο δάπεδο κι αμέσως μετά πέρασε τρέχοντας ξυστά από μπροστά του. Άθελά του η κορνίζα έπεσε και το γυαλί έσπασε σε μικρά κομμάτια, δημιουργώντας ένα παζλ από ανόμοια σχήματα. Έσκυψε να τα μαζέψει και το βλέμμα του πατέρα του τον έκανε να ριγήσει.

Ηταν σαν να ξαναζούσε τη στιγμή που τον είχε δει να κατεβαίνει οργισμένος τις σκάλες κι εκείνος έντρομος, προσπαθούσε να ξεφύγει από τη βία του. Ένα κουβάρι είχε γίνει κι έκρυβε το σώμα με τα χέρια του, όσο καλύτερα μπορούσε.

«Είσαι αδερφή ,ρε; Ο γιος μου γουστάρει άντρες; Θα με κάνεις ρεζίλι;», ήταν μερικές από εκείνες τις φράσεις που έμειναν για πάντα χαραγμένες στην ψυχή του.

Κουλουριάστηκε στο πάτωμα σαν να ξαναβίωνε τον πόνο εκείνης της ημέρας. Δεκαπέντε χρόνων ήταν τότε και μόλις είχε επιστρέψει από τη βόλτα του με τον Νίκο, όπου οι δυο τους είχαν ανταλλάξει δειλά όρκους αγάπης και αφοσίωσης.

Τότε, δεν μπορούσε να καταλάβει πώς έμαθε ο πατέρας του γι' αυτή τη συνάντηση. Χρόνια μετά, στο νεκροκρέβατό της, η μητέρα του, τού εκμυστηρεύτηκε πως εκείνη τον είχε προδώσει από φόβο, ζητώντας του με δάκρυα συγχώρεση.

Ο Παύλος σηκώθηκε αργά. Ανέβηκε στον επάνω όροφο. Το παιδικό του δωμάτιο μύριζε κλεισούρα. Εκτός από τα έπιπλα, τίποτα δεν πρόδιδε πως εκείνος κάποτε ζούσε εκεί· όλα του τα πράγματα είχαν πεταχτεί.

Κάθισε στο κρεβάτι και ένιωσε κάτι να αλλάζει μέσα του. Είχε επιστρέψει γιατί το σπίτι πουλήθηκε μετά τον θάνατο του πατέρα του και έπρεπε να τακτοποιήσει τις τελευταίες εκκρεμότητες. Δεν είχε έρθει, όμως, μόνο για αυτό, αλλά για να αντικρίσει το παρελθόν του, να το αντιμετωπίσει, να το αποδεχτεί και να το αφήσει πίσω.

Κατέβηκε ξανά στο καθιστικό. Του φάνηκε πως ο χώρος είχε ακόμα τη μυρωδιά του πατέρα του. Στη γωνία βρισκόταν η πολυθρόνα του. Πλησίασε, άγγιξε για λίγο την πλάτη της και στη συνέχεια κάθισε κι έσφιξε τις γροθιές του στα μπράτσα της. Τα μάτια του πλημμύρισαν και έμεινε εκεί, παραδομένος στις αναμνήσεις, αφήνοντας τα δάκρυά του να τις ξεπλύνουν.

Όταν σηκώθηκε, το σπίτι δεν τον τρόμαζε πια. Βγήκε στη βεράντα, πήρε μια βαθιά ανάσα και έκλεισε την πόρτα πίσω του. Κατευθύνθηκε αργά προς το αυτοκίνητό του, αφήνοντας πίσω του έναν τόπο που, ύστερα από εικοσιπέντε χρόνια, έπαψε επιτέλους να τον φοβίζει.

Στην καρδιά του καλοκαιριού, όλα μύριζαν γιασεμί.

Το λάθος κουδούνι

Διήγημα της Αναστασίας Καλαντζή

Το μήνυμα που έλαβε στο κινητό της η Κατερίνα, εκείνο το πρωί, θα χάραζε μια πορεία στη ζωή της που επιζητούσε μήνες τώρα · είχαν ολοκληρωθεί οι διαδικασίες, τα εμβόλια, το διαβατήριο και η έγκριση της ανθρωπιστικής ομάδας. Θα έφευγε για Αφρική σε εβδομήντα δύο ώρες.

Ενα άλλο μήνυμα από κάτω έλεγε: «Ήρθε η ώρα να συναντηθούμε από κοντά, να σας ενημερώσω για τις τελευταίες λεπτομέρειες πριν το ταξίδι. Σας περιμένω σπίτι μου κατά τις οκτώ», γραμμένο από την επικεφαλή της ομάδας, Μαρία Κοκκινάκη.

Η Κατερίνα Μπουνάτσα, μια μικροκαμωμένη γυναίκα με σταρένιο δέρμα, είχε πατήσει τα σαράντα, λίγες μέρες πριν. Φόρεσε το αγαπημένο της φόρεμα, το άσπρο με τα μαύρα πουά, τις καρπουζί γόβες της, από ανάγλυφο δέρμα, και το άρωμά της, έναν συνδυασμό σφένδαμου και σοκολάτας και ξεκίνησε για το σπίτι της Κοκκινάκη.

Δεν σου γέμιζε το μάτι με την πρώτη ματιά, μα, ως γενική χειρουργός, ήταν εξαίρετη.

Εφτασε στην πολυκατοικία της οδού Παναγούλη. Η πόρτα της εισόδου ήταν ανοιχτή. Το διαμέρισμά της ήταν το 3Γ. Ανέβηκε με το ασανσέρ στον τρίτο. Χτύπησε το κουδούνι και της άνοιξε ένας άντρας με μαλλιά που έπεφταν στα μάτια του.

«Καλησπέρα! Αυτό είναι για σας... Δίνοντας του το κρασί που είχε στα χέρια της. Ήρθα νωρίς; Δεν ακούω μουσική...»

«Νωρίς δεν ήρθατε σίγουρα... Λάθος, ναι... Ήρθατε...» είπε χαμογελώντας. .

Εκείνη, που μέχρι τότε δεν είχε δει πιο όμορφο και αληθινό χαμόγελο, δάγκωσε τα χείλη της.

«Τι γκάφα... Και... το πάρτι πού είναι;», είπε χαμηλόφωνα.

« Στο 3Δ. Εκεί ετοιμαζόμουν να πάω κι εγώ όταν μου χτυπήσατε το κουδούνι... Πάμε;»

«Πάμε, ναι... Είμαι ικανή να πατήσω κι άλλο κουδούνι λάθος... Είμαι η Κατερίνα...», είπε, παραπατώντας παραλίγο να πέσει.

«Ιάσονας...» είπε, απλώνοντας το χέρι του, το ίδιο αμήχανος κι εκείνος.

Ο Ιάσονας Τριανταφύλλου ήταν και αυτός στην ομάδα που θα έφευγε. Ήταν ονειροπόλος, αφού πίστευε ότι οι γνώσεις που είχε αποκτήσει, όφειλε να τις επιστρέψει στους ανθρώπους. Ιδιαίτερα στους ευάλωτους. Πίστευε πως, αν δεν το έκανε, με κάποιον τρόπο θα τις έχανε.

Και κάπως έτσι, η Κατερίνα με τον Ιάσωνα ήταν οι πρώτοι από την ομάδα που γνωρίστηκαν. Τα πρωτόγνωρα συναισθήματά τους ήταν αμεσότητα και έλξη, μαζί και ο θαυμασμός για τον κοινό σκοπό τους. Ήταν και οι δύο γενικοί χειρουργοί και άφηναν τη ζωή τους πίσω, με κόστος, ακόμα και της δικής τους.

Στην Αφρική έμειναν κοντά δύο χρόνια. Ερωτεύτηκαν και αγαπήθηκαν βαθιά, αγνά, πέρα από σύνορα. Ό,τι κι αν πέρασαν, όσους θανάτους κι αν είδαν, μπορούσαν να τους αντέξουν γιατί είχαν ο ένας τον άλλον. Αυτό τους έσωσε από την ψυχική κατάρρευση. Γιατί όσα κι αν είχαν φανταστεί πριν πάνε, δεν ακουμπούσε ούτε χιλιοστό, την αλήθεια που αντίκρισαν. Αν και άλλαζαν τοποθεσίες, συχνά η ομάδα τους, δεχόταν επιθέσεις. Παντού υπήρχε κίνδυνος για τη ζωή τους.

Ενα βράδυ, μετά από μια τέτοια σφοδρή επίθεση, ο Ιάσονας τραυματίστηκε θανάσιμα. Την υπόσχεση που είχε δώσει στον εαυτό της, σε μια νύχτα την πήρε πίσω. Ο άντρας της είχε θυσιάσει για την δική του υπόσχεση. Άδικα. Ένιωθε ότι όλα είχαν πεθάνει μέσα της.

Εναν μήνα μετά, η Κατερίνα έφυγε για πάντα από εκεί, μη μπορώντας να δεχτεί τον θάνατο του. Γύρισε στην Ελλάδα. Στο νοσοκομείο όπου παρέμεινε για μέρες εξαντλημένη, της έκαναν τις απαραίτητες εξετάσεις. Εκεί διαπιστώθηκε η εγκυμοσύνη της.

«Έφυγε... Έφυγε για πάντα... Έφυγε και μου άφησε ένα παιδί... Το παιδί μας... Να μεγαλώνει μέσα μου... Σαν να μου υπενθυμίζει να είμαι αισιόδοξη, να μην τα παρατάω... Σαν να το 'ξερε πως θα φύγει μακριά μου... Ήρθε αυτό το παιδί όταν δεν το περίμενα... Όταν βούλιαζα στην απόγνωση... Ήρθε για να μου θυμίσει πώς είναι το μαζί».

Ξένος σε δυο πατρίδες

Διήγημα του Χρήστου Κοντού

Ο Στέφανος, ένα νεαρό παιδί είκοσι πέντε ετών, ζει εδώ και περίπου έξι μήνες στον Καναδά. Εφυγε μακριά από την ιδιαίτερη πατρίδα του, ένα ορεινό χωριό της Αρκαδίας, καθώς, όπως και ο ίδιος συχνά λέει, δεν τον «σήκωνε» το κλίμα στα μέρη όπου γεννήθηκε και αγάπησε.

Όταν ήταν είκοσι περίπου ετών, συνέβη κάτι που έμελλε να καθορίσει εν πολλοίς τη ζωή του. Έχασε τους γονείς του με έναν αποτρόπαιο τρόπο. Κάηκαν ένα βράδυ στο ίδιο τους το σπίτι, από φωτιά που πιθανότατα είχε προκληθεί από το αναμμένο, ξεχασμένο τζάκι.

Ευτυχώς εκείνο το μοιραίο βράδυ, ο ίδιος και η μικρότερη αδερφή του έλειπαν από το σπίτι. Ωστόσο, όπως ήταν φυσικό, και οι δυο είχαν χάσει τη γη κάτω από τα πόδια τους. Ιδιαίτερα η αδελφή του, η οποία βρισκόταν στα πρόθυρα της κατάθλιψης. Ο Στέφανος ήταν αποφασισμένος να τη στηρίξει με κάθε τρόπο. Πέρα από το γεγονός ότι ένιωθε χρέος να το κάνει, την αγαπούσε τόσο πολύ που δεν ήθελε να την βλέπει σε τέτοιο χάλι.

Την διαβεβαίωσε ότι θα στεκόταν δίπλα της όχι μόνο σαν αδερφός, αλλά και σαν πατέρας, και της υποσχέθηκε ότι θα βρει χρήματα ώστε να την βοηθήσει να πραγματοποιήσει το μεγάλο της όνειρο: να σπουδάσει και να γίνει γιατρός.

Η αλήθεια ήταν πως η οικονομική τους κατάσταση ήταν άσχημη. Ειδικά μετά τον θάνατο των γονιών τους, τα πράγματα έγιναν ακόμα χειρότερα. Ο Στέφανος δεν είχε μόνιμη δουλειά, εργαζόταν περιστασιακά σε εποχικές αγροτικές εργασίες στο χωριό. Στην ουσία, δεν μπορούσε να βγάλει τα προς το ζην, πόσο μάλλον να σπουδάσει την αδελφή του.

Εκείνη την περίοδο βρισκόταν σε τρομερή απελπισία. Σκεφτόταν την υπόσχεση που της είχε δώσει και απελπιζόταν ακόμα πιο πολύ.

«Ο Θεός να με συγχωρέσει, αλλά θα το κάνω. Δεν έχω άλλη επιλογή», σκεφτόταν με βαριά καρδιά.

Είχε πάρει απόφαση να διαρρήξει το σπίτι της κυρά Δέσποινας, μιας ηλικιωμένης πλούσιας χήρας, την οποία είχε εξυπηρετήσει αρκετές φορές σε διάφορες δουλειές και γνώριζε καλά σε ποιο σημείο έκρυβε τα χρήματα της καθώς και διάφορα αντικείμενα μεγάλης αξίας.

Τα πράγματα όμως δεν εξελίχθηκαν όπως τα περίμενε. Συνελήφθη σχεδόν αμέσως μετά την πράξη του. Δεν είχε οργανώσει καλά το σχέδιο του. Δεν ήταν δα και επαγγελματίας διαρρήκτης.

Όπως ήταν αναμενόμενο, τιμωρήθηκε με ποινή φυλάκισης τριών ετών. Όταν αποφυλακίστηκε, μετανιωμένος φυσικά για την πράξη του, ήταν αποφασισμένος να κάνει μια νέα αρχή.

Ωστόσο, τίποτα δεν ήταν το ίδιο με πριν. Στο χωριό, όλοι τον αντιμετώπιζαν ως ξένο, ως παρείσακτο, ως τον κακούργο και το ρεμάλι της περιοχής.

Κανείς δεν θυμόταν τον Γολγοθά που είχε περάσει όταν είχε χάσει τους γονείς του, παρά μόνο την κλοπή που είχε διαπράξει. Έτσι δεν ήθελαν συναναστροφές μαζί του και όλοι τον αντιμετώπιζαν με καχυποψία.

Όσο για την αδερφή του; Γνώρισε κάποιον από το διπλανό χωριό, τον ερωτεύθηκε και έφυγε μαζί του στην Αθήνα, αδιαφορώντας για τον Στέφανο. Ούτε εκείνη ήθελε επαφές μαζί του.

«Καλύτερα να έμεινα στη φυλακή, παρά να επέστρεφα στο χωριό», σκεφτόταν, αντιλαμβανόμενος ότι έπρεπε να εγκαταλείψει τον τόπο, που τόσο αγαπούσε.

Με την βοήθεια ενός μακρινού του συγγενή, βρήκε μια πολύ καλή δουλειά σε ένα ελληνικό εστιατόριο, σε μια κωμόπολη του Καναδά. Με πόνο ψυχής είπε το ναι και έφυγε από την Ελλάδα.

Η ζωή του στον Καναδά κυλά σχετικά ήρεμα. Οι περισσότεροι τού φέρονται φιλικά και με σεβασμό ενώ παράλληλα έχει και τη φήμη του ευυπόληπτου πολίτη, ιδιότητα που είχε απωλέσει όταν ήταν στο χωριό.

Και όμως, μέσα του αισθάνεται ξένος και κυρίως μόνος. Όλα τού φαίνονται και είναι ξένα. Από το σπίτι που μένει και το μαγαζί που δουλεύει, μέχρι τους γείτονες και τους συναδέλφους του.

«Δεν πρόκειται να αγαπήσω αυτόν τον τόπο, όπως το χωριό μου », σκέφτεται συνέχεια.

Από την άλλη, αναλογίζεται πως αν επιστρέψει στον τόπο που μεγάλωσε, θα νιώθει πιο ξένος απ' ό,τι νιώθει τώρα στον Καναδά.

«Ίσως αυτή να είναι η μοίρα μου. Όπου και αν πηγαίνω, όπου κι αν βρίσκομαι, να είμαι και να νιώθω σαν ξένος», συμπέρανε απογοητευμένος και με δάκρυα στα μάτια.

Μια γυναίκα χωρίς παρελθόν

Διήγημα της Ευστρατίας Σταυράκη

Σε μία ήσυχη γειτονιά του χωριού **Βουρλιώτες** Σάμου έμενε ένα αντρόγυνο, ο τριανταοχτάχρονος Σταμάτης και η τριαντάχρονη Γεωργία, με τα δυο ανήλικα παιδιά τους, τον Τάσο και την Ελένη.

Ενα καλοκαιρινό απόγευμα εμφανίστηκε στη γειτονιά τους μια ξανθιά, λεπτή γυναίκα, γύρω στα σαράντα.

Παρακάλεσε τον Σταμάτη να πάρει το αγροτικό του από το μέρος που το είχε σταθμεύσει και να το μετακινήσει πιο κάτω γιατί, όπως είπε, ενοχλούσε το φορτηγό της μεταφορικής που θα της έφερνε τα πράγματα σ' ένα μικρό σπίτι που είχε νοικιάσει εκεί κοντά.

Η όψη της είχε κάτι το μυστηριώδες. Φορούσε ένα βυσσινί τσεμπέρι στα μαλλιά και τα μαύρα της γυαλιά δεν έδειχναν το χρώμα των ματιών της.

Πάνω στην ώρα βγήκε και η Γεωργία, για να δει με ποια μιλούσε ο άντρας της.

Ο Σταμάτης την κοιτούσε καλά καλά. Εξ όψεως του άρεσε η σύζυγός του όμως δεν τη συμπάθησε καθόλου.

Η νέα γειτόνισσα συστήθηκε με το μικρό της όνομα. Είπε πως την έλεγαν Μυρτώ. Πολλές λεπτομέρειες δεν είπε για τη ζωή της, ενώ αντίθετα, ζητούσε να μάθει τα πάντα για τους γείτονές της.

Πέρασαν δυο μήνες κι ακόμα δεν είχε αποκαλύψει το επώνυμό της ούτε τον τόπο καταγωγής της. Είπε πει ότι ήταν από την Αθήνα, αλλά η προφορά της δεν έμοιαζε καθόλου για Αθηναία...

Ενα φθινοπωρινό πρωινό έσκασε το λάστιχο από το αμάξι της και ο Σταμάτης, ως ιππότης γεροδεμένος, με τα ατσαλένια, μαυρισμένα του μπράτσα από την οικοδομή, έσπευσε αμέσως να τη βοηθήσει. Τότε βρήκε την ευκαιρία κι έπιασε την κουβέντα μαζί της.

Η Μυρτώ για πρώτη φορά έβγαλε τα μαύρα της γυαλιά και φάνηκαν τα γαλάζια της μάτια.

«Σ' ευχαριστώ πολύ που με βοήθησες»,είπε.

«Παρακαλώ, ωραία μου γειτόνισσα, δεν έκανα τίποτα! Από ποιο μέρος είστε, αν επιτρέπεται;»

«Από τη Βέροια».

«Και ο σύζυγός σας;»

«Δεν υπάρχει σύζυγος».

«Και πού εργάζεστε;»

«Συνεργάζομαι με μια υπηρεσία του δήμου», του είπε χωρίς να του αποκαλύψει τίποτε παραπάνω.

Από εκείνη τη μέρα μια συμπάθεια και μια φιλία αναπτύχθηκε μεταξύ τους. Εκείνος, γοητευμένος με το άγνωστο άρχισε να την ερωτεύεται.

Η Μυρτώ εξακολουθούσε να μην αποκαλύπτει το επώνυμό της στους γείτονες και γενικώς στους κατοίκους της περιοχής. Κάθε πρωί έπαιρνε το αμάξι που είχε νοικιάσει και πήγαινε στον όρμο του Αγίου Κωνσταντίνου. Παρατηρούσε τις βάρκες και την έρημη παραλία με τα μεγάλα βράχια, μάλιστα, χρησιμοποιούσε τα κιάλια της για να αγναντεύει απέναντι. Καμιά φορά πήγαινε στο ίδιο μέρος και αργά τη νύχτα.

Συνέχιζε να κάνει τα γλυκά μάτια στον Σταμάτη, πράγμα που εξόργιζε τη Γεωργία.

Από πού μας ήρθε τούτη εδώ, η κυρία; Ας καθίσει καλά, γιατί θα μάθω το ποιόν της και θα τη στείλω πίσω στον τόπο της! Μου αρέσει που γυρίζει αργά τις νύχτες, η τυχοδιώκτρια! Τον άντρα μου μην ξελογιάσει «κι ό,τι θέλεις κάνει!» μονολογούσε...

Στις αρχές Νοεμβρίου, τα ξημερώματα, το λιμεναρχείο συνέλαβε στην παραλία του Αγίου Κωνσταντίνου δύο Έλληνες και δύο Τούρκους παράνομους διακινητές όπλων, οι οποίοι δρούσαν εδώ και αρκετό καιρό. Παρούσα στη σύλληψη ήταν και η Μυρτώ. Οι εφημερίδες είχαν το θέμα αυτό πρωτοσέλιδο, μαζί και τη φωτογραφία της.

Ετσι λύθηκε επιτέλους το μυστήριο με τη μοναχική αυτή γυναίκα, η οποία ανήκε στην Εθνική Υπηρεσία Πληροφοριών και γι' αυτόν τον σκοπό την είχε στείλει η υπηρεσία της στη Σάμο.

Την επόμενη κιόλας ημέρα έφυγε από το σπίτι που είχε νοικιάσει, αφού χαιρέτησε πρώτα τους γείτονές της. Το βλέμμα του Σταμάτη σκοτείνιασε με τα νέα, ενώ το γλυκό πρόσωπο της Γεωργίας έλαμψε, γιατί θα απαλλασσόταν από την αντίζηλό της.

Μετά από λίγες ημέρες ήρθε ένας υπάλληλος της ΔΕΗ, ο οποίος ρωτούσε τη Γεωργία και τον Σταμάτη για να μάθει πού ακριβώς ήταν το σπίτι της κυρίας Μυρτώς Γρηγορίου, προκειμένου να αποσυνδέσει το ρεύμα.

Επιτέλους, έμαθαν το επώνυμό της!

Το μυστικό της οικογένειας

Διήγημα της Έλλης Τουλιάτου

Η Τζένη, νεαρή φοιτήτρια της Νομικής, ζούσε με τους γονείς της σε ένα ήσυχο προάστιο της πόλης. Ο Γιώργος και η Άννα, γιατροί, αφοσιωμένοι στο λειτούργημά τους και στην προσφορά προς τον συνάνθρωπο, έβαζαν πάντα τον ασθενή πάνω από όλα, όποιος κι αν ήταν.

Η Τζένη θαύμαζε τους γονείς της και ονειρευόταν να γίνει δικηγόρος που θα υπηρετούσε τη δικαιοσύνη με πάθος και πίστη στις αξίες που της είχαν εμφυσήσει: την αμεροληψία, την τιμιότητα και την ανθρωπιά.

Ενα χειμωνιάτικο απόγευμα, μελετώντας, συνειδητοποίησε ότι χρειαζόταν ένα ιατρικό λεξικό για την εργασία της. Σηκώθηκε και κατευθύνθηκε στο γραφείο του πατέρα της. Ψάχνοντας τα ράφια της βιβλιοθήκης, βρήκε το παλιό, βαρύ λεξικό με το μπορντό εξώφυλλο και τις κιτρινισμένες σελίδες. Ξαφνικά, ένα ξεθωριασμένο απόκομμα εφημερίδας γλίστρησε στο πάτωμα:

«Λουτρό αίματος στην πανεπιστημιακή κλινική, ιατρός έσφαξε με νυστέρι κρατούμενο ασθενή που ξέφυγε από τους φρουρούς».

Το βλέμμα της σάρωσε γρήγορα το απόκομμα σαν μηχανήμα, μέχρι που στάθηκε στο όνομα του ιατρού. Ήταν το όνομα του πατέρα της. Η ανάσα της κόπηκε. Τα χέρια της άρχισαν να τρέμουν και οι λέξεις της εφημερίδας να χοροπηδούν.

Συγκεντρώθηκε με δυσκολία και, σχεδόν συλλαβιστά, διάβασε κάθε λέξη. «Δεν μπορεί, αποκλείεται ... » σκέφτηκε σαστισμένη.

Κρατώντας το απόκομμα, πήγε στο καθιστικό όπου ξεκουράζονταν οι γονείς της. Η ατμόσφαιρα άλλαξε ακαριαία· έγινε βαριά, πνιγηρή, σαν να μην άφηνε περιθώριο για την παραμικρή ανάσα.

Η Τζένη τους κοίταξε με βλέμμα γεμάτο αγωνία. Οι γονείς αντάλλαξαν μια σιωπηλή ματιά και κατάλαβαν αμέσως· το μυστικό τους είχε αποκαλυφθεί.

«Μπαμπά, τι γράφει η εφημερίδα; Είναι αλήθεια;» ψέλλισε η Τζένη.

«Τζένη μου, πριν βγάλεις συμπεράσματα, άκου τι έχει να σου πει ο πατέρας σου», της είπε η Άννα ,πηγαίνοντας προς το μέρος της.

«Μαμά, μη με πλησιάζεις. Μπαμπά, σκότωσες άνθρωπο;» ρώτησε αποφασιστικά η Τζένη.

Ο Γιώργος χαμήλωσε το βλέμμα. «Επρόκειτο για έναν κακοποιό που ξέφυγε από τους φρουρούς και απείλησε προσωπικό και ασθενείς...Όλα έγιναν πολύ γρήγορα, έπρεπε να τον σταματήσω».

«Δεν τον σταμάτησες, τον σκότωσες!» φώναξε δυνατά η Τζένη, λες και ο πατέρας της δεν ήξερε τη διαφορά.

«Τζένη, τα πράγματα κάποιες φορές δεν εξελίσσονται όπως θέλουμε. Αθώωθηκα, κορίτσι μου, αυτό δεν σου λέει κάτι;» είπε ο Γιώργος με φωνή που έσπασε σαν λεπτό γυαλί.

«Ωραία δικαιοσύνη! Αυτή μου μαθαίνετε τόσα χρόνια; Να παίρνεις τον νόμο στα χέρια σου και να σκοτώνεις;» ούρλιαξε η Τζένη.

«Αρκετά!» η φωνή της Άννας έσκισε την ατμόσφαιρα σαν κοφτερή λεπίδα. «Άκου, Τζένη, η ανθρωποκτονία κρίθηκε ως άμυνα, η υπόθεση έκλεισε ,αλλά τίποτα δεν τελείωσε εκεί.»

«Τι εννοείς;» αποκρίθηκε η Τζένη.

«Από τότε ο πατέρας σου δεν ήταν ποτέ ο ίδιος. Έπρεπε να παλέψει με τις ενοχές του και να συνεχίσει να χειρουργεί και να σώζει ζωές. Ξέρεις πόση δύναμη ψυχής χρειάζεται αυτό;».

«Πώς μπορέσατε να μου κρύψετε κάτι τέτοιο;» αναρωτήθηκε η Τζένη φωναχτά, νιώθοντας το στομάχι της να σφίγγεται και το κεφάλι της να γυρίζει.

«Ντρεπόμουν», παραδέχτηκε ο Γιώργος. «Δεν θέλαμε να σφραγιστεί η δική σου ζωή από ένα τέτοιο συμβάν. Αλλά αυτό δεν το έκανε λιγότερο μαρτυρικό για εμάς».

Η Τζένη ένιωσε για μια στιγμή να καταρρέει· το σώμα της φάνηκε να μην αντέχει την αλήθεια που μόλις είχε ξεχυθεί μπροστά της. Εσφίξε τις παλάμες της, πήρε μια βαθιά ανάσα και αντίκρισε τον πατέρα της. Για πρώτη

φορά δεν είδε έναν ήρωα, αλλά έναν άνθρωπο κουρασμένο, φοβισμένο και μετανιωμένο.

Ο δρόμος από εδώ και πέρα θα ήταν μακρύς· όλα θα έπρεπε να στηθούν από την αρχή. Σχέσεις, αξίες, προσδοκίες. Όλα.

Σιγά σιγά όμως η Τζένη συνειδητοποίησε ότι θα πρέπει να αντιμετωπίσει την αλήθεια με θάρρος και να δει τους γονείς της στην πραγματική τους διάσταση· σαν ανθρώπους με αδυναμίες και σκοτεινές πλευρές. Το ίδιο τα όρια ή τους όρους της δικαιοσύνης, που πάντα δεν είναι σε χρώμα άσπρο-μαύρο.

Το σπίτι με τα κλειστά παντζούρια

Διήγημα του Δημοσθένη Χριστοδούλου

Το παράθυρο έβλεπε καρφί το ρημαγμένο σπίτι με τα κλειστά παντζούρια. Ο Νίκος ήταν ο μόνος στο ξενοδοχείο που, αντί να απολαμβάνει το πρωινό του δίπλα στην ποτάμια θέα, είχε επιλέξει το άδειο τραπέζι που ήταν προσανατολισμένο προς εκείνο κει το ρημάδι.

Σαν γνήσιος Βαλκάνιος, είχε φροντίσει να γεμίσει την πιατέλα του με κάθε λογής καλούδια που προσέφερε το ξενοδοχείο, από πέτσες αρνιού μέχρι τον πλήρη καμβά γεύσεων μαρμελάδας με την επωνυμία "Σπούτνικ".

Στο υπόλοιπο τραπέζι είχε απλώσει φωτογραφίες και όσες σημειώσεις μπορούσαν να φανούν χρήσιμες στην εύρεση του Ηλία, του αγνοούμενου αγοριού με το χρυσό καπέλο. Όλα τα στοιχεία τού υπαγόρευαν πως ο μικρός με κάποιον τρόπο είχε βρεθεί σε εκείνο εκεί το σπίτι.

Κοίταξε το ρολόι του εκνευρισμένος. Η εντολέας του τον είχε ήδη στήσει είκοσι λεπτά. Ήταν έτοιμος να της τηλεφωνήσει, όταν την είδε στο βάθος να τον ψάχνει, στηρίζοντας το σώμα της στις μύτες των ποδιών της. Της έκανε νόημα να έρθει.

Ήταν η μητέρα του αγοριού, που η ίδια είχε επιλέξει τον περιβόητο ντετέκτιβ προκειμένου να βρει τον Ηλία.

«Καλημέρα, κύριε Τσαμασίμιτζιτς. Τι εξελίξεις έχετε;» ρώτησε, κοιτώντας τον στα μάτια.

«Φαίνεται πως ο πιτσιρικάς έχει τρυπώσει σε εκείνο εκεί το σπίτι».

«Όχι. Μην...»

«Εδώ είναι όλες οι αποδείξεις. Μπήκε μέσα και δεν φαίνεται να έχει βγει»

«Αυτό σημαίνει ότι... ότι είναι νεκρός».

«Μπορεί ναι μπορεί και όχι. Όπως και να 'χει θα πάω απόψε να τσεκάρω το μέρος».

«Μα πώς; Κανείς δεν μπορεί να μπει εκεί μέσα. Μόνο μια μουγκή υπηρέτρια μπαينوβγαίνει και από ό,τι έχω ακούσει είναι σαλεμένη. Η πόρτα του είναι βαριά σαν βράχος και τα παραθυρόφυλλα σκληρά σαν φυλακή».

«Έχω τον τρόπο μου. Βράδυ θα είναι. Και στον αυλόγυρο τα χόρτα απ' ό,τι είδα είναι ... δάσος».

«Βρείτε τον Ηλία μου κι εγώ θα σας κάνω χρυσό. Έχουμε τεράστια περιουσία», του αποκρίθηκε εκείνη, τραβώντας την καρέκλα για να φύγει.

Όταν βεβαιώθηκε πως η πελάτισσά του είχε απομακρυνθεί, ανέβηκε στο δωμάτιό του με γοργά βήματα. Φόρεσε μια μπλε φόρμα εργασίας και άρπαξε μια άδεια εργαλειοθήκη.

Αν και δήλωσε ότι θα εξερευνούσε το σπίτι τη νύχτα, προτίμησε να τρυπώσει σε κοινή θέα μεταμφιεσμένος σε υδραυλικός. Το μοναδικό εμπόδιο ήταν εκείνη η υπηρέτρια. Όπως είχε φροντίσει να μάθει, δεν επέτρεπε σε κανέναν την είσοδο, -ούτε καν στα όργανα του νόμου-. Όμως για εκείνον δεν θα αποτελούσε πρόβλημα.

Καθώς διέσχιζε την αυλή του σπιτιού, ένωθε ένα ζευγάρι μάτια να τον παρακολουθεί πίσω από τη βαριά, δρύινη πόρτα. Ένα φθαρμένο μπρουτζοχέρι ήταν στερεωμένο στην είσοδο. Το κοίταξε επίμονα, έτοιμος να το χρησιμοποιήσει. Πριν προλάβει να κάνει την κίνηση, η πόρτα άνοιξε.

Μπροστά του στεκόταν μια γυναίκα. Φορούσε γυαλιά, μια λευκή ποδιά και είχε μαζέψει τα μαλλιά της σε κότσο. Ένα τσιγάρο σιγόκαιγε στα σκασμένα χείλη της. Δεν μίλησε, απλώς του έφραζε την είσοδο.

«Ψάχνω ένα αγόρι. Μπήκε εδώ μέσα.»

Εκείνη δεν του απάντησε και επιχείρησε να τον κλείσει έξω. Η μύτη της μπότας του Νίκου, όμως, πρόλαβε και σφήνωσε ανάμεσα στη κάσα και την πόρτα.

«Μαρία. Ξέρω ότι δεν είσαι μουγκή και ξέρω τι έκανες με το παιδί»

Εκείνη τη στιγμή τα μάτια της ζωντάνεψαν και το τσιγάρο έπεσε από το στόμα της. Ο Νίκος έβγαλε ένα καινούργιο τσιγάρο και της το πρόσφερε. Ταυτόχρονα έβγαλε από το πορτοφόλι του ένα χαρτί και της το έδωσε.

Εκείνη πήγε να πει κάτι, αλλά ο ντετέκτιβ την σταμάτησε ,βάζοντας τον δείκτη του στα λεπτά χείλη της.

«Δεν χρειάζεται να σπάσεις τη σιωπή σου για μένα. Ξέρω τι κάνεις και τι ακριβώς είναι αυτό το μέρος. Είναι ένα σπίτι-καταφύγιο. Εδώ έρχονται όλοι οι κυνηγημένοι. Από κακοποιημένες γυναίκες μέχρι μικροί κληρονόμοι, που οι θετοί γονείς τους θέλουν να τους ξεκάνουν για να τους αρπάξουν την περιουσία. Όπως ο Ηλίας ,καλή ώρα. Μην στεναχωριέσαι, δεν θα σας μαρτυρήσω. Δεν τα έχω τόσο ανάγκη τα λεφτά. Εσύ φρόντισε να φυγαδέψεις τον μικρό κι εγώ θα φροντίσω τους γονείς.»

«Αντίο», του αποκρίθηκε εκείνη σαν να είχε ξεχάσει πώς μιλάνε οι άνθρωποι.

«Εις το επανιδείν.»

Ο νέος γείτονας

Διήγημα της Μαργαρίτας Βαρθολομαίου

Η Μαριάνθη έμενε χρόνια σε μια πολυκατοικία στο κέντρο της Αθήνας, επί της οδού 3^{ης} Σεπτεμβρίου 129. Η γειτονιά ήταν ήσυχη και οι ιδιοκτήτες των διαμερισμάτων γνωρίζονταν χρόνια. Οι περισσότεροι εργάζονταν στο Υπουργείο Εμπορίου, ανήκαν στη μεσαία τάξη και χαιρετούσαν ο ένας τον άλλον με τις τυπικές καλημέρες και καληνύχτες.

Στις γιορτές αντάλλασσαν επισκέψεις με το απαραίτητο σοκολατάκι Παυλίδης και τα Χριστούγεννα, μονιασμένοι, στόλιζαν ένα τεράστιο δέντρο στην είσοδο της πολυκατοικίας.

Τις μεταξύ τους διαφωνίες τις έλυναν με τρόπο ήρεμο και πολιτισμένο, όπως άρμοζε σε ανθρώπους καλλιεργημένους της αστικής τάξης.

Όλα τα παραπάνω διαταράχθηκαν απότομα όταν πέθανε ο ιδιοκτήτης στον τέταρτο όροφο της πολυκατοικίας και ο γιος του -που είχε άμεση ανάγκη από χρήματα- νοίκιασε βιαστικά το διαμέρισμα, στον Χασάν.

Ο Χασάν ήταν Πακιστανός, σπούδαζε Ιατρική και έκανε την ειδικότητά του, Καρδιολογία, στο νοσοκομείο «Ευαγγελισμός». Ήταν ένας νέος με καθαρά μάτια και δειλό χαμόγελο. Αν και καθημερινά ήταν πολύ κουρασμένος, μιας και δούλευε σε οικοδομές, ήταν επικοινωνιακός και δεκτικός άνθρωπος.

Η κυρία Ευαγγελία, από τις πρώτες ιδιοκτήτριες στην πολυκατοικία, δεν είδε τον Χασάν με καλό μάτι κι έσπευσε να μοιραστεί τις ανησυχίες και τους προβληματισμούς της με την Ευγενία, κόρη υποπτεράρχου της Πολεμικής Αεροπορίας και γεροντοκόρη.

«Ποιος ξέρει από πού κρατάει η σκούφια του, Ευγενία μου. Χθες βράδυ που τον είδα, έτσι μαύρο και ιδρωμένο φοβήθηκα. Άσε που μύριζε και τσιμέντο».

Η Ευγενία, λιγομίλητη και σοβαρή, κουνούσε καταφατικά το κεφάλι της με αηδία.

Σύντομα, οι ψίθυροι πίσω από τις κλειστές πόρτες και τα λόγια μετατράπηκαν σε στάση ζωής. Όταν ο Χασάν έμπαινε στο ασανσέρ, οι άλλοι έβγαιναν. Όταν ο Χασάν τους χαιρετούσε, οι ένοικοι έκαναν ότι δεν τον έβλεπαν. Όλοι, επίσης, πίστευαν ότι ήταν μέλος κάποιας συμμορίας και έκανε πονηρές και ύποπτες δουλειές.

Σιγά σιγά άρχισαν να διπλοκλειδώνουν από νωρίς και την εξώπορτα της πολυκατοικίας. Όλοι τον θεωρούσαν απειλή. Ο «ξένος», όπως χαρακτηριστικά τον έλεγαν, δεν ήταν καθόλου, μα καθόλου ευπρόσδεκτος.

Το αποκορύφωμα της ρατσιστικής συμπεριφοράς τους ήρθε ένα βροχερό και παγερό βράδυ Χριστουγέννων, όταν ο Χασάν ψηνόταν στον πυρετό. Μην έχοντας παυσίπονο, σύρθηκε με δυσκολία και χτύπησε όλες σχεδόν τις πόρτες των διαμερισμάτων, εκλιπαρώντας για ένα αναλγητικό. Μάταια όμως, κανένας δεν του άνοιξε. Ούτε καν μαλάκωσε λιγάκι η ψυχή τους, παρότι γιόρταζαν τις άγιες μέρες των Χριστουγέννων.

Ο Χασάν ωστόσο δεν αντιδρούσε. Κατάπινε μέσα του το δηλητήριο που καθημερινά τον πότιζαν και συνέχιζε κανονικά τη ζωή του, πηγαίνοντας στην οικοδομή, στο πανεπιστήμιο και επιστρέφοντας το βράδυ αργά στο σπίτι, χωρίς να παραπονιέται, να γκρινιάζει ή να φωνάζει. Η δύναμη της σιωπής και η ανάγκη του για επιβίωση και προκοπή ήταν πολύ πιο δυνατές από οτιδήποτε άλλο.

Κι έτσι περνούσαν οι μήνες και τα χρόνια...

Η μεγάλη ανατροπή ήρθε από εκεί που δεν το περίμενε κανείς.

Τι τραγική ειρωνεία!

Η κυρία Ευαγγελία, αυτοπροσδιοριζόμενη και ως «πρόεδρος» της πολυκατοικίας, εκείνη που είχε πρώτη ξεκινήσει να βάζει λόγια σε όλους τους ενοίκους, εκείνη που διπλοκλείδωνε την εξώπορτα, ένα βράδυ έπαθε έμφραγμα. Ο σύζυγός της, έντρομος, φώναζε για βοήθεια στους διαδρόμους, αλλά στις τέσσερις το πρωί δεν τον άκουσε κανείς!

Ο Χασάν λοιπόν, που μόλις είχε επιστρέψει από εφημερία, άκουσε τις φωνές. Χωρίς δεύτερη σκέψη έτρεξε, έφερε το αυτοκίνητό του ακριβώς κάτω από την πολυκατοικία και τη μετέφερε προσεκτικά στο πίσω κάθισμα.

Σε όλη τη διαδρομή προς τον Ευαγγελισμό κόρναρε χωρίς σταματημό, ανοίγοντας δρόμο και έφτασε όσο γινόταν πιο έγκαιρα.

Όχι μόνο της παρείχε τις πρώτες βοήθειες στα επείγοντα, αλλά φρόντισε να γίνουν σύντομα όλα τα απαραίτητα, ώστε να εισαχθεί στη Μονάδα Εντατικής Θεραπείας και να υποβληθεί σε στεφανιογραφία.

Χωρίς την έγκαιρη και αποτελεσματική παρέμβασή του, είναι σίγουρο ότι η κυρία Ευαγγελία θα είχε φύγει από τη ζωή.

Μετά από δεκαπέντε μέρες, έχοντας διαφύγει πλήρως τον κίνδυνο και επιστρέφοντας στην πολυκατοικία, κάλεσε σε έκτακτη γενική συνέλευση όλους τους ενοίκους.

«Χωρίς τον Χασάν εγώ, δεν θα ζούσα», τους είπε με τρεμάμενη φωνή. «Τον Χασάν που όλοι βρίζαμε, απαξιώναμε και του κλείναμε την πόρτα μας. Μου έσωσε τη ζωή και θα του είμαι αιωνίως ευγνώμων» .

Όλοι την κοίταζαν άφωνοι, σε όλους είχε φύγει το χρώμα.

«Νιώθω ντροπή», πρόσθεσε στη συνέχεια, «γιατί εγώ, η δήθεν πολιτισμένη δεν του έδωσα το χέρι μου όταν το είχε ανάγκη, ενώ εκείνος με δίδαξε όχι μόνο τη δύναμη της αλληλεγγύης, αλλά και του καλού γείτονα, που λειτουργεί πέρα και πάνω από σύνορα» .

Όλοι χαμήλωσαν το κεφάλι ντροπιασμένοι, ζητώντας συγγνώμη από τον Χασάν και από εκείνη τη μέρα, υιοθετήθηκε απ' όλη την πολυκατοικία. Κάθε Κυριακή ήταν προσκεκλημένος για μεσημεριανό κι από ένα διαφορετικό διαμέρισμα.

Τα Χριστούγεννα συγκεντρώνονταν όλοι στο διαμέρισμα του Χασάν, ο οποίος τους μαγείρευε εδέσματα της πατρίδας του και παράλληλα τραγουδούσαν παραδοσιακά κάλαντα.

Ο νέος γείτονας

Διήγημα της Τόνιας Βέλο

Ο Λορέντζο μετακόμισε στον δεύτερο όροφο πριν από λίγες μέρες. Από την πρώτη κιόλας στιγμή έγινε θέμα συζήτησης σε όλη την πολυκατοικία. Οι γιαγιάδες κατέβαιναν δήθεν τυχαία μέχρι το κουδούνι του για να διαβάσουν το επίθετό του και να καταλάβουν «από πού κρατάει η σκούφια του». Οι κυρίες του πρώτου καθόντουσαν κάθε πρωί έξω από τις πόρτες τους και τον παρακολουθούσαν διακριτικά, με βλέμματα γεμάτα καχυποψία.

«Δεν μου γεμίζει το μάτι...» ψιθύριζε η μία.

«Αλβανός είναι, τι περιμένεις;» απαντούσε η άλλη.

Ο Λορέντζο καταλάβαινε. Δεν χρειαζόταν να ακούσει πολλά. Τα βλέμματα που του έριχναν όλοι έλεγαν περισσότερα από τις λέξεις.

Κατέβαινε κάθε πρωί για τη δουλειά του αθόρυβα, με χαμηλωμένο κεφάλι, προσπαθώντας να μη δίνει αφορμές.

Η κυρία Μέλπω, που έμενε στον πρώτο όροφο, είχε ήδη αποφασίσει πως δεν τον ήθελε στην πολυκατοικία.

«Θα μας χαλάσει το επίπεδο», έλεγε. «Πρέπει να φύγει από δω».

Ναι, έπρεπε να φύγει, αλλά πώς;

Τελικά κατέστρωσε κάποιο σχέδιο και την άλλη κιόλας μέρα, αποφάσισε να το εφαρμόσει. Άλλωστε, δεν ήταν δύσκολο. Όλοι οι ένοικοι ήταν έτοιμοι...

«Σας το ορκίζομαι, τον είδα με τα μάτια μου!» ανακοίνωσε με τρεμάμενη φωνή στις υπόλοιπες. «Προσπαθούσε να ανοίξει την πόρτα της κυρίας Ευγενίας. Από το ματάκι τον είδα!»

Η φήμη απλώθηκε σαν φωτιά ανάμεσα σε όλους τους υπόλοιπους και από εκείνη τη μέρα και μετά κάθε φορά που ο Λορέντζο περνούσε από τον διάδρομο, άκουγε πίσω του φωνές.

«Να φύγεις από εδώ! Δεν έχουμε ανάγκη από κλέφτες!»

Στην αρχή προσπαθούσε να αγνοεί αυτά τα λόγια, μετά όμως από λίγες μέρες που αυτά συνεχίστηκαν, άρχισε να αμφιβάλλει για τον εαυτό του.

«Μήπως φταίω εγώ; Μήπως έκανα κάτι χωρίς να το καταλάβω;» Αλλά όχι, δεν ήταν η πρώτη φορά. όπου κι αν πήγαινε, το ίδιο. Μια ζωή απολογούνταν χωρίς λόγο.

Ενα απόγευμα, καθώς γύριζε από τη δουλειά, είδε την κυρία Μέλπω να ανεβαίνει τις σκάλες φορτωμένη με σακούλες.

«Να σας βοηθήσω;» τη ρώτησε διστακτικά.

Εκείνη γύρισε απότομα, ρίχνοντάς του ένα απαξιωτικό βλέμμα.

«Μακριά από μένα! Αν θες να πάρεις πράγματα, να πας να τα αγοράσεις μόνος σου! Κλέφτη, ε, κλέφτη!» του φώναξε.

Ο Λορέντζο έκανε ένα βήμα πίσω και, δίχως να πει τίποτα, παραμέρισε για να περάσει. Τότε η κυρία Μέλπω παραπάτησε. Οι σακούλες έπεσαν, τα πράγματα άρχισαν να κυλούν στις σκάλες κι εκείνη σωριάστηκε κάτω κι έμεινε ακίνητη.

Από τον θόρυβο, πολλοί ένοικοι βγήκαν και στάθηκαν στις πόρτες τους. Είδαν τι συνέβαινε, όμως κανείς δεν κινήθηκε προς το μέρος της να τη βοηθήσει.

Ο Λορέντζο έτρεξε κοντά της.

«Μην κουνιέστε... σας παρακαλώ...» είπε ήρεμα, προσπαθώντας να τη σηκώσει.

Τη μετέφερε στο νοσοκομείο. Έμεινε δίπλα της όλο το βράδυ, ενώ προσπαθούσε να βρει τα παιδιά της, που κι αυτά έμεναν στην πολυκατοικία. Στο τηλέφωνό τους, όμως, δεν απαντούσε κανείς.

Όταν η κυρία Μέλπω άνοιξε τα μάτια της, τον είδε να κάθεται στην καρέκλα, εξαντλημένο. Έμεινε να τον κοιτάζει έκπληκτη.

«Εσύ...;» ψιθύρισε και τα μάτια της γέμισαν αυτόματα δάκρυα.

«Συγγνώμη...συγγνώμη...», μόνο αυτό, κατάφερε να πει.

Ο Λορέντζο χαμογέλασε αχνά.

«Δεν πειράζει», της είπε. «Όλα καλά».

Δεν είπε τίποτα άλλο.

Όταν γύρισε στην πολυκατοικία, τα βλέμματα είχαν αλλάξει. Όχι όλα, αλλά τα περισσότερα.

Κάποιοι του μίλησαν πρώτοι.

Κάποιοι άλλοι του χαμογέλασαν αμήχανα.

Κάποιοι του έφεραν ένα πιάτο φαγητό, «έτσι, για το ευχαριστώ».

Η κυρία Μέλπω του άφησε μια μέρα ένα γλυκό έξω από την πόρτα.

Ακόμα δεν ήταν όλα τέλεια. Υπήρχαν κάμποσοι ακόμα που τον κοιτούσαν με απέχθεια και καχυποψία. Όμως, πολλά είχαν αλλάξει και για πρώτη φορά, μετά από καιρό, ο Λορέντζο ένιωσε ότι ίσως... να μπορούσε να ανήκει κάπου.

Μια κιθάρα, μια ιστορία

Διήγημα της Κατερίνας Εξακουστίδου

Η πλατεία του χωριού είχε μια ασυνήθιστη ζωντάνια εκείνο το ανοιξιάτικο πρωινό. Ο αέρας ήταν ποτισμένος με το άρωμα των ανθισμένων λουλουδιών που ζάλιζε τις αισθήσεις και γέμιζε τους ανθρώπους με μια γλυκιά ευφορία. Ο ήλιος στεκόταν υπέρλαμπρος, πλάι σε λίγα κατάλευκα συννεφάκια που κυνηγιούνταν στον ρυθμό του ανέμου, και στόλιζε το βαθύ γαλάζιο του ουρανού, λάμποντας σαν πολύτιμο διαμάντι.

Ο κυρ-Νίκος είχε βγάλει βόλτα την Ίρμα, το φοξ τεριέ της εγγονής του. Της είχε υποσχεθεί ότι θα το προσέχει σαν τα μάτια του όσο εκείνη έδινε εξετάσεις για το πανεπιστήμιο. Το ζωηρό τετράποδο κυνηγούσε κάθε πετούμενο που βρισκόταν στο διάβα του κι εκείνος από πίσω έκανε οχτάρια σαν μεθυσμένος, προσπαθώντας μάταια να κρατήσει τον ρυθμό του.

Σε μια στιγμή που η Ίρμα σταμάτησε στα χορτάρια να ανακουφιστεί, εκείνος σήκωσε το κεφάλι του ψηλά. Αντικρίζοντας τον απέραντο ουρανό, θυμήθηκε εκείνη τη φράση του Ελύτη: «*Θεέ μου, πόσο μπλε ξοδεύεις για να μη σε βλέπουμε*». Πρώτη φορά την είχε ακούσει από τον παπού του, τον καπετάν Ανδρέα, έναν άνθρωπο βαρύ και αψύ, που πέρασε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του σε μακρινές θάλασσες.

Στάθηκε για λίγο ακίνητος. Κάτι μέσα του σκίρτησε, σαν μια παλιά μελωδία που έπαιζε μαζί με την ορχήστρα του πριν από πολλά χρόνια. Τα δάχτυλά του ασυναίσθητα κινήθηκαν στον ρυθμό της κι ένα χαμόγελο νοσταλγίας σχηματίστηκε στο πρόσωπό του. Οι σκέψεις του ταξίδεψαν στιγμιαία σ' εκείνον τον καιρό, όπου η μουσική μιλούσε για τις πιο βαθιές επιθυμίες κι αυτός με την κιθάρα του ήταν οι αφηγητές.

Η Ίρμα, ανυπόμονη, τράβηξε το λουρί και τον οδήγησε, χωρίς να το καταλάβει, προς το καφενείο της πλατείας. Μια μεγάλη επιγραφή, «*Καφενείο ο Θεριακλής*», δέσποζε πάνω από την είσοδο.

«Κάτσε βρε τέρας, γέρος άνθρωπος είμαι, δεν σε προλαβαίνω», ξεφύσηξε, ενώ βλέποντάς την να κουνά χαρωπά την ουρά της, υπέθεσε πως έφταιγαν οι μυρωδιές που ταξίδευαν από την κουζίνα.

«Σε παιδεύει, κυρ -Νίκo;», τον ρώτησε ο ιδιοκτήτης, κρατώντας έναν μεγάλο δίσκο γεμάτο μεζέδες. «Μέσα ή έξω;»

«Έξω σήμερα», απάντησε καθώς στηρίχτηκε στο τραπέζι για να-καθίσει στην ξύλινη καρέκλα με την ξεφτισμένη ψάθα.

Η Ίρμα αποφάσισε τελικά να του κάνει τη χάρη και κουλουριάστηκε δίπλα του, στο δροσερό πλακόστρωτο.

Καθώς απολάμβανε τις στιγμές ηρεμίας, άκουσε έναν άτακτο, ξερό ήχο να έρχεται μέσα από το καφενείο. Συνοφρυώθηκε. Ο ήχος απλώθηκε ξανά πιο δυνατός. Κάτι τον έσπρωχνε να μάθει τι είναι.

Εδωσε το λουρί της Ίρμας στο τραπέζι και μπήκε μέσα.

Το βλέμμα του πλανήθηκε στον χώρο, αλλά δεν εντόπισε μεμιάς την πηγή του ήχου. «Ντιν... » ξανά. Ταρακουνήθηκε. Γύρισε το κεφάλι του και στη γωνία, μέσα από τον καθρέφτη ενός παλιού, ξύλινου σύνθετου, είδε τον εγγονό του καφετζή να γρατζουνάει μια κιθάρα.

Η κιθάρα, ξεκούρδιστη όπως ήταν, έβγαζε φάλτσες νότες και ο μικρός προσπαθούσε να την κουμαντάρει, καθώς ήταν πιο μεγάλη από το μπόι του.

Τα μάτια του κυρ-Νίκου έλαμψαν και η ανάσα του βγήκε κοφτή από την έκπληξη.

«Δεν μπορεί. Όχι, δεν είναι δυνατόν.», μονολόγησε.

«Γιώργο, πες μου, πού τη βρήκες αυτή την κιθάρα;», ρώτησε με ανυπομονησία τον καφετζή που περνούσε από δίπλα του.

«Η γυναίκα μου έκανε ξεκαθάρισμα στην αποθήκη και τη βρήκε εκεί σκονισμένη και παραπεταμένη. Τη δώσαμε στο μικρό να παίζει. Έχει κλίση στη μουσική; Τι λες; Μα γιατί τόσο ενδιαφέρον, τι έπαθες;», του φώναξε καθώς εκείνος απομακρυνόταν.

Ο κυρ-Νίκος πλησίασε το αγόρι και του ζήτησε ευγενικά να πάρει την κιθάρα.

Τα χέρια του έτρεμαν, λες και κρατούσε κάτι εύθραυστο και ανεκτίμητο. Τα δάχτυλά του χάιδεψαν απαλά το ξύλο και ένας αναστεναγμός ξεχύθηκε από μέσα του καθώς άγγιζε μια μικρή εκδορά στο πίσω μέρος της.

Ηταν απόλυτα σίγουρος.

Η κιθάρα που κρατούσε στα χέρια του ήταν εκείνη που κάποτε συντρόφευσε καημούς, λύπες, χαρές, απογοητεύσεις και μικρά θαύματα σε διάφορες γωνιές της χώρας.

Την ακούμπησε στο γόνατό του σαν κάτι ιερό. Πέρασε απαλά τα δάχτυλά του από τις χορδές και άρχισε να την κουρδίζει, στρίβοντας προσεκτικά τα κλειδιά. Οι νότες άρχισαν να γίνονται πιο καθαρές, πιο γλυκές.

Ενιωθε πως όλοι γύρω του είχαν ξαφνικά χαθεί. Υπήρχαν μόνο εκείνος και η κιθάρα του 'σαν μια σχέση που δεν είχε φθαρεί ποτέ.

Όσο η μελωδία γινόταν πιο δυνατή, τόσο ο κόσμος, σαν μαγεμένος μαζευόταν στο καφενείο και τον παρακολουθούσε. Μια παρέα νέων που κουβαλούσαν τα δικά τους όργανα κάθισε απέναντί του και μπήκε στον ίδιο ρυθμό.

Ενίωσε ξανά νέος. Οι αρθρώσεις του δεν τον πονούσαν πια, η καρδιά του πετάριζε, το μυαλό του γέμιζε εικόνες σαν ταινία που ξαναζωντανεύει.

«Μη μου ξαναφύγεις πια, μάτια μου...».

Σήκωσε το κεφάλι του και είδε την εγγονή του να τον κοιτά γλυκά και να χαμογελά, καθώς τραγουδούσε μαζί του τον σκοπό.

Εκείνη τη στιγμή όλο το καφενείο έγινε ένα.

Εκτοτε, ο κυρ-Νίκος έπαιζε κάθε μεσημέρι και σύντομα απέκτησε το δικό του κοινό άνθρωποι έρχονταν ακόμη και από τα διπλανά χωριά, μόνο και μόνο για να τον ακούσουν.

Η μαμά δεν θυμάται πια το όνομά μου

Της Αναστασίας Καλαντζή

Εχουν περάσει πέντε χρόνια από τότε που η Βασιλική Ντελάκη, η μαμά μου, έχει ξεχάσει τα πάντα, ακόμα και πώς με λένε. Εμένα, τη Σοφία, το μικρότερό της παιδί. Πριν η άνοια την επισκεφτεί, το βλέμμα της ήταν αυστηρό. Τώρα είναι απλανές.

Λίγο πριν σβηστούν για πάντα οι μνήμες της, θυμόταν τα παιδικά της χρόνια και εξιστορούσε τις περιπέτειες με τα αδέρφια της, στιγμές με τους γονείς της και το πόσο λάτρευε να καβαλάει το άλογο του πατέρα της και να πηγαίνει όπου λαχταρούσε η ψυχή της. Σαν η άνοια να την πήγε ένα ταξίδι στα παλιά, στα αγαπημένα χρόνια, πριν της αφήσει μόνιμα τη λήθη.

Όλο αυτόν τον καιρό τη φροντίζω εγώ. Αποκλειστικά. Γιατί την αγαπώ και γιατί νιώθω ότι της το χρωστώ· για ό, τι έχει περάσει στη ζωή της, η οποία, δεν ήταν στρωμένη με ροδοπέταλα. Αντιθέτως, ήταν γεμάτη δυσκολίες και στερήσεις. Δούλεψε σκληρά μα κάπου στην πορεία, ήταν το μόνο που έκανε, παραμερίζοντας τη στοργή, σαν κάτι περιττό... σαν να ήταν πολυτέλεια. Αυτό ήταν και το παράπονό μου, που θα το θυμόμουν λίγο πριν την χάσω καθώς το είχα κουκουλώσει καλά.

Το να τη φροντίζω είναι ό, τι καλύτερο έχω κάνει μετά το μεγάλωμα των παιδιών μου. Όταν της βάφω τα πυρόξανθα μαλλιά της και της τα ξεμπλέκω υπομονετικά, το πρόσωπό της φωτίζεται δεν φαίνεται πια χλωμό.

Κάνω ό,τι περνά από το χέρι μου για να συντηρήσω την εικόνα της πριν αρρωστήσει· μιας γυναίκας σικάτης και περιποιημένης. Της φέρνω ένα καθρεφτάκι εμπρός της και αμέσως ζωντανεύουν τα μάτια της... Και κάπως έτσι, την κοιτάω και την χορταίνω, αναπληρώνοντας τον χρόνο που χαράμιστηκε απ' όταν ήμουν μικρή.

Από τη στιγμή που σταμάτησε να θυμάται, νομίζω πως αντικρίζω έναν άνθρωπο ξένο. Δεν τον γνωρίζω και με πληγώνει. Όσο ο καιρός περνά η

κούραση με καταβάλλει. Δεν μπορώ να την πολεμήσω. Με νικά εύκολα. Αρχίζω και σκέφτομαι άσχημα πράγματα. Πράγματα για τα οποία ντρέπομαι. Δεν μπορώ να ελέγξω το μυαλό μου, οι σκέψεις τρέχουν μανιασμένα, δεν τις προφταίνω. Μάλλον επειδή το κορμί είναι εξαντλημένο, ο νους ελευθερώθηκε. Δεν μπορώ να τον σταματήσω.

Κοιτάζομαι στον καθρέφτη. « Έχω γεράσει πρόωρα... » σκέφτομαι καθώς ξαπλώνω στον καναπέ κουλουριασμένη. *Η μαμά μέρα με τη μέρα χειροτερεύει. Από χθες δεν έχει βάλει μπουκιά στο στόμα της. Έχει έναν μήνα να μιλήσει. Κιχ δεν βγάζει... Όλη τη μέρα ξαπλωμένη... Ζωή είναι αυτή; Ούτε εκείνη θα ήθελε να ζει έτσι, αν είχε τα συγκαλά της... Πού θα πάει αυτό; Δεν μπορώ να την βλέπω έτσι... ... Κουράστηκα... Κουράστηκα πολύ... Ολομόναχη... Τα αδέρφια μου, ούτε για επίσκεψη δεν έρχονται πια... Θα πέσω κάτω κι εγώ αν συνεχίσω έτσι. Κάτι πρέπει να γίνει... Δεν πάει άλλο... Κανείς άλλος δεν ενδιαφέρεται... Το μόνο που κάνουν είναι να με χτυπάνε στην πλάτη και να μου λένε «κουράγιο». Θα κανονίσω να πάει σε ένα κέντρο να την φροντίσουν... Αυτό θα κάνω...*

Λίγες μέρες αργότερα άρχισα να πακετάρω τα πράγματά της. Στην ντουλάπα, κάτω από τις μπλούζες, βρήκα την φούστα της, τη μακριά, με τα χρώματα του ουράνιου τόξου και τα κεντημένα πουλιά.

Εμπηξα τα κλάματα και θυμήθηκα... Που με τα δυο μου χέρια τη γράπωνα από τη φούστα, θέλοντας να κρυφτώ από κάτω, να προστατευτώ, σαν να ήταν ομπρέλα. Μα εκείνη με τίναζε από πάνω της... μου χτυπούσε τα χέρια δεν της άρεσε να κολλάω πάνω της... κι εγώ να κλαίω... να θέλω να την ακουμπάω...

Μα έτσι εξηγείται... Όλον αυτό τον καιρό αυτό αποζητούσα... Μήπως καταφέρω να πάρω αυτή την αγκαλιά ή, έστω, αυτό το νεύμα της πρόσκλησης να πάω κοντά της.. Να με χαϊδέψει... Μήπως αυτό δεν ήλπιζα, πριν χάσει τα λογικά της... Μήπως αυτό δεν ήλπιζα και όταν τα έχασε...

Το πρωί που η μαμά θα πήγαινε στο κέντρο φροντίδας, πέθανε.

Ενα σμήνος πουλιών πέταξε έξω από το παράθυρό της.

Λίγες μέρες αργότερα η σκέψη μου έγινε πιο καθάρια. Είχα πια τον έλεγχο της ζωής μου. Οι τύψεις άρχισαν να παραμερίζονται και τη θέση τους κατέλαβε η γαλήνη.

Η μαμά δεν θυμάται πια το όνομά μου

Διήγημα του Χρήστου Κοντού

Η Σοφία, μια όμορφη γυναίκα σαράντα ετών, σύζυγος και μητέρα τριών παιδιών, εργαζόταν τα τελευταία πέντε χρόνια ως νοσηλεύτρια σε μονάδα φροντίδας ηλικιωμένων στην Αθήνα.

Το όνειρό της ανέκαθεν ήταν να δουλέψει ως νοσηλεύτρια, γιατί ήθελε να προσφέρει και να βοηθά τους ανθρώπους, ιδιαίτερα αρρώστους και ανήμπορους.

Το άλλο της όνειρο, ήταν να κάνει οικογένεια και να γίνει μια σωστή μητέρα, κατ' απομίμηση της δικής της, της κυρίας Βασιλικής, την οποία θεωρούσε ως το καλύτερο πρότυπο. Έτσι, λοιπόν, ακολουθώντας πιστά τα βήματά της, μεγάλωνε και τα δικά της παιδιά.

Τα τελευταία χρόνια η κυρία Βασιλική παρουσίασε συμπτώματα άνοιας. Η Σοφία, αν και νοσηλεύτρια, δεν έδωσε τόση σημασία και αμέλησε την έγκαιρη αντιμετώπιση τους.

Όταν έναν άνθρωπο τον αγαπάς παθολογικά, πολλές φορές αρνείσαι να αποδεχθείς τη σκληρή πραγματικότητα. Συνήθως εθελοτυφλείς και κρύβεις το πρόβλημα κάτω από το χαλί, με οδυνηρές, όμως, συνέπειες στη συνέχεια, σκεφτόταν εκ των υστέρων.

Το απόλυτο σοκ ήρθε όταν η μητέρα της τη ρώτησε ποια ήταν και ποιο ήταν το όνομά της. Είχε φτάσει πια σε προχωρημένο στάδιο άνοιας.

Δεν μπορώ να το πιστέψω. Η μαμά μου, ο πιο κοντινός μου άνθρωπος, αυτή που με μεγάλωσε, που με έμαθε να περπατάω, που διαμόρφωσε τον χαρακτήρα μου, που με καθοδηγούσε και με συμβούλευε για τα πάντα, δεν με θυμάται πια· πλέον είμαι μια άγνωστη για εκείνη. Θεέ μου, υπάρχει κάτι χειρότερο απ' αυτό; αναρωτιόταν με πικρία.

Μη μπορώντας να διαχειριστεί το σοκ και να κρατήσει τα δάκρυά της, έφυγε από το σαλόνι και πήγε στο παλιό, παιδικό της δωμάτιο.

Εγείρει το κεφάλι της πάνω στο παλιό και σκονισμένο γραφείο κι έβαλε τα κλάματα. Αμέσως ήρθε στη θύμησή της η τελευταία φορά που είχε κλάψει εκεί. Ήταν περίπου δεκατεσσάρων ετών και βρισκόταν πάλι στον ίδιο χώρο.

Ήταν καλοκαίρι. Είχε κανονίσει να πάει με τις φίλες της διακοπές. Η κυρία Βασιλική όμως δεν την άφησε, λέγοντάς της ότι δεν ήταν ασφαλές την εμπιστευόταν να πάει διακοπές χωρίς τους γονείς της. Ήταν η μοναδική φορά που είχε νιώσει ότι η μητέρα της δεν την αγαπούσε, δεν την εμπιστευόταν κι ότι αδιαφορούσε για τις επιθυμίες της.

Γρήγορα όμως, η «σχέση» τους είχε αποκατασταθεί. Η αγάπη και η εμπιστοσύνη που είχε της μητέρας της, υπερίσχυσαν όλων των υπολοίπων. Ήξερε πως πάντα ήθελε το καλό της και αυτό ήταν που έδωξε, κάθε αρνητική της σκέψη.

Αυτή τη φορά όμως, γνώριζε πως, η σχέση τους δεν θα ήταν ίδια ποτέ ξανά.

Τελικά στη ζωή, τίποτα δεν κρατάει για πάντα. Έρχεται ο χρόνος, αυτός ο αμείλικτος συνοδοιπόρος που αλλάζει και φθείρει τα πάντα. Ανθρώπους, σχέσεις, πράγματα και καταστάσεις συμπέρανε γεμάτη μελαγχολία.

Μετά τη διάγνωση της προχωρημένης άνοιας της κυρίας Βασιλικής, η Σοφία παραιτήθηκε από τη δουλειά της. Αφοσιώθηκε αποκλειστικά στη φροντίδα της μητέρα της.

Παρότι νοσηλεύτρια, με γνώση και εμπειρία και, παρά το γεγονός ότι εργάστηκε για πολλά χρόνια σε μονάδα φροντίδας ηλικιωμένων, εν τούτοις αυτή τη φορά δεν μπορούσε να το διαχειριστεί.

Άλλο να φροντίζεις ξένους ασθενείς, που δεν τους γνωρίζεις και δεν έχεις κοινά βιώματα μαζί τους κι άλλο έναν δικό σου άνθρωπο. Μου είναι αρκετά δύσκολο να το διαχειριστώ και να το αντιμετωπίσω. Κάθε φορά που την πλησιάζω, μου έρχονται αναμνήσεις από την σχέση μας, όταν είχε την μνήμη της. Ακόμα και στην ηλικία που είμαι, μου λείπει η φροντίδα της, οι συμβουλές της, η αυστηρότητά της και ο μοναδικός τρόπος που εκδήλωνε την αγάπη της. Είναι αρκετά επώδυνο να βλέπεις το πρότυπό σου, ανήμπορο να βοηθήσει, όχι

εσένα αλλά τον ίδιο της τον εαυτό. Με πονάει όταν την κοιτάζω και βλέπω στο βλέμμα της ένα κενό, στο πρόσωπό της ένα διαφορετικό χαμόγελο από αυτό που είχα συνηθίσει. Περισσότερο, όμως, απ' όλα με πονάει ότι δεν θα με φωνάξει ποτέ ξανά με το όνομά μου.

Το τραγούδι του καφενείου

Διήγημα της Ευστρατίας Σταυράκη

Πρωί Σαββάτου και ο εβδομηντάχρονος Λεωνίδας, μετά από έναν μεγάλο περίπατο, κάθισε σ' ένα καφενείο της Πλάκας για να πιει έναν καφέ και να ξεκουραστεί λιγάκι.

Ο χώρος ήταν όμορφος και φιλικός. Παντού υπήρχαν διάφορα αντικείμενα που θύμιζαν παλαιότερες εποχές. Στο επάνω ράφι υπήρχε ένα παλιό ραδιόφωνο κι ένα παλιό πικάπ. Παραδίπλα, ήταν ένας μεγάλος ναργιλές και στον τοίχο κρεμασμένα παλιά κάδρα, ασπρόμαυρες φωτογραφίες και παλιά δισκάκια από βινύλιο.

Εκεί που έπινε το καφεδάκι του και παρατηρούσε τον χώρο, είδε στον πλαϊνό τοίχο του καφενείου μία παλιά κιθάρα. Γεμάτος περιέργεια, πήγε κοντά, την ξεκρέμασε και άρχισε να την περιεργάζεται.

Η καρδιά του άρχισε να χτυπά ακανόνιστα όταν διαπίστωσε πως η κιθάρα αυτή ήταν κάποτε δική του. Είχε τα αρχικά του στο πίσω μέρος της!

Με αυτήν έπαιζε σε μία μεγάλη ορχήστρα στην οποία μαέστρος ήταν ο πατέρας του!

«Θεέ μου! Δεν το πιστεύω! Η κιθαρούλα μου!», αναφώνησε.

Ο καφετζής πήγε κοντά του παραξενεμένος.

«Δική σας είναι η κιθάρα, κύριε; Από πού το καταλάβατε αυτό;», τον ρώτησε κι έτσι έπιασαν την κουβέντα.

Τότε ο Λεωνίδας του απάντησε πως, σε ηλικία είκοσι έξι ετών, μετανάστευσε στην Αυστραλία, γιατί είχε πεθάνει ο πατέρας του κι έπρεπε να φροντίσει και να παντρέψει τις δύο αδελφές του.

Η μητέρα του, κάποια στιγμή, αναγκάστηκε να πουλήσει την κιθάρα μαζί με το πιάνο του πατέρα του στο Μοναστηράκι, ώστε να εξασφαλίσει κάμποσα χρήματα που είχε μεγάλη ανάγκη. Έτσι χάθηκαν τα ίχνη της κιθάρας του...

Μετά την περιγραφή των γεγονότων, ο Λεωνίδας την κούρδισε και ξεκίνησε να παίζει παλιά τραγούδια.

Άρχισαν να του έρχονται στον νου γεγονότα από το παρελθόν, ευχάριστα και μη. Θυμήθηκε την εποχή που αγαπούσε μια κοπέλα, τη Δωροθέα, και της έκανε καντάδες κάθε βράδυ.

Όταν φιλούσε τα βελούδινα χείλη της, ήταν σαν να έπινε νέκταρ των θεών του Ολύμπου!

Ο πατέρας της, όμως, δεν ήθελε σε καμία περίπτωση να τον κάνει γαμπρό του και, κάθε φορά που τον έβλεπε, τον απόπαιρνε με τον χειρότερο τρόπο.

Τι νοσταλγία.. Πότε πέρασαν τόσα χρόνια; Πόσο όμορφη ήταν η Δωροθέα, με τις καστανές της κοτσίδες και τα ροζ, αφράτα μαγουλάκια της;

«Άραγε παντρεύτηκε; Άραγε ζει; Κι αν ζει, σε τι κατάσταση να είναι; Έχει παιδιά; » αναρωτήθηκε.

Τα χειροκροτήματα του καφετζή και των πελατών του καφενείου τον επανέφεραν στην πραγματικότητα.

Άρχισε να παίζει ένα ακόμη παλιό τραγούδι τραγουδώντας το με τη γλυκιά, μελωδική φωνή του.

Πάνω στην ώρα μπήκε μέσα μία ώριμη κυρία και κατευθύνθηκε προς τον καφετζή.

«Βαγγέλη, ποιος είναι αυτός ο κύριος που παίζει και τραγουδάει τόσο ωραία; Γνωστός μου φαίνεται».

«Πού θες να ξέρω, μητέρα; Μόλις πριν από λίγο ήρθε ο άνθρωπος και μάλιστα, μας είπε ότι η κιθάρα είναι δική του!»

«Η πρώτη αγάπη δεν λησμονιέται, δεν ξεριζώνεται απ' την καρδιά...».

Ο τρόπος που έπαιζε και τραγουδούσε αυτός ο άντρας παραήταν γνωστός για τη Δωροθέα, η οποία την άλλη στιγμή, κόντεψε να σωριαστεί στο πάτωμα. Με τίποτα δεν περίμενε μια τέτοια μοιραία συνάντηση!

Ηταν η πρώτη της αγάπη, ο Λεωνίδας της, αυτός που της τραγουδούσε όταν ήταν νέα και που ο πατέρας της δεν την άφησε να τον παντρευτεί....

Ο Λεωνίδας συνέχισε να παίζει και να τραγουδά παρόλο που τα δάχτυλά του είχαν ήδη αρχίσει να κουράζονται. Δεν ήταν πια νέος και η αρθρίτιδα που είχε, τον βασάνιζε πολύ.

Μόλις αντίκρισε τη συμπαθητική γυναίκα που τον κοιτούσε κατάπληκτη, σταμάτησε. Τη γνώρισε αμέσως από τα πράσινα εκφραστικά της μάτια κι ας είχαν περάσει τόσα χρόνια από την τελευταία φορά που την είχε δει!

Ενιωσε πάλι το ίδιο καρδιοχτύπι, όπως κάθε φορά που την έβλεπε τότε. Αισθάνθηκε σαν να μην είχε περάσει ούτε μια ώρα...

«Δωροθέα... Μη μου πεις; Εσύ είσαι;»

«Λεωνίδα; Δεν το πιστεύω ότι σε ξαναβλέπω μπροστά μου μετά από τόσο καιρό! Πόσα χρόνια έχω να σε δω;»

«Πολλά... Εγώ να δεις πόσο χαίρομαι... Πες μου για τη ζωή σου...»

Κάθισαν σε ένα τραπεζάκι κι έλεγαν τα δικά τους, για τα παιδιά και τα εγγόνια τους, για τη ζωή και τα βάσανά τους...

Ο Λεωνίδας έχασε τη γυναίκα του από τροχαίο, σε νεαρή ηλικία, κι ανέθρεψε μόνος τις δύο του κόρες.

Η Δωροθέα έχασε τον άντρα της από εγκεφαλικό, πριν από τρία χρόνια.. Δυο παιδιά είχε κι εκείνη, ένα γιο και μια κόρη.

Ο Βαγγέλης κοίταζε με περιέργεια και με έκπληξη τη μητέρα του, που παρόλη τη συγκίνησή της, το πρόσωπό της παραήταν φωτισμένο. Για πρώτη φορά την έβλεπε τόσο ευτυχισμένη. Ακόμα και τότε που ζούσε ο πατέρας του, τέτοια λάμψη δεν είχε στο βλέμμα της. Αμέσως κατάλαβε πως αυτός ο άνθρωπος είχε παίξει σημαντικό ρόλο στη ζωή της.

Ο Λεωνίδας επίσης είχε συγκινηθεί πολύ που ξαναείδε την πρώτη του αγάπη... Δεν ήθελε να τη χάσει ξανά, αλλά να διατηρήσει την επαφή μαζί της, μιας που κι εκείνη ήταν στην ίδια κατάσταση όπως κι αυτός.

Ήταν τόσο ευτυχισμένος, γιατί μαζί με τη χαμένη του κιθάρα ξαναβρήκε και τη χαμένη του αγάπη.

Η μαμά δεν θυμάται πια το όνομά μου

Διήγημα της Έλλης Τουλιάτου

Απρίλιος 2026

Πρωί, εξίμισι ώρα.

Η Τίνα κλείνει νωχελικά το ξυπνητήρι. Ανακάθεται νυσταγμένη στο μαξιλάρι και η πρώτη σκέψη τρυπώνει απρόσκλητη στο μυαλό της. *Άραγε σε τι κατάσταση θα είναι η μαμά σήμερα; Κάθε πρωί το ίδιο... και το κάθε πρωί λίγο πιο βαρύ από το προηγούμενο.*

Στην κουζίνα η μαμά της, η κυρία Ειρήνη, κάθεται ήδη στο τραπέζι με ένα βλέμμα απλανές. Σαν να περιμένει κάτι αόριστο, που δεν ξέρει ούτε η ίδια τι είναι.

«Καλημέρα», της λέει με ήρεμη, προσεκτική φωνή η Τίνα.

«Γεια σας» απαντά διστακτικά εκείνη. «Ποια είστε και τι θέλετε στο σπίτι μου;»

Η Τίνα χαμογελά πικρά και την ακουμπά καθησυχαστικά στον ώμο, κοιτάζοντάς την στα μάτια.

«Μαμά, είμαι η Τίνα, η κόρη σου και τώρα θα πούμε καφέ».

Η κυρία Ειρήνη την κοιτάζει σαστισμένη, σαν να μην πιστεύει αυτό που μόλις άκουσε.

Καφές. Δύο φλιτζάνια. Σιωπή που γεμίζει το δωμάτιο.

Η κυρία Ειρήνη ρουφάει μια γουλιά καφέ και δείχνει προς στιγμήν ευχαριστημένη.

«Εγώ δεν έχω κόρη. Έχω μια ανιψιά, την Ντόρα» λέει ξαφνικά, με έντονο ύφος.

Η Τίνα δεν μιλά. Σηκώνεται και φέρνει το άλμπουμ με τις φωτογραφίες. Αυτές που δείχνει στη μητέρα της σχεδόν κάθε μέρα πια.

«Βλέπεις εδώ την όμορφη κυρία με τον κότσο στα μαλλιά, που κρατάει ένα μωρό; Εσύ είσαι. Και κρατάς εμένα στην αγκαλιά σου».

Η κυρία Ειρήνη περιεργάζεται τη φωτογραφία.

«Αυτή είναι η μητέρα μου με την Κική, την αδερφή μου», απαντάει με σιγουριά.

Η Τίνα της χαϊδεύει συγκαταβατικά το χέρι.

«Εντάξει μαμά... Ό,τι πεις. Έλα να σε πλύνω και να χτενίσω τα μαλλιάκια σου, γιατί σε λίγο θα έρθει η Ασπασία, η κοπέλα που σε προσέχει μέχρι να επιστρέψω από τη δουλειά».

Η κυρία Ειρήνη αφήνεται στην περιποίηση της Τίνας και κλείνει τα μάτια της. Το πρόσωπό της μαλακώνει και η Τίνα αναστενάζει, βλέποντας τη μητέρα της όπως ήταν παλιά, γαλήνια και ευτυχισμένη χάνεται για λίγο στις σκέψεις της.

«Αχ βρε μαμά... Εντάξει να χάνεις κλειδιά, γυαλιά, να ξεχνάς τον θερμοσίφωνα, δρόμους, ονόματα. Αλλά να μην με αναγνωρίζεις... Αυτό είναι το πιο σκληρό. Και πόσο ακόμα θα χειροτερέψει; Λίγο λίγο αυτή η καταραμένη ασθένεια σε παίρνει μακριά μας ».

Χτυπάει το κουδούνι. Ήρθε η Ασπασία. Η Τίνα δίνει ένα φιλί στη μητέρα της. Της υπενθυμίζει ότι παντού μέσα στο σπίτι υπάρχουν κολλημένα χαρτάκια που γράφουν «Με λένε Ειρήνη», «Η κόρη μου είναι η Τίνα», «Το τηλέφωνό της είναι...».

Η Τίνα κοντοστέκεται για μια στιγμή στην πόρτα, σαν να θέλει να μείνει λίγο ακόμα. Και τότε, από μέσα, ακούγεται η φωνή της κυρίας Ειρήνης: «Τίνα μου, σ' ευχαριστώ! Να έχεις την ευχή μου κόρη μου!».

Η Τίνα παγώνει. Τα μάτια της βουρκώνουν και ένας κόμπος πής ανεβαίνει στο λαιμό. Στέκεται ακίνητη, σαν να προσπαθεί να κρατήσει το χρόνο μέσα σε αυτή την αναπάντεχη, πολύτιμη αναλαμπή, εκεί όπου η σύνδεσή τους ζωντανεύει ξανά.

«Σ' αγαπώ μαμά!», της απαντά με όλη τη δύναμη της καρδιάς της και φεύγει, πριν προλάβει να την χάσει ξανά.

Ο νέος γείτονας

Διήγημα του Δημοσθένη Χριστοδούλου

Τα μεταλλικά βαρέλια είχαν πυρώσει, απελευθερώνοντας λεπτό, άσπρο, καπνό και ελαφριά αποκαΐδια, τα οποία διαπερνούσαν τον κρυστάλλινο νυχτερινό ουρανό.

Γύρω από τις αυτοσχέδιες εστίες είχαν μαζευτεί ανά μπουλούκια οι βραδινοί επισκέπτες της μισογκρεμισμένης γέφυρας, προκειμένου να ξεγελάσουν το παγωμένο τους κορμί.

Κάποιοι από αυτούς είχαν ήδη αποχωρίσει για τα ιδιαίτερα, χάρτινα, δωμάτιά τους τα οποία έμοιαζαν με κυψέλες, και είχαν φασκιωθεί με κουβέρτες και κουρέλια.

Χαμηλόφωνες συζητήσεις συνέθεταν την ηχώ της άστεγης γειτονιάς. Ένας γενειοφόρος ρακοσυλλέκτης ακανόνιστης ηλικίας, κρατώντας ένα κουτί πίτσας, μοιραζόταν το περιεχόμενό του με όσα από τα φαντάσματα της οδού *Πάνω Γέφυρα* είχαν μείνει ξύπνια.

Όταν πια κι ο ύστατος ψίθυρος εξανεμίστηκε μαζί με την τελευταία αναθυμίαση των θερμοβάρελων, ένας ηλικιωμένος άντρας προσέγγισε την ιδιότυπη αυτή παροικία, κρατώντας στον ώμο του μια μαύρη σακούλα σκουπιδιών.

Στα παγωμένα και αποστεωμένα μάγουλά του είχε φυτρώσει γένι τριάντα ημερών. Τα ρούχα του είχαν γεμίσει λάσπες. Τα αθλητικά παπούτσια του παράταιρα το ένα με το άλλο, -ένα γκρι κι ένα μαύρο διαφορετικής μάρκας- είχαν πια ξεθωριάσει και μερικά σημεία τους ήταν τρύπια.

Αφού βρήκε μια υγρή γωνίτσα κοντά στη βάση της γέφυρας, άνοιξε τη σακούλα του και έβγαλε από τα σπλάχνα της ένα υπόθεμα. Επειτα, άδειασε τα υπόλοιπα υπάρχοντά του στην κεφαλή του υποθέματος, χρησιμοποιώντας τα σαν μαξιλάρι.

Κατά τις τρεις τα μεσάνυχτα το κρύο είχε δυναμώσει. Τα δόντια του γέροντα τρίζανε σαν ζάρια μέσα σε κλειστό τάβλι. Δεν ένιωθε τα άκρα του, μέχρι τη στιγμή που αισθάνθηκε ένα τρίτο χέρι να ακουμπάει τον σβέρκο του.

«Αδερφέ... καινούργιος εδώ;» ρώτησε τον γέροντα.

Εκείνος όμως, δεν ήξερε τι να απαντήσει. Αφού σκέφτηκε και ξανασκέφτηκε, του ξεστόμισε ένα όνομα. «Πέτρος. Είμαι ο Πέτρος», συστήθηκε ο ηλικιωμένος.

«Εγώ είμαι ο Λέον. Χάρηκα, Πέτρο. Αλλά για να μην συναντήσεις τον Άγιό σου, θα σου πρότεινα να μπεις στην καλύβα του Μίλτονα. Είναι κενή για απόψε. Τον ξαναδέχτηκε η κυρά του σπίτι».

Ο Πέτρος παρακολουθούσε με απάθεια την πολυλογία του Λέοντα. Δεν σάλεψε. Δύσκολα εμπιστευόταν τους άλλους. Έτσι, αφού κούνησε το κεφάλι του αρνητικά γύρισε πλευρό.

«Έλα τώρα, μην είσαι ακατάδεκτος. Δεν δαγκώνω, παρόλο που με λένε Λέοντα».

«Όχι, να'σαι καλά. Θα κάτσω εδώ για απόψε. Αύριο θα σας αδειάσω τη γωνιά».

Ο Λέοντας έξυσε το πλούσιο μαύρο μαλλί του και απομακρύνθηκε. Όμως, λίγα δευτερόλεπτα αργότερα επέστρεψε κρατώντας ένα λερωμένο κουτί πίτσας. Αφού σκούνησε τη ράχη του Πέτρου, του πρόσφερε το μοναδικό κομμάτι που είχε μέσα.

«Τσάκο ένα κομμάτι. Είναι σπέσιαλ. Χτες ήταν Τετάρτη, ήταν νηστεία και δεν το έφαγα. Το κράτησα για πρωινό, αλλά χωρίς σοκολατούχο γάλα δεν θα μπορέσω να το φάω».

Τα μάτια του Πέτρου έλαμψαν από περιέργεια. «Που βρήκες την πίτσα σε αυτό εδώ το μέρος;»

«Όπως είπα πριν, χτες ήταν Τετάρτη. Είχε ποδόσφαιρα. Οι κάδοι σκουπιδιών γέμισαν μισοτελειωμένα κουτιά από φαγητό και μπύρα καθώς και χαμένα δελτία στοιχήματος με την λήξη των αγώνων».

«Καλά. Φέρτο.. Φέρ'το σου λέω!» έκανε ο Πέτρος, αρπάζοντας το κομμάτι και καταβροχθίζοντάς το».

«Φαίνεται πεινούσες».

«Το μέρος εκείνου κει του Μίλτου; Να πάω;» ρώτησε ο Πέτρος τρίβοντας τα γαντοφορεμένα χέρια του.

Το επόμενο πρωί, ή μάλλον μεσημέρι, ο Πέτρος ξύπνησε στο χαρτόκουτο του Μίλτου. Ένα βάζο με φρέσκα λουλούδια είχε τοποθετηθεί στην είσοδο και μια γλυκιά γυναίκα με ζεστό χαμόγελο και παρδαλά, μπαλωμένα ρούχα τον κοίταζε με περιέργεια. Ήταν η Γωγώ.

Αφού συστήθηκε με τον Πέτρο, του εξήγησε ότι στην κοινότητα των αστέγων της γέφυρας, ο καθένας είχε κι από μια αρμοδιότητα. Η Γωγώ φρόντιζε να χρωματίζει τη γειτονιά με λουλούδια, ζωγραφιές και ανακατασκευασμένα έπιπλα που έβρισκε στους σκουπιδότοπους.

Σήμερα η αποστολή της ήταν να υποδεχτεί και να ξεναγήσει τον νέο τους γείτονα, προκειμένου να γίνει κι αυτός ένα κύτταρο του εξόριστου αστικού οργανισμού.

Ετσι, οι μέρες κυλούσαν. Ο Πέτρος είχε προσαρμοστεί στο βασίλειο του περιθωρίου, που χτισμένο κάτω από τη γέφυρα, δεν είχε καταφέρει να γεφυρωθεί με την υπόλοιπη πόλη. Είχε πλέον μάθει να ζει σαν αυτούς. Ελεύθερος όσο ποτέ.

Όμως μια μέρα, καθώς περιπλανιόταν με τη νέα του οικογένεια στις αποβάθρες του μετρό, είδε μια σειρά από αφίσες. Αφορούσαν την εξαφάνιση ενός ηλικιωμένου τραπεζίτη.

Ο Πέτρος δεν μίλησε. Προσπάθησε να κρύψει από το οπτικό πεδίο της συντροφιάς του τις ανακοινώσεις. «Πω πω! Αυτός πρέπει να είναι πολύ ματσό», αναφώνησε ο Λέοντας.

«Αν είναι λεφτάς, λογικά τον έχουν απαγάγει», έσπευσε να απαντήσει ο Πέτρος.

«Έχετε και το ίδιο όνομα», παρατήρησε η Γωγώ, παίρνοντας μια αφίσα μαζί της.

Όταν πια είχαν επιστρέψει στα αναμμένα βραδινά βαρέλια η Γωγώ πλησίασε τον Πέτρο που χάζευε τις φλόγες που χόρευαν. Του ξανάδειξε την αφίσα. Αυτή τη φορά είχε ζωγραφίσει λευκά γένια εξήντα ημερών στο πρόσωπο του εξαφανισμένου χρηματιστή.

«Ναι εγώ είμαι αυτός. Βασικά, αυτός ήμουν. Αλλά έκανα πράγματα που ανάγκασαν πολλές οικογένειες να μείνουν άστεγες».

«Γι' αυτό ήρθες εδώ. Για να εξιλεωθείς;»

Στα υγρά μάτια του Πέτρου η φωτιά των βαρελιών δεν έσβηνε. Η Γωγώ σηκώθηκε και έριξε την αφίσα στην πυρά.

«Η ανθρωπιά δεν είναι λόγια, είναι πράξεις»

Ένα στοχαστικό πεζό κείμενο της Αντωνίας Βέλο

Πάντα πίστευα πως ο άνθρωπος γεννιέται με ανθρωπιά, αλλά όσο περνούν τα χρόνια ,συνειδητοποιώ πως τελικά ο κόσμος δεν γνωρίζει τι σημαίνει αυτή η λέξη. Πίστευα πως η ανθρωπιά είναι η συμπόνια, η κατανόηση, ο σεβασμός στους ανθρώπους, η βοήθεια σε όσους μας έχουν ανάγκη και φυσικά, η αγάπη. Αν πράγματι υπήρχε η ανθρωπιά με αυτή τη μορφή, πώς άραγε θα ήταν ο κόσμος;

Θυμάμαι διάφορες στιγμές από το παρελθόν, τότε που έβλεπα τα λάθη ως σωστά. Ο λόγος; Ο λόγος ήταν πως πάντα δικαιολογούσα τους ανθρώπους. Πίστευα ότι κανένας δεν θέλει να βλάψει τον άλλον, γιατί όλοι στο μυαλό μου ήταν καλοί, με ενσυναίσθηση, όπως εγώ.

Στο σχολείο έβλεπα τα παιδιά να παίζουν, να έχουν χτίσει σχέσεις, να έχουν δημιουργήσει παρέες και να περνούν καλά. Πολλά απ' αυτά, όμως, κάποιες φορές έβγαζαν θυμό, ανταγωνισμό και έχθρα. Για καιρό συνέχιζα να πιστεύω πως δεν το έκαναν από κακία, αλλά επειδή αυτός ήταν ο χαρακτήρας τους.

Παρόλα αυτά, εκείνο που με προβλημάτιζε και με προβληματίζει μέχρι και σήμερα είναι ότι σε αυτά τα παιδιά δεν έβλεπα καμιά ανθρωπιά. Τότε, βέβαια, δεν γνώριζα αυτή τη λέξη ως έννοια. Πίστευα πως ήταν αυτονόητη, πως υπήρχε σε όλους τους ανθρώπους.

Πλέον, στα είκοσι δύο μου, μπορώ να πω, πως είμαι έτοιμη να εκφράσω σκέψεις, αιτίες και αλλαγές συμπεριφοράς που με οδήγησαν να γίνω αυτή που θέλω πραγματικά να είμαι.

Τα πρώτα σχολικά-χρόνια ήταν αθώα για μένα, όμως, ήταν άραγε το ίδιο αθώα και τα επόμενα στο λύκειο; Δεν θα το έλεγα. Όσο μεγάλωνα, περνούσα από διαφορετικές παρέες ανθρώπων, που με βοήθησαν να καταλάβω πολλά πράγματα, κυρίως τον τρόπο σκέψης τους.

Υπήρχαν πολλοί λόγοι που επηρέαζαν τις συμπεριφορές τους: τα σόσιαλ μιντια, τα κόμπλεξ, η ανασφάλεια, ο ανταγωνισμός, το κουτσομπολιό, ακόμα και ο χλευασμός. Όσο συζητώ και μοιράζομαι σκέψεις με ανθρώπους που έχουν ενσυναίσθηση, όπως κι εγώ, θυμάμαι έντονα την αρνητική ενέργεια που μοίραζαν πολλά παιδιά τα τελευταία σχολικά χρόνια.

Καθημερινά συνειδητοποιούσα ολοένα και περισσότερα πράγματα. Βρισκόμουν σε ένα τεράστιο λύκειο, με πάνω από δύο χιλιάδες μαθητές, και ένιωθα πως κανείς δεν ήθελε πραγματικά το καλό μου.

Η διπροσωπία; Με πλήγωνε.

Ο ανταγωνισμός; Επίσης με πλήγωνε.

Συχνά αναρωτιόμουν γιατί ο άνθρωπος θέλει τελικά να ανταγωνίζεται τους άλλους και να βγάζει μίσος, αντί να προσπαθεί να εξελιχθεί εσωτερικά και εξωτερικά; Ίσως να τους ήταν πιο εύκολο να βγάζουν κακία. Μα καλά δεν τους είχε μάθει κανείς τα βασικά;

Πολλές στενάχωρες σκέψεις, περνούσαν συνεχώς από το μυαλό μου.

Απογοήτευση.

Όταν τελειώσα το λύκειο, ένιωσα ότι ξέφυγα από όλο αυτό και πως δεν θα ξαναένιωθα έτσι. Η πρώτη μου σκέψη ήταν πως είχαν τελειώσει όλα.

Μα καλά τι σκεφτόμουν; Ακριβώς τα ίδια επαναλήφθηκαν και όταν πήγα στο πανεπιστήμιο ενώ παράλληλα άρχισα να εργάζομαι.

Μου φαινόταν σχεδόν αστείο. Ως τότε νόμιζα πως για την έλλειψη της ανθρωπιάς ευθυνόταν η εφηβεία του λυκείου! Πόσο λάθος έκανα.

Η πρώτη μου δουλειά λοιπόν.

Θυμάμαι τον έντονο ενθουσιασμό που είχα. Πού να ήξερα πως ο εργοδότης μου ένας μεγάλος σε ηλικία άνθρωπος, θα μπορούσε να φερθεί τόσο άσχημα σε μια δεκαοκτάχρονη;

Άντεξα τρεις μήνες. Δέχτηκα βρισιές, έμεινα απλήρωτη και εννοείται ήταν από τους χειρότερους μήνες της ζωής μου. Παρ' όλα αυτά, αποτέλεσαν δυνατό μάθημα για μένα. Ξύπνησα απότομα. Σταμάτησα να δικαιολογώ τους

πάντες. Λυπάμαι και ντρέπομαι για τέτοιους ανθρώπους. Εκμετάλλευση. Μηδενική αξιοπρέπεια. Λυπάμαι και πάλι λυπάμαι.

Παράλληλα, όμως, χαίρομαι που κατάφερα να διαχειρίζομαι τέτοιες καταστάσεις σε άλλες δουλειές, χωρίς να φοβάμαι να απαντήσω όταν κάτι με πληγώνει ή με προσβάλλει. Βλέπεις; Η αγνότητα σιγά σιγά γίνεται άμυνα.

Τέσσερα χρόνια σπουδών θεωρώ πως είναι αρκετά ώστε κάποιος, όπως κι εγώ, να καταλάβει πολλά πράγματα. Τι εννοώ μ' αυτό;

Πλέον βρισκόμουν σε ένα περιβάλλον με άτομα από διάφορες εθνικότητες, με ενήλικες άνω των δεκαοκτώ αλλά και μεγαλύτερων ηλικιακών ομάδων. Διαφορετικοί άνθρωποι με τα καλά και τα κακά τους, που μιλούσαν αρκετά πιο ώριμα απ' ό,τι στο λύκειο. Αυτό ήταν το θετικό, αλλά αυτό ήταν που με μπέρδεψε. Γιατί, τελικά, η σωστή λέξη δεν ήταν η ωριμότητα. Ήταν η πονηριά. Αυτή είναι η σωστή λέξη.

Στο σχολείο, υπήρχαν άτομα που έδειχναν το καλύτερό τους εαυτό, αν όμως ο βαθμός σου ήταν μεγαλύτερος από τον δικό τους, δεν υπήρχε περίπτωση να ακούσεις μπράβο! Ανασφαλείς να το παραδεχτούν κατέφευγαν είτε να σε υποτιμήσουν είτε να κοινοποιήσουν τα ελαττώματά σου σε παρέες που δεν γνώριζες καν. Τι σήμαινε αυτό; Ότι ένας τέτοιος χαρακτήρας έψαχνε να βρει τρόπους να αισθανθεί καλύτερος από κάποιον άλλον που τα καταφέρνει καλύτερα από τον ίδιο.

Φυσικά δεν ήταν όλοι οι συμφοιτητές ίδιοι, προφανώς σε κάποιους υπήρχε ανθρωπιά, απλώς ήταν σε πολύ μικρό ποσοστό.

Άδικο; Ναι.

Γιατί να μην ήταν τουλάχιστον η πλειοψηφία;

Ξεκίνησα το κείμενο αυτό γράφοντας πως στην αρχή πίστευα ότι όλοι οι άνθρωποι έχουν ανθρωπιά. Περνώντας, όμως, από διάφορα ηλικιακά στάδια, απογοητεύτηκα πολύ και άλλαξα γνώμη.

Είχα ελπίδες για έναν καλύτερο κόσμο και τα παραδείγματα που έδωσα, το επιβεβαιώνουν απόλυτα. Δυστυχώς, τέτοιοι άνθρωποι βρίσκονται παντού. Στο μετρό, στις δουλειές, στα ταξίδια, στους συγγενείς, στα πάρτι... Παντού!

Εσύ, λοιπόν όσο διαβάζεις αυτό το κείμενο, καλό είναι να κρατάς την ενσυναίσθηση και την αγνότητά σου ζωντανές και να μην νιώθεις ότι εσύ έχεις το πρόβλημα ,επειδή δεν ανήκεις στο μεγάλο ποσοστό που δεν διαθέτουν.

Η απογοήτευση είναι αποδεκτό συναίσθημα, αλλά μάλλον θα σε στεναχωρήσω, γιατί δυστυχώς πρέπει να μάθουμε να ζούμε ανάμεσα στον οποιοδήποτε και να διαχειριζόμαστε με ψυχραιμία τις καταστάσεις.

Όχι, δεν σου λέω να γίνεις κολλητός με όλους ή να μιλάς απαραίτητα μαζί τους, αλλά, για το δικό μας καλό, να αποδεχτούμε ότι υπάρχουν πολλά τέτοια άτομα γύρω μας. Μόνο έτσι δεν θα μας εμποδίζουν συναισθηματικά να εξελισσόμαστε και να νιώθουμε παρείσακτοι, επειδή εκείνοι είναι αναίσθητοι και μπορούν να γίνουν ακόμα και απάνθρωποι.

Η αποδοχή και η συγχώρεση όλων αυτών είναι ένας τρόπος επιβίωσης, γιατί μας βοηθούν να μη μένουμε πίσω. Το ότι ο κόσμος είναι σκληρός, δεν σημαίνει ότι η ανθρωπιά είναι αδυναμία. Πολλοί το μπερδεύουν.

Χρειάζεται περισσότερη δύναμη να παραμείνεις άνθρωπος μέσα σε μια τόσο σκληρή κοινωνία. Αυτό όμως τελικά είναι που σε κάνει δυνατό σε έναν κόσμο που δεν ενδιαφέρθηκε ποτέ να μάθει, τι πραγματικά σημαίνει η λέξη ανθρωπιά.

Οι καταστάσεις του παρελθόντος, αλλά και οι σημερινές εμπειρίες, όπως τις ανέφερα παραπάνω, ίσως εκφράζουν μια έντονη απογοήτευση. Μια κούραση από την αδιαφορία του κόσμου. Μην ξεχνάς όμως πως εσύ παλεύεις για να μην χάνεις την ψυχή σου. Γιατί μόνο έτσι μπορείς να συνεχίσεις να λέγεσαι «άνθρωπος».

Με κουράζει η ανθρωπιά; Ίσως ναι, γιατί κουβαλάω βαρύ το «φορτίο» της ενσυναίσθησης, κάτι που μερικοί δεν κατάφεραν ποτέ να αναγνωρίσουν μέσα τους.

Η αδιαφορία με τρομάζει. Γιατί; Δεν μπορώ να φανταστώ άνθρωπο που να μην νιώθει τίποτα. Η αδιαφορία έχει τη δύναμη να σκοτώνει αργά αργά την ανθρωπιά, να τη φθείρει και μαζί μ' αυτήν και την ψυχή.

Η ψυχρότητα συχνά παρουσιάζεται ως δύναμη ενώ η ευαισθησία θεωρείται αδυναμία. Η κοινωνία πλέον μοιάζει να θαυμάζει εκείνους που δεν δείχνουν κανένα συναίσθημα. Σαν να μαθαίνει στους ανθρώπους να μην δείχνουν ευάλωτοι και να επιβραβεύει τον εγωισμό.

Η καλοσύνη επιβραβεύεται; Κυρίως θα έλεγα πως αρκετοί την κοροϊδεύουν. Η κοινωνία πλέον έμαθε να θαυμάζει τη σκληρότητα και να θεωρεί την αδιαφορία τρόπο επιβίωσης. Βλέπεις παιδιά στον δρόμο μαζί με τους γονείς τους και ακούς συζητήσεις τύπου: *«Για να αντέξεις πρέπει να σκληρύνεις»*.

Ισως τελικά οι άνθρωποι να μην έγιναν αδιάφοροι ή σκληροί επειδή το ήθελαν αλλά επειδή φοβήθηκαν την απόρριψη από τους άλλους.

Η ενσυναίσθηση ακούει τους πάντες, νιώθει τον πόνο του άλλου, δείχνει κατανόηση και βρίσκεται εκεί όταν κάποιος τη χρειάζεται.

Οι άνθρωποι με ενσυναίσθηση όμως; Συνήθως μένουν μόνοι.

Περνούν τα χρόνια και συνειδητοποιώ πως άκουγα τόσο πολύ όλους τους υπόλοιπους που ξέχασα να ακούω τον εαυτό μου. Έφτασα στο σημείο να κουβαλώ τον πόνο των άλλων και να εξαντλούμαι ψυχικά, χωρίς καν να το δείχνω .

Έμαθα να βρίσκομαι δίπλα στους ανθρώπους, αλλά ξέχασα να ζητώ βοήθεια. Προτεραιότητά μου; Να δώσω και όχι να πάρω.

Κουράζομαι πια να προσπαθώ να καταλαβαίνω τους πάντες. Τι λέω στον εαυτό μου; Πως ανθρωπιά δεν σημαίνει να τον κρατάω πίσω ούτε να καταστρέφομαι για όσους δεν αξίζουν. Πως πρέπει να υπάρχει ισορροπία. Να παραμένω καλός άνθρωπος χωρίς, όμως, να χάνω τον εαυτό μου.

Πολλές φορές νιώθω ότι δεν με καταλαβαίνει κανείς. Με ρωτούν πώς είμαι και αν τους πω ότι δεν είμαι καλά, συνήθως δίνουν μια επιφανειακή απάντηση ή μια βιαστική συμβουλή. Δυστυχώς νιώθω πως οι περισσότεροι με βαριούνται. Γιατί το νιώθω αυτό; Επειδή απαντούν μηχανικά και δεν νοιάζονται πραγματικά για το τι αισθάνομαι. Γρήγορες απαντήσεις, αλλά μηδενική κατανόηση σε αυτό που τους λέω.

Πού έχουν φτάσει μερικοί άνθρωποι; Να περνούν δίπλα από τον πόνο λες και περνάνε απλώς μια διάβαση. Το χειρότερο είναι ότι πόνος και ανάγκη υπάρχουν παντού, όμως κάποιοι συνηθισαν να τα βλέπουν χωρίς να νιώθουν το παραμικρό.

Καταλαβαίνουμε λοιπόν, ότι η ανθρωπιά δεν χάνεται μέσα σε μια μέρα...

Ως άτομο με ενσυναίσθηση, φοβάμαι. Ναι, φοβάμαι πολύ. Δεν θέλω να πάψω να νιώθω, δεν θέλω να πάψω να είμαι αυτή που είμαι. Θέλω να μπορώ να αισθάνομαι τον πόνο του άλλου και όχι να συνηθίσω. Θέλω να κατανοώ και να προσφέρω.

Ζητώ να υπάρχει ανθρωπιά. Δεν ζητώ έναν κόσμο «τέλειο». Ζητώ ισορροπία.

Το θέμα δεν είναι όλοι ξαφνικά να έχουν υπερβολική ενσυναίσθηση, όπως εγώ, αλλά να υπάρχει ισορροπία ανάμεσα στην καρδιά και τη σκληρότητα. Η αδιαφορία, η απαξίωση, ο εγωισμός και η ψυχρότητα, ίσως κάποιες φορές να λειτουργούν ως άμυνα. Το πρόβλημα, όμως, ξεκινά όταν παύουν να είναι άμυνα και αρχίζουν να γίνονται τρόπος ζωής.

Ίσως τελικά ο κόσμος να μην μπορεί να γίνει ποτέ έτσι όπως τον φαντάζομαι. Γνωρίζω όμως πως, χωρίς ανθρωπιά, κάποια στιγμή θα σταματήσει τελείως να μοιάζει ανθρώπινος.

Άσχετα, λοιπόν, από το αν είμαστε λίγοι ή πολλοί όσοι έχουμε και παρά τις δυσκολίες να συνεχίζουμε να νιώθουμε, να ακούμε και να νοιαζόμαστε τον συνάνθρωπο.

Ο κόσμος με μαθαίνει καθημερινά να σκληραίνω, αλλά εγώ επιλέγω να κρατώ και την ενσυναίσθηση και την ανθρωπιά μου. Και ναι, είμαι εντάξει με αυτό.

Αυτό θα ήθελα να λες κι εσύ στον εαυτό σου.

Πίστεψέ με, δεν είσαι μόνος.

Χωρίς ανάσα

Διήγημα της Κατερίνας Εξακουστίδου

Τη νύχτα που αγκάλιασες για τελευταία φορά την οικογένειά σου και υποσχέθηκες, ανάμεσα στους λυγμούς σας, πως θα τους εξασφαλίσεις μια καλύτερη ζωή, -εκείνη τη νύχτα-, την κρατάς καλά φυλαγμένη στο μυαλό σου και την επαναφέρεις ξανά και ξανά σαν μαγικό ξόρκι σε κάθε στιγμή ψυχικής και σωματικής εξάντλησης.

Πρόσφυγας.

Πιστεύεις ότι έχεις σχεδιάσει το ταξίδι σου όσο καλύτερα γίνεται. Κανονίζεις να φύγεις κρυφά με διακινητή. Ξέρεις πως είναι παράνομο, αλλά η επιθυμία σου να ζήσετε μία ζωή μακριά από την καταπίεση και τη διαρκή ανασφάλεια, νίκησε κάθε ηθικό φραγμό. Ήταν εξαρχής, ούτως ή άλλως, μια άνιση μάχη.

Κουβαλάς μαζί σου μόνο ένα μικρό σακίδιο με λίγα ρούχα, χρήματα και έγγραφα κρυμμένα μέσα σε κάλτσες και παπούτσια. Για μέρες μένεις στριμωγμένος με άλλους σε μια αποπνικτική αποθήκη. Ζέχνεις ιδρώτα και φόβο. Υπάρχουν στιγμές που, μέσα στο σκοτάδι, οι σκέψεις σου σε περικυκλώνουν και ένας ασφυκτικός κλοιός αμφιβολίας σε πνίγει, μην αφήνοντάς σε να ανασάνεις.

Περνάς τα σύνορα μέσα από τα χωράφια. Κρυμμένος, ακούς τους χτύπους της καρδιάς σου να τραντάζουν το στήθος σου και προσεύχεσαι να μη σε ανακαλύψουν οι περίπολοι. Με τα μάτια κλειστά, κρατάς την ανάσα σου μέχρι να ακούσεις το συνθηματικό.

Ενα σκάφος σάς περιμένει στο τέλος της διαδρομής και ,υπερφορτωμένο, ξεκινά για την επόμενη στάση, τον προσφυγικό καταυλισμό.

Είναι τρεις μήνες που βρίσκεσαι εκεί. Δεν ξέρεις για πόσο ακόμα. Τα βράδια ακούς θυμωμένες φωνές. Κάποιοι έρχονται στα χέρια, κάποιοι κάνουν

χρήση ναρκωτικών, κάποιοι κλέβουν υπό την απειλή όπλων. Δεν νιώθεις ασφαλής. Δεν είσαι ασφαλής.

Μια μέρα γίνεται έφοδος και μια γυναίκα βιάζεται. Πέρασες εκείνο το βράδυ κουλουριασμένος, κοιτώντας τα λασπωμένα παπούτσια σου με τη φωτογραφία της οικογένειάς σου κολλημένη σφικτά στο στήθος, σαν να προσπαθείς να δικαιολογήσεις την απραξία σου στο αποτρόπαιο γεγονός.

Μέσα σε αυτές τις άθλιες συνθήκες, προσπαθείς να ζήσεις μια αξιοπρεπή καθημερινότητα. Ξεκινάς μαθήματα ελληνικών και ζητάς να ενταχθείς στην ομάδα δραστηριότητας, για να νιώσεις, έστω και για λίγο, ότι κάπου ανήκεις.

Εναν μήνα αργότερα, σε μεταφέρουν μαζί με άλλους σε ένα ξενοδοχείο για καλύτερες συνθήκες. Μα κάποιοι θεωρούν το κτίριο δικό τους, το χώμα κτήμα τους, και μαζεύονται με πέτρες για να σας διώξουν. Λες και είστε μικρόβια που χρειάζονται εξόντωση.

Όπως σε κάθε καταιγίδα ακολουθεί ξαστεριά, έτσι και για σένα ακολουθούν μέρες που νιώθεις ότι η τύχη επιτέλους σου χαμογελά. Μεταφέρεσαι στην πρωτεύουσα και ξεκινάς να δουλεύεις ως διερμηνέας στον «Μη Κυβερνητικό Οργανισμό» που σε είχε υποδεχτεί στον καταυλισμό.

Λίγους μήνες μετά, καταφέρνεις να αφήσεις το σπίτι που ζούσες με άλλους τρεις και να βρεις ένα μικρό διαμέρισμα κοντά στη δουλειά σου. Μια φωλιά για την ψυχή σου.

Γνωρίζεις τους γείτονες στους διαδρόμους της πολυκατοικίας· φαίνονται καλοί άνθρωποι. Τους μιλάς με τα σπαστά ελληνικά που έχεις μάθει. Πιάνεις τον εαυτό σου να περιμένει την αποδοχή τους σαν μικρό παιδί. Είναι λίγες οι φορές που έρχεται. Τις περισσότερες, νιώθεις το βλέμμα τους επικριτικό.

Μικραίνεις.

Στη διαδρομή για τη δουλειά σου, βλέπεις τους ανθρώπους να σε κοιτάζουν διαφορετικά. Τους ακούς να ψιθυρίζουν μεταξύ τους λέξεις που δεν καταλαβαίνεις, αλλά νιώθεις το βάρος τους να σε λυγίζει.

Μια μέρα, στη στάση του λεωφορείου, σε πλησιάζει ένας μεσήλικας και με χειρονομίες απαιτεί να σηκωθείς για να κάτσει. Τον αναγνωρίζεις, είναι ο περιπτεράς της γειτονιάς. Με σκυμμένο το κεφάλι, κρύβεσαι πίσω από το πλήθος και προσπαθείς να συγκρατήσεις τα δάκρυά σου.

Η μόνη στιγμή ευτυχίας, η μόνη σου ελπίδα, είναι η οικογένειά σου. Κάθε μέρα γυρνάς στο σπίτι και μιλάς με τη γυναίκα και τις κόρες σου με βιντεοκλήση. Νιώθεις ευγνωμοσύνη που η τεχνολογία σάς βοηθάει να έρχεστε κοντά.

Λαχταράς όσο τίποτα να τους ξαναγγίξεις, να τους έχεις εκεί μαζί σου και να γελάτε τόσο δυνατά, ώστε να πονάει το στήθος σας. Λαχταράς μία ζωή χωρίς τρόμο και ανασφάλεια. Λαχταράς μια ελευθερία που δεν σου χαρίστηκε. Λαχταράς οι άνθρωποι να σε βλέπουν, όχι απλώς να σε κοιτάζουν.

Κάποιο απόγευμα, καθώς ανεβαίνεις τις σκάλες της πολυκατοικίας, ένα παιδί από το διπλανό διαμέρισμα σε κοιτάζει. Κρατά μια μπάλα στα χέρια του. Διστάζει, και μετά την κλωτσάει απαλά προς το μέρος σου. Σκύβεις και την πιάνεις. Ύστερα του τη δίνεις πίσω.

Το παιδί χαμογελά.

Για πρώτη φορά το βλέμμα κάποιου δε σε βαραίνει.

Για πρώτη φορά νιώθεις πως είναι άλλο να σε κοιτάζουν και άλλο να σε βλέπουν.

Ελπίδα.

21 άσβηστα κεριά

διήγημα της Αναστασίας Καλαντζή

Μαριάννα, Άντα και Χρυσή.

Αχώριστες ήταν πάντα. Αχώριστες φίλες απ' όταν άρχισαν να περπατάνε.

Ηταν τόσο διαφορετικές, μα η αγάπη που είχαν η μια για την άλλη ήταν τόσο μεγάλη, που δεν υπήρχαν λόγια να την περιγράψουν.

Ποιος θα μπορούσε να φανταστεί πως εκείνο το καλοκαίρι του 93 θα έρχονταν τα πάνω κάτω στις ζωές τους;

Η μεγαλύτερη ήταν η Μαριάννα κι εκείνον τον Ιούλιο του '93 θα έκλεινε τα εικοσιένα. Μια κοπέλα βγαλμένη από πίνακα της Αναγέννησης, με καμπύλες και παχουλά πόδια, με μακριά καστανά μαλλιά και ένα σημάδι στον αυχένα εκ γενετής. Δεν περνούσε απαρατήρητη όχι μόνο από το πληθωρικό της κορμί αλλά και από το εκρηκτικό ταπεραμένο της, το πείσμα και την επιμονή της. Αν και οι γονείς της ήταν εύποροι και της έδιναν απλόχερα ό, τι ζητούσε, εκείνη πάντα ένιωθε μια τρύπα μέσα της που αρκετές φορές την ρούφαγε, κάνοντας μέρες να επανέλθει στην πραγματικότητα.

Η Άντα ήταν στα είκοσι. Ψηλή, με κατάμαυρα σπαστά μαλλιά και μάτια με διαφορετικό χρώμα το ένα από το άλλο. Το ένα καστανό με νότες κεχριμπαριού και το άλλο καταγάλανο σαν τοπάζι. Εκείνη όμως, αντί να χαίρεται για αυτή της τη διαφορετικότητα, προσπαθούσε να την κρύψει, βάζοντας ανά διαστήματα έναν καφέ φακό στο γαλάζιο και ένα μπλε στο καφέ ,ώστε να έχουν ίδιο χρώμα.

Κόρη ενός ζευγαριού μεγάλης ηλικίας, έπαιρνε περίσσια αγάπη, που την έκανε να σταθεί στα πόδια της από πολύ μικρή. Δούλευε από τα δεκαοκτώ της, θέλοντας να βοηθήσει τους γονείς της, που με το ζόρι τα έβγαζαν πέρα.

Η Χρυσή ήταν κοντούλα, με σοκολατί επιδερμίδα και ποδαράκια λεπτά σαν βέργες. Κοίταγε συνεχώς απορημένα, ενώνοντας τα φρύδια της και αυτό την έκανε να φαίνεται σχεδόν πάντα προβληματισμένη. Η αγάπη δεν της δινόταν απλόχερα κυρίως από τον πατέρα και λιγότερο από τη μαμά της κι αυτό την έκανε να πιστεύει ότι δεν άξιζε να την αγαπούν κι ότι πάντα αυτή έφταιγε για ό, τι κακό συνέβαινε. Έτσι, στα δεκαεννιά της, αντί να έχει την ανεμελιά που πρόσταζε η ηλικία της, έδινε την εικόνα μιας σκυθρωπής και φοβισμένης γυναίκας. Μόνο όταν ήταν κοντά στις φίλες της, μόνο τότε, όλα αυτά τα άφηνε πίσω και γελούσε με την ψυχή της. Μόνο τότε ένιωθε ελεύθερη.

Ήταν και οι τρεις μοναχοκόρες.

Απ' όταν ήταν μικρές, οι γονείς τους συνήθιζαν σχεδόν κάθε Σαββατοκύριακο να συναντιούνται, γιατί πέρα από τη σχέση που είχαν τα κορίτσια τους, είχαν και οι ίδιοι την καλύτερη μεταξύ τους.

Εκείνο τον Ιούλιο, στα γενέθλια της Μαριάννας που θα τα γιόρταζε στον εξοχικό τους στην Αρκαδία, ήταν καλεσμένες τόσο η Άντα όσο και η Χρυσή μαζί με τους γονείς τους. Η Μαριάννα δεν ήθελε κανέναν άλλον κοντά της και οι γονείς της εκπλήρωσαν την επιθυμία της κόρης τους, όπως, άλλωστε, έκαναν πάντα.

Μόλις έφτασαν εκεί, με μάγουλα αναψοκοκκινισμένα και με τον ιδρώτα να κυλά στη ραχοκοκαλιά τους, έβγαλαν τα ρούχα τους, φόρεσαν μαγιό και πήγαν στη θάλασσα. Η ζέστη ήταν αφόρητη, καύσωνας σκέτος κι έτσι, χωρίς να χάσουν χρόνο, πέταξαν ό,τι φορούσαν και βούτηξαν να δροσιστούν. Μετά από μια ώρα πλατσουρίσματος, γέλιου χωρίς σταματημό και κουβέντας, με το στόμα τους να έχει αρχίσει να στεγνώνει και το δέρμα τους να κοκκινίζει, αποφάσισαν να βγουν από τη θάλασσα.

Η μέρα ήταν δική τους, όλη δική τους. Μέρα χαράς και ευτυχίας, αφιερωμένη στη Μαριάννα αλλά και στις στιγμές που θα ζούσαν μαζί, χωρίς να τις ενοχλήσει κανείς.

Εστρωσαν τις πετσέτες τους κάτω από την παχιά σκιά μιας ελιάς εκατοντάδων χρόνων, που απλόχερα τους χάριζε τη δροσιά της, προφυλάσσοντάς τες από τον ανυπόφορο καύσωνα.

Πίσω τους μύριζε καρπούζι. Δύο γυναίκες μεγάλης ηλικίας, το είχαν φέρει μαζί τους και η μυρωδιά του αμέσως τις αιχμαλώτισε.

Ξάπλωσαν στις πετσέτες τους να ξεκουραστούν. Η ησυχία που επικρατούσε ήταν σύμμαχος κάθε ήχου που γεννιόταν, ακόμα και του αδιάκοπου τραγουδιού των τζίτζικιών. Ετσι, το ψιθύρισμα των δύο γυναικών πίσω τους, έφτασε απρόσκοπτα στα αυτιά των κοριτσιών.

«Την βλέπεις την παχουλή δεξιά; Είναι η Μαριάννα. Του Γραμμένου η κόρη», είπε στην άλλη, κοιτάζοντας επίμονα την κοπέλα.

«Έχω χρόνια να τη δω... Πόσο μεγάλωσε...» της απάντησε εκείνη με έκπληξη, κουνώντας το κεφάλι.

«Ε, δεν καταλαβαίνεις; Ο Γραμμένος έχει να την φέρει στο χωριό εδώ και χρόνια...» της είπε πάλι η πρώτη με πολύξερο ύφος.

«Γιατί; Αυτός όμως ερχόταν, έτσι δεν είναι;»

«Μοναχός του πάντα... Από τότε που μαθεύτηκε στο χωριό ότι την είχαν υιοθετήσει, μάλλον φοβόταν...»

«Σαν τι να φοβόταν;»

«Να μη βρεθεί κανένας καλοθελητής και της το ξεφουρνίσει...»

«Και οι άλλες οι δύο ποιες να είναι άραγε; Μοιάζουν πολύ μεταξύ τους.»

Τη συζήτηση τους διέκοψε το παιδί που τους έφερε τους καφέδες και πλέον δεν επανήλθαν.

Η Άντα και η Χρυσή χωρίς να βγάλουν μιλιά, κοιτάχτηκαν με ένταση και απορία, περιμένοντας καρτερικά την αντίδραση της Μαριάννας, που είχε χώσει το κεφάλι της στην πετσέτα.

Κάποια στιγμή, πετάχτηκε πάνω απότομα. Με άκαμπτο βήμα και με τα χέρια της να πηγαίνουν νευρικά πάνω κάτω, πήρε τον δρόμο για το σπίτι, κοιτάζοντας ίσα μπροστά σαν να φορούσε παρωπίδες.

Τι ήταν τώρα αυτό; Τις κλώσες... Ποιες κλώσες; Τις οχιές πες καλύτερα... Είμαι; Λες να είμαι;... Κι αν είμαι; Γιατί μου το έκρυψαν; Μα... πώς... όχι.. δεν γίνεται... αλλά αν είναι αλήθεια; Τι θα κάνω; Πώς μπόρεσαν να μου κρύψουν κάτι τέτοιο; Όχι... αποκλείεται... ψέματα... ψέματα... Θα τους κοιτάξω στα μάτια και θα τους ρωτήσω... Τα μάτια λένε πάντα την αλήθεια...

Η Άντα και η Χρυσή περπατούσαν πίσω της, σχεδόν έτρεχαν, χωρίς να της πουν λέξη, μόνο την ακολουθούσαν.

Εφτασε στο σπίτι, άνοιξε με φόρα την πόρτα και βρήκε τους γονείς της μαζί με τους γονείς των κοριτσιών να πίνουν τον απογευματινό τους καφέ στον κήπο, κάτω από τη μεγάλη κληματαριά.

«Είμαι υιοθετημένη;» τους ρώτησε με στεντόρεια φωνή κι αμέσως, σαν να μην την έπαιρναν τα πόδια της, σωριάστηκε σε μια καρέκλα.

«Τι; Τι λες;» ψέλλισε η μαμά της, ενώ της έφυγε από τα χέρια το φλιτζανάκι που κρατούσε.

«Μπαμπά, πες μου; Είμαι; Μπαμπά... είμαι;» ξαναρώτησε, αφήνοντας έναν λυγμό να βγει από μέσα της.

«Μαριάννα... κορίτσι μου...» αποκρίθηκε εκείνος τρεμάμενος, με το βλέμμα του καρφωμένο στη γη.

«Ωστε... είμαι λοιπόν! Είμαι!...» ούρλιαξε, ενώ άρχισε να κλαίει με αναφιλητά, που δεν σταμάτησαν για όλες τις επόμενες μέρες.

Άρον άρον επέστρεψαν όλοι τους στην Αθήνα.

Η Μαριάννα, για εβδομάδες, έμεινε κλεισμένη στο δωμάτιό της, χωρίς να βγαίνει ούτε για φαγητό. Είχε κόψει κάθε επικοινωνία με τον έξω κόσμο, ακόμα και με τις φίλες της που τις λάτρευε.

Πράγματι, οι γονείς της την είχαν υιοθετήσει από όταν γεννήθηκε. Όμως όσο τα χρόνια περνούσαν κι εκείνη μεγάλωνε, ο φόβος ότι θα άλλαζαν τα αισθήματά της απέναντι τους ήταν εκείνο που καθόρισε την απόφαση τους να μην της το πουν.

Άρχισε να τους κάνει ερωτήσεις για τους φυσικούς της γονείς, για την πραγματική της μητέρα, ενώ παράλληλα όλη η αγάπη που είχε για τους

θετούς της γονείς, εκείνους που τη φρόντισαν και τη μεγάλωσαν μετατράπηκε σε απέχθεια... ίσως και μίσος.

Ερμαιο της ανάγκης να βρει την πραγματική της μητέρα, να βρει τις ρίζες της, άρχισε να χάνει τον εαυτό της. Οι δικοί της, καταρρακωμένοι, δεν μπορούσαν να τη βλέπουν σε αυτή την κατάσταση. Συνειδητοποίησαν ότι της χρωστούσαν όλη την αλήθεια. Μόνο αν τη μάθαινε ίσως ηρεμούσε και σταματούσε να ψάχνει.

«Το μυστικό μας δεν μπορεί πια να παραμένει μυστικό. Ούτε είναι σωστό η κόρη μας να ξέρει μόνο τη μισή αλήθεια», είπε η θετή της μητέρα στον άνδρα της. «Μπορεί να της δώσει πίκρα, ίσως όμως αποτελέσει ταυτόχρονα και λύτρωση για όλους μας», επέμενε και, με τα πολλά, τον έπεισε και συμφώνησε κι εκείνος μαζί της.

Ετσι, χωρίς καμία προειδοποίηση, ένα απόγευμα κάλεσαν στο σπίτι τις φίλες της και μαζί με τους γονείς τους. Ήταν πια φθινόπωρο και οι μεγάλες ζέστες είχαν αποχωρήσει.

Κάθισαν στον κήπο, μια μικρή όαση στη μέση της Αθήνας. Οι μεγάλοι κρατούσαν τα κεφάλια τους σκυφτά, ενώ τα κορίτσια ήταν πολύ στενοχωρημένα, -ίσως και φοβισμένα- για το πώς θα εξελίσσotan το μάζεμα των οικογενειών. Η τελευταία φορά που είχαν βρεθεί ήταν σοκαριστική για όλους.

Οι γονείς της Μαριάννας άρχισαν να εξιστορούν την ιστορία από την αρχή... μια ιστορία που έμοιαζε με σενάριο ταινίας. Μια ιστορία που δεν αφορούσε μόνο εκείνη, αλλά όλους τους. Γι' αυτό και κάθε τόσο τη σκυτάλη έπαιρναν και οι υπόλοιποι, προσθέτοντας γεγονότα και λεπτομέρειες που άφησαν άφωνες τις τρεις φίλες...

Και κάποια στιγμή, δεν είχαν πια τίποτα να πουν. Όλα είχαν ειπωθεί, τα πάντα είχαν αποκαλυφθεί και οι κρίκοι της αλυσίδας επιτέλους ενώθηκαν.

Και τα τρία κορίτσια ήταν υιοθετημένα ...

Και τα τρία είχαν τους ίδιους φυσικούς γονείς...

Οι τρεις τους ήταν αδελφές...

Οι θετές τους μητέρες σπάραζαν στο κλάμα. Από τύψεις, από ενοχές, από απελπισία; Κανείς τους δεν μπορούσε να γνωρίζει πώς θα αντιδρούσαν «οι κόρες τους», που τους κοίταζαν με έκπληξη και με μάτια γεμάτα απελπισία.

Η Άντα λιποθύμησε...

Η Χρυσή ούρλιαζε...

Η Μαριάννα κοιτούσε με βλέμμα απλανές, ματώνοντας τα χέρια της. Δεν είπε λέξη. Δεν έκλαψε. Δεν άξιζε κανείς τα δάκρυα της, αυτό ήταν το μόνο που ήξερε. Οι γονείς τους θετοί και φυσικοί, είχαν παίξει με τις ζωές τους με τέτοια ευκολία που την είχε συνταράξει. Ο κόσμος της είχε γκρεμιστεί. Ούτε τα θεμέλια δεν είχαν αντέξει. Όλα από την αρχή... σκέφτηκε. Θα τα πάρω όλα από την αρχή...

Ποτέ, τίποτα και κανένας δεν ήταν πια το ίδιο μετά από εκείνο το απόγευμα.

Οι αχώριστες φίλες ήταν αδερφές... μόνο που τώρα πια σαν οι σχέσεις τους να είχαν διαρραγεί.

Η Άντα τελικά, αφήνοντας την πίκρα κατά μέρος, συγχώρησε τους γονείς της κι έμεινε μαζί τους μέχρι τον θάνατό τους.

Η Χρυσή παντρεύτηκε έναν άντρα που την αγάπησε όσο τίποτα. Αποζητούσε πάντα να βλέπει τις αδερφές της με την ελπίδα ότι θα γίνουν όλα όπως ήταν πριν.

Η Μαριάννα πήγε για σπουδές στο εξωτερικό και δεν γύρισε ποτέ πίσω.

Ηξερε κι άλλα η Μαριάννα που δεν τα είπε ποτέ στις αδελφές της. Οι πραγματικοί γονείς τους, ο Θεός να φυλάει, το έκαναν επί πληρωμή. Κάθε χρόνο κι από ένα παιδί... Κι εκείνες έναν χρόνο διαφορά είχαν η μια από την άλλη.

Αυτό ήταν μεγάλο χαστούκι, δεν το ξεπέρασε ποτέ.

Η πραγματική της μητέρα, όταν της μίλησε, προσπάθησε να διαστρέψει την αλήθεια... Και βέβαια, η Μαριάννα κατάφερε να βρει και να την κάνει να

μιλήσει. «Έτυχε να μείνω έγκυος επί τρία συνεχόμενα χρόνια και έδωσα τα κορίτσια σε οικογένειες που γνωρίζονταν μεταξύ τους», της είπε.

Σιγά μην «έτρωγε» το παραμύθι της, δεν ήταν δα και τόσο χαζή. Με μια κόκκινη γραμμή, διέγραψε όλη την προηγούμενη ζωή της και πήρε των ομματιών της. Όχι, δεν ήθελε πια να δει κανέναν τους!

Ενα ρητό στον τοίχο που διάβασε κάποτε της έμεινε αποτυπωμένο για πάντα στο μυαλό της *«Μην αφήνεις αυτό που σε τρώει να χορτάσει»*.

Όχι. Δεν θα το αφήσω. Ποτέ, υποσχέθηκε στον εαυτό της... Και αυτό ακριβώς έκανε.

Χωρίς επιστροφή

διήγημα του Χρήστου Κοντού

Ο Πέτρος ένα νεαρό παιδί είκοσιτριών ετών, μετά τις σπουδές του αποφάσισε να εκπληρώσει τη στρατιωτική του θητεία. Ήταν μια διαδικασία που δεν του άρεσε, αλλά γνώριζε ότι δεν μπορούσε να το αποφύγει. Έτσι, έκανε την καρδιά του πέτρα και ντύθηκε στα χακί.

Μετά την βασική εκπαίδευση και την ορκωμοσία του στη Σπάρτη, επέστρεψε με άδεια δέκα ημερών στη γενέτειρά του, την Αθήνα. Έτσι, βρήκε την ευκαιρία να συνδεθεί ξανά με τους φίλους του και, φυσικά, να βγουν να διασκεδάσουν.

Στο γνωστό κλαμπ που συνήθιζε να βγαίνει, γνώρισε την Αναστασία, μια φοιτήτρια είκοσιδύο ετών, η οποία βρισκόταν στο τέταρτο έτος των σπουδών της. Σπούδαζε Νομική στην Κομοτηνή και ήταν κι αυτή για λίγες μέρες στους γονείς της, στην Αθήνα. Ερωτεύθηκαν με την πρώτη ματιά. Ταίριαζαν αμέσως. Είχαν πολλά κοινά στο χαρακτήρα και τις αντιλήψεις τους, αλλά ταυτόχρονα και κάποιες διαφορές. Για παράδειγμα, ο Πέτρος πίστευε πάρα πολύ στον Θεό ενώ η Αναστασία δήλωνε άθεη.

Σε αυτές τις δέκα μέρες, πρόλαβαν να συνηθίσουν ο ένας τον άλλον και τους ήταν αβάσταχτο που έπρεπε να χωριστούν. Ο Πέτρος να επιστρέψει στην Σπάρτη και η Αναστασία στην Κομοτηνή.

Για έναν περίπου χρόνο θα ήταν μακριά ο ένας από τον άλλον και φοβούνταν μήπως σε αυτό το διάστημα ο έρωτάς τους καταλαγιάσει και σβηστεί η φλόγα πριν καλά καλά ανάψει. Παραδέχθηκαν ότι η γνωριμία τους είχε άσχημο timing και επικαλέστηκαν με φόβο τη γνωστή παροιμία: «*Μάτια που δεν βλέπονται, γρήγορα λησμονιούνται.*»

«Δεν θέλω να φύγω από κοντά σου», είπε φανερά απογοητευμένος ο Πέτρος.

«Ίσως ο Θεός που πιστεύεις να μη θέλει να είμαστε μαζί» απάντησε εκείνη με πικρία αλλά και μαζί με μια δόση ειρωνείας.

Ο Πέτρος, χωρίς να μιλήσει, τη φίλησε, φόρτωσε το βαρύ στρατιωτικό σακίδιο στον ώμο του και κατευθύνθηκε για τη στάση του λεωφορείου. Σ' όλη τη διαδρομή σκεφτόταν την αγαπημένη του. Το πρόσωπό του έμοιαζε σαν κατάμαυρο σύννεφο πριν από την καταιγίδα. Ήθελε να βάλει τα κλάματα, όχι μόνο γιατί επέστρεφε ξανά στο στρατόπεδο αλλά κυρίως γιατί αποχωρίστηκε την Αναστασία. Πλέον είχε έναν ακόμη λόγο να μισεί τον στρατό, εξαιτίας του οποίου δεν μπορούσε να χαρεί τον έρωτά του.

Θεέ μου, γιατί να γίνουν έτσι τα πράγματα; Γιατί να γνωριστούμε τώρα που είμαι στον στρατό; Για να περάσω μαύρη θητεία; Γιατί να μην μπορώ να χαρώ τον έρωτα που τόσο καιρό έψαχνα; Αυτά και άλλα παρόμοια ερωτήματα βασάνιζαν το μυαλό του. Πού να ήξερε τι θα επακολουθούσε.

Εφτασε στο στρατόπεδο αργά το βράδυ. Δεν είχε διάθεση να μιλήσει σε κανέναν. Τακτοποίησε τα πράγματά του και πήγε κατευθείαν στον θάλαμο να ξεκουραστεί. Δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Σκεφτόταν συνέχεια την Αναστασία και, εναλλάξ, την αυριανή ανακοίνωση των μεταθέσεων.

Όταν ξημέρωσε, όλοι οι φαντάροι ήταν κατσοφιασμένοι, περιμένοντας με αγωνία να μάθουν σε ποια περιοχή θα συνέχιζε ο καθένας τη θητεία του. Αυτός που είχε το λιγότερο άγχος ήταν ο Πέτρος, που δεν τον ένοιαζε και πολύ. Εκείνο που ήθελε ήταν να βρισκόταν κοντά στην αγαπημένη του και, από τη στιγμή που αυτό ήταν αδύνατο, αδιαφορούσε για το που τον έστελαν.

Μπήκε στο γραφείο του διοικητή, ο οποίος του ανακοίνωσε ότι το στρατόπεδο που θα πήγαινε ήταν η 21η Τεθωρακισμένη Ταξιαρχία Κομοτηνής.

Ο Πέτρος έμεινε άναυδος. Νόμιζε ότι παράκουσε. Τρεις φορές ζήτησε να του επαναλάβουν τη μετάθεσή του, σε σημείο που ο διοικητής και οι λοιποί στρατιωτικοί να πιστέψουν ότι κουφάθηκε ξαφνικά.

Όταν επιτέλους το συνειδητοποίησε, μεμιάς το θλιμμένο πρόσωπό του έλαμψε, όπως το ουράνιο τόξο φωτίζει τον ουρανό μετά την καταιγίδα.

«Εύχομαι η υπόλοιπη θητεία σου να κυλήσει όμορφα και ήρεμα».

«Αυτό είναι το μόνο σίγουρο ,κύριε διοικητά», απάντησε εκείνος γεμάτος αυτοπεποίθηση.

Πώς αλλάζουν όλα από τη μια στιγμή στην άλλη. Ξαφνικά, από την κόλαση βρέθηκα στον παράδεισο. Σε ευχαριστώ, Θεέ μου, που έφερες έτσι τα πράγματα. Θα είναι η πιο όμορφη θητεία που έχει κάνει ποτέ ένας φαντάρος σκεφτόταν όση ώρα ετοίμαζε τα πράγματά του.

Αποχαιρέτησε τους άλλους φαντάρους και μπήκε στο λεωφορείο με προορισμό την Κομοτηνή. Δεν τηλεφώνησε στην Αναστασία για να της πει τα ευχάριστα. Ήθελε να της κάνει έκπληξη.

Οι πρώτες μέρες στο καινούριο στρατόπεδο ήταν χαλαρές για τον Πέτρο. Περίμενε πώς και πώς την πρώτη του έξοδο για να τη συναντήσει, και η μέρα αυτή δεν άργησε να έρθει. Πήγε και στήθηκε έξω από τη σχολή της, περιμένοντάς την κι εκείνη ,μόλις τον είδε, έπεσε από τα σύννεφα. Η έκπληξή της ήταν τεράστια, ήταν ο μόνος άνθρωπος που δεν περίμενε να συναντήσει.

«Τι κάνεις εσύ εδώ;» τον ρώτησε ψελλίζοντας, σαν ακόμα να μην πίστευε στα μάτια της.

«Ίσως τελικά ο Θεός που πιστεύω να θέλει να είμαστε μαζί», της απάντησε, παίρνοντάς την ταυτόχρονα μια σφιχτή αγκαλιά.

Της εξήγησε πώς συνέβησαν τα πράγματα κι εκείνη αναρωτήθηκε πώς η ζωή, η μοίρα ή «ο Θεός του Πέτρου» ανατρέπει πολλές φορές τα δεδομένα.

Ήταν και οι δύο πανευτυχείς. Ο Πέτρος είχε αφεθεί στον έρωτά του σε υπερβολικό βαθμό και σε σημείο που αμελούσε τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις. Όταν βρισκόταν με την Αναστασία, κολλούσε δίπλα της σαν μαγνήτης και ξεχνούσε τους πάντες και τα πάντα.

Αυτό συνέβη ένα απόγευμα που είχε έξοδο και πήγε να τη συναντήσει. Το βράδυ έπρεπε να επιστρέψει στη μονάδα του. Δεν το έκανε ποτέ. Είχε απενεργοποιήσει το κινητό του για να μην τον ενοχλούν και ξεχάστηκε στην αγκαλιά της. Οι αξιωματικοί από το στρατόπεδο τον έψαχναν εναγωνίως, αλλά φυσικά, χωρίς αποτέλεσμα.

Όταν αποφάσισε να επιστρέψει, είχε ήδη ξημερώσει. Το παράπτωμά του ήταν πολύ σοβαρό. Τον ενημέρωσαν ότι τον περίμενε ο διοικητής στο γραφείο του για να δώσει εξηγήσεις. Σημειωτέον, ο διοικητής ήταν πολύ αυστηρός και δεν σήκωνε μύγα στο σπαθί του.

Όλοι οι υπόλοιποι φαντάροι προσπαθούσαν να τον βοηθήσουν να βρει μια καλή δικαιολογία, να πει, μήπως και γλίτωνε τη βαριά τιμωρία, εκείνος όμως σκεφτόταν να πει την αλήθεια. Το είχε ως αρχή στη ζωή του. Να λέει πάντα την αλήθεια, χωρίς να υπολογίζει το κόστος.

«Δεν πας καλά. Αν του πεις την αλήθεια, θα φας βαριά καμπάνα. Μπορεί να σου δώσει δυσμενή μετάθεση και να σε στείλει στην άλλη άκρη της Ελλάδας. Είναι τρελός αυτός ο διοικητής και το ξέρεις. Συν ότι δεν θα ξαναδείς και την κοπέλα σου», του έλεγαν όλοι τους προσπαθώντας να τον πείσουν να αλλάξει γνώμη.

Η αλήθεια είναι πως τα λόγια τους φόβισαν για λίγο τον Πέτρο και ειδικά η τελευταία πιθανότητα ότι μπορεί να τον έστελνε σε άλλο στρατόπεδο και να χάσει την Αναστασία του.

Δυστυχώς, δεν είχε όμως πολύ χρόνο να το σκεφτεί. Ο διοικητής τον περίμενε αφηνιασμένος στο γραφείο του. Χτύπησε σιγανά την πόρτα και μπήκε μέσα με κατεβασμένο το κεφάλι.

«Καλώς τον λιποτάκτη. Για πες φαντάρε, τι έγινε χθες και εξαφανίστηκες; Έλα, πες μου τη σοβαρή δικαιολογία που σκαρφίστηκε το ανόητο μυαλό σου για να γλιτώσεις την τιμωρία. Για να δω τι θα ακούσω πάλι», είπε με δυνατή και κοφτή φωνή.

Ξαφνικά ο Πέτρος, ίσως από τα γεμάτα ειρωνεία λόγια του, άφησε τον φόβο στην άκρη, σήκωσε το χαμηλωμένο βλέμμα και τον κοίταξε ίσια στα μάτια.

«Όχι, κύριε διοικητά. Δεν θα δικαιολογηθώ. Θα σας πω την αλήθεια. Ημουν με την κοπέλα μου. Είναι η πρώτη φορά που έχω ερωτευθεί στη ζωή μου και πραγματικά δεν ξέρω πώς να το διαχειριστώ. Κάθε φορά που βρίσκομαι

μαζί της, χάνω την αίσθηση του χρόνου. Δεν το έκανα επίτηδες. Δεν είχα σκοπό να λείψω όλο το βράδυ απ' το στρατόπεδο. Αλλά συνέβη χωρίς να το καταλάβω. Ξέρω όμως ότι αυτό που έκανα είναι ασυγχώρητο και περιμένω να ακούσω τη δίκαιη ποινή μου. Αλλά για ένα πράγμα σας παρακαλώ. Μην μου στερήσετε τη δυνατότητα να την βλέπω. Αφήστε με νηστικό δέκα μέρες αν θέλετε, μπορώ να το αντέξω. Το να μην την βλέπω όμως μου είναι αβάσταχτο.»

«Μάλιστα», απάντησε ο διοικητής με σιγανή και τρεμάμενη φωνή ,χαμηλώνοντας το βλέμμα του.

Τα λόγια του Πέτρου είχαν λυγίσει την επιφανειακή σκληρότητά του. Του θύμισαν τον δικό του πρώτο, μεγάλο εφηβικό του έρωτα, που οι γονείς του δεν είχαν αποδεχτεί και δεν τον είχαν αφήσει να ζήσει, επειδή η αγαπημένη του ήταν από ξένη χώρα.

Ετσι, συγκινημένος αλλά μαζί και ικανοποιημένος που ο Πέτρος στάθηκε ειλικρινής μαζί του, αντί να τον τιμωρήσει, του έδωσε τέσσερις μέρες άδεια να τις περάσει μαζί με την Αναστασία.

Ο Πέτρος, που δεν περίμενε αυτή την εξέλιξη, βγήκε από το γραφείο του πανευτυχής. Οι υπόλοιποι φαντάροι τον περίμεναν απέξω με ανυπομονησία, να ακούσουν την ποινή που του επέβαλε.

«Για πες. Πόσες μέρες φυλακή σου έριξε;»

«Δεν μου έδωσε φυλακή».

«Ωχ, μη μας, πεις ότι θα σου δώσει μετάθεση;»

«Ούτε».

«Ε, τότε πες μας ,ρε παιδί μου, και μας έσκασες!».

«Μου έδωσε τέσσερις μέρες άδεια».

«Τι πράγμα; Τελικά αυτός ο διοικητής είναι στ' αλήθεια τρελός» ,παραδέχτηκαν ομόφωνα, ίσως και λίγο ενοχλημένοι για την κατάληξη που είχε το ζήτημα.

Οι μήνες πέρασαν και η Αναστασία πήρε το πτυχίο της. Την ίδια σχεδόν περίοδο, ο Πέτρος πήρε το απολυτήριό του από τον στρατό. Πλέον ήταν και οι

δυσ τους ελεύθεροι και ,χωρίς περιορισμούς, να ζήσουν απρόσκοπτα τον έρωτά τους.

Ο Πέτρος είχε αποφασίσει να πάει τη σχέση τους παρακάτω. Έτσι, αγόρασε ένα μονόπετρο να ζητήσει την Αναστασία σε γάμο. Μπορεί να ήταν λίγο νωρίς ,αλλά ήταν σίγουρος για τα αισθήματα, όχι μόνο τα δικά του, αλλά και της αγαπημένης του.

Ένα αναπάντεχο μήνυμα από το Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης στην Αγγλία, που τον καλούσε για διδακτορικές σπουδές και με προοπτική να εργαστεί αργότερα σε κάποιο κολλέγιο, φρέναρε για λίγο τα σχέδιά του. Είχε κάνει αίτηση για υποτροφία πριν πάει στρατό και ,φυσικά, πριν γνωρίσει την Αναστασία. Αυτό, το είχε ξεχάσει τελείως.

Δεν υπάρχει περίπτωση να πάω. Δεν αφήνω την Αναστασία για κανέναν λόγο σκέφθηκε αμέσως. Ήξερε ότι εκείνη δεν μπορούσε να τον ακολουθήσει στην Αγγλία, καθώς ήδη εργαζόταν ως ασκούμενη δικηγόρος στην Αθήνα. Οπότε, απέκλεισε εντελώς το ενδεχόμενο να φύγει και έβαλε πλώρη να υλοποιήσει το σχέδιό του.

«Σου έχω δύο ευχάριστες εκπλήξεις», της είπε με χαμόγελο.

«Πάντα όταν σε βλέπω με εκπλήσσεις ευχάριστα. Για πες μου την πρώτη», του απάντησε με ανυπομονησία.

Της αποκάλυψε αρχικά την υποτροφία που έλαβε από το Πανεπιστήμιο της Αγγλίας και την πρόθεσή του να την απορρίψει. Η αντίδραση όμως της Αναστασίας τον ξάφνιασε δυσάρεστα.

Του είπε πως δεν έπρεπε να αφήσει την ευκαιρία να πάει χαμένη, ούτε να παρατήσει τα όνειρά του.

«Από τη στιγμή που σε γνώρισα, το μοναδικό μου όνειρο είναι να είμαι δίπλα σου, τίποτα άλλο.», της απάντησε αποφασιστικά. «Τίποτα και κανένας δεν μπορεί να με κάνει να αλλάξω γνώμη»

«Δεν είναι έτσι ,Πέτρο. Νομίζω ότι πρέπει πάντα να βαδίζουμε με βάση τη λογική. Ναι, τώρα είμαστε μαζί. Αν όμως γίνει κάτι και χωρίσουμε, δεν θέλω να είμαι η αιτία που καταστράφηκαν τα σχέδια και τα όνειρά σου.»

«Τελικά, δεν με αγαπάς όσο εγώ».

«Κάνεις λάθος. Ακριβώς επειδή σε αγαπάω, σου λέω ότι πρέπει να πας. Αν σου έλεγα το αντίθετο, θα ήταν πολύ εγωιστικό εκ μέρους μου».

Ο Πέτρος δεν μπορούσε να πιστέψει ότι άκουγε από το στόμα της αυτά τα λόγια. Αλλιώς περίμενε να εξελιχθούν τα πράγματα. Νόμιζε ότι η Αναστασία θα ενθουσιαζόταν μόλις μάθαινε ότι απέρριψε την Αγγλία για χάρη της. Μετά από αυτό, φυσικά, δεν προχώρησε στη δεύτερη κίνηση να την ζητήσει σε γάμο. Κράτησε το μονόπετρο στην τσέπη του, έκλεισε την πόρτα και έφυγε απογοητευμένος.

Από το γεγονός αυτό και μετά, τα πράγματα μέσα του άλλαξαν και, λίγες μέρες αργότερα, ζήτησε από την Αναστασία να χωρίσουν. Εκείνη συμφώνησε. Το μόνο που του είχε απομείνει ήταν να υλοποιήσει την επιθυμία της και να πάει στην Αγγλία. Λίγο πριν φύγει, της έστειλε το μονόπετρο μαζί με μια σημείωση:

Ήταν η δεύτερη έκπληξη που σου ετοίμαζα. Αλλά τελικά, τη μεγαλύτερη έκπληξη μου την επεφύλαξες εσύ. Κράτησε αυτό ,λοιπόν, για να θυμάσαι πως κάποιος, κάποτε σε αγάπησε πολύ. Να προσέχεις!

Η Αναστασία ξέσπασε σε κλάματα. Δεν ήξερε πως να αντιδράσει. Από τη μια ένιωθε πως πλήγωσε τον Πέτρο και από την άλλη πως αυτό που έκανε ήταν για το καλό του. Βρισκόταν σε απελπισία. Για πρώτη φορά στην ζωή της, επικαλέστηκε τον Θεό.

Θεέ μου, δεν σου ζητώ να αλλάξεις τα πράγματα, όπως έκανες τότε που εγώ ήμουν στην Κομοτηνή κι εκείνος στη Σπάρτη. Σου ζητώ μόνο να τον φωτίσεις να καταλάβει πως τον αγάπησα πραγματικά. Δεν αντέχω να πιστεύει το αντίθετο. Τον αγάπησα, τον αγαπώ και θα τον αγαπώ για πάντα. Βοήθησέ τον να καταλάβει πως θυσίασα την επιθυμία μου για το καλό του και πως από αγάπη και μόνο θέλησα να πάει στην Αγγλία. Είμαι σίγουρη πως εκεί θα πετύχει και θα κάνει μεγάλη καριέρα. Αυτό θα είναι η δικαίωση και η παρηγοριά μου.

Πράγματι, ο Πέτρος καταξιώθηκε στην Αγγλία. Έγινε καθηγητής και πλέον διδάσκει σε ένα από τα μεγαλύτερα κολλέγια. Από την άλλη, η Αναστασία παρέμεινε στην Αθήνα και διαπρέπει κι αυτή στον δικό της τομέα, τη δικηγορία.

Ωστόσο, κανείς δεν ξέρει την εξέλιξη του άλλου. Ο Πέτρος, από τότε που έφυγε, έκοψε κάθε δίοδο επικοινωνίας.

Το μόνο που έχει μείνει ως χειροπιαστή ανάμνηση στην Αναστασία είναι εκείνο το μονόπετρο που της είχε χαρίσει. Καμιά φορά, όταν τον σκέφτεται έντονα, ανοίγει το συρτάρι, το κοιτάζει με νοσταλγία, δακρύζει και καταλήγει πάντα με την ίδια ευχή: *Να είναι καλά, όπου κι αν βρίσκεται!*

Σύννορα η αγάπη δεν γνωρίζει

διήγημα της Ευστρατίας Σταυράκη

Ο Αντώνης ήταν ένα όμορφο παλικάρι εικοσιπέντε χρονών, που ζούσε στη Λευκωσία. Ήταν πλανόδιος έμπορος, όπως και ο πατέρας του, ο Βασίλης.

Πήγαινε σε μέρη της Κυπριακής Δημοκρατίας και πουλούσε είδη ρουχισμού και προικός, ενώ αργότερα, παρά τις ενστάσεις του πατέρα του, που ήταν κάθετα αντίθετος, άρχισε να πηγαίνει και στα κατεχόμενα.

Μετά από λίγο καιρό, σε ένα τέτοιο δρομολόγιο, πήγε στο χωριό του παππού του και βρήκε το σπίτι του. Το αναγνώρισε αμέσως από τις λεπτομερείς περιγραφές του πατέρα του.

Εκεί έμενε ένας Τουρκοκύπριος, ο Μεχμέτ, μαζί με τη γυναίκα του Εμινέ, και την κόρη του Αϊσέ. Μια πανέμορφη και λυγερόκορμη κοπέλα,

Όταν το έμαθε, έχασε τη γη κάτω από τα πόδια της. Φοβόταν πολύ την αντίδραση των γονιών της μόλις το μάθαιναν.

Πανικόβλητη, πήρε τηλέφωνο τον αγαπημένο της και κανόνισε ραντεβού μαζί του σ' ένα πάρκο, λίγο πιο κάτω από το σπίτι της.

Ο Αντώνης, μόλις την είδε από μακριά, κατάλαβε αμέσως ότι κάτι σοβαρό την απασχολούσε. Πρώτη φορά ήταν τόσο αναστατωμένη.

«Τι έγινε, αγάπη μου; Τι έχεις;»

«Δεν ξέρω πώς να σου το πω...», ψέλλισε, κι ένας κόμπος ανέβηκε στον λαιμό της. Τα μαύρα της μάτια γέμισαν με δάκρυα.

«Ηρέμησε, καλή μου, και πες μου, μη με κρατάς σε αγωνία», την ικέτευσε εκείνος.

Όταν του ανακοίνωσε πως θα γινόταν πατέρας, ο Αντώνης πέταξε στον έβδομο ουρανό. Καιρός ήταν να επισημοποιήσουν τη σχέση τους και να μην τους τρώει το άγχος αν θα τους έβλεπε κάποιος και το μάθαιναν οι δικοί τους.

Όλα αυτά θα λύνονταν με τον γάμο, κι εκείνος αυτό ήταν που ήθελε πάνω απ' όλα. Η Αϊσέ ήταν η μεγάλη αγάπη της ζωής του.

Το θέμα ήταν πώς θα το ανακοίνωναν στις οικογένειές τους. Σίγουρα δεν θα συμφωνούσαν....

Η κοιλιά της Αϊσέ μεγάλωνε και τα συμπτώματα της εγκυμοσύνης δεν μπορούσαν για πολύ καιρό να μένουν κρυφά.

Ο Μεχμέτ ,μόλις το έμαθε, έγινε θηρίο ανήμερο.

«Τι έκανε, λέει; »ούρλιαξε και γούρλωσε τα μεγάλα του μάτια.

«Ηρέμησε, ασκίμ, (αγάπη μου), σε παρακαλώ!»

«Σους, Εμινέ! Εσύ φταις για όλα! Την έχεις παραχαϊδέψει και κάνει ό,τι θέλει!»

Ο Μεχμέτ απειλούσε πως θα σκοτώσει τον νεαρό Ελληνοκύπριο που τόλμησε ν' αγγίξει την κόρη του ,και η Εμινέ προσπαθούσε με νύχια και με δόντια να τον ηρεμήσει.

Ο Βασίλης και η σύζυγός του ,η Ελένη ,κάθονταν στο σαλόνι τους, όταν ήρθε ο Αντώνης και τους ενημέρωσε για τη σχέση του με την Αϊσέ, και για την εγκυμοσύνη της.

Η Ελένη άφησε απότομα το πλεκτό από τα χέρια της και ο Βασίλης πετάχτηκε επάνω σαν ελατήριο. Στάθηκε μπροστά στο παράθυρο, μην τολμώντας να κοιτάξει τον γιο του στα μάτια.

«Τι είναι αυτά που μας λες, γιε μου; Τόσες κοπέλες υπάρχουν στον κόσμο, αυτήν βρήκες να αγαπήσεις;»

«Ναι, πατέρα. Αγαπώ την Αϊσέ, με κάνει ευτυχισμένο!»

«Και οι γονείς της; Το ξέρουν;», ρώτησε γεμάτη αγωνία η Ελένη.

«Απόψε θα τους μιλήσει η Αϊσέ».

«Αυτοί οι άνθρωποι είναι απρόβλεπτοι, παιδί μου! Ποτέ δεν ξέρεις πώς θα αντιδράσουν!», συμπλήρωσε ο Βασίλης.

«Ενώ εσείς το πήρατε πολύ ψύχραιμα το πράγμα!», απάντησε γελώντας ο Αντώνης.

Ο Βασίλης και η Ελένη μπορεί να μη συμφωνούσαν με την κατάσταση που είχε δημιουργηθεί, υπήρχε όμως ένα παιδί στη μέση που δεν έφταιγε σε τίποτα ,κι εκείνοι ήθελαν να βλέπουν το γιο τους ευτυχισμένο.

Προσπαθούσαν ,λοιπόν, να συμβιβαστούν με τη νέα πραγματικότητα και να βρουν μια άμεση και σωστή λύση.

Ετσι, ένα αυγουστιάτικο πρωί, ο Βασίλης πέρασε τα κατεχόμενα για να βρει «το συμπέθερό του» και να μιλήσουν οι δυο τους, ως άντρας προς άντρα.

Από την αγωνία, ο δρόμος τού φάνηκε ατελείωτος και, μετά από μία ώρα, έφτασε στο πάλαι ποτέ πατρικό του. Βγήκε από το αμάξι του και με αργά βήματα άρχισε να βαδίζει προς τα εκεί.

Εφθασε δύο μέτρα πριν τη μεγάλη αυλή. Τα κιγκλιδώματα που την περιστοίχιζαν είχαν μαύρο χρώμα, ενώ η σημαία που κυμάτιζε στην αυλόπορτα ήταν η σημαία των κατεχομένων. Αλλά αυτό ήταν το μόνο διαφορετικό που υπήρχε από τότε. Με έκπληξη διαπίστωσε ότι εσωτερικά τίποτα δεν είχε αλλάξει. Όλα έμοιαζαν ίδια, έτσι όπως το είχαν εγκαταλείψει άρον άρον στην τουρκική εισβολή στις είκοσι Ιουλίου του 1974.

Μεμιάς, τού ήρθαν στον νου όλα τα γεγονότα. Ήταν έφηβος τότε, περίπου δεκατεσσάρων χρονών. Θυμήθηκε που έφυγαν στα γρήγορα μαζί με τη μητέρα του, έπειτα από τον θάνατο του πατέρα και του μεγαλύτερου αδερφού του. Ακόμα ήταν στ' αυτιά του ο εκκωφαντικός ήχος από τις σειρήνες και τις βόμβες του πολέμου.

Ρίγη συγκίνησης τον κατέκλυσαν μόλις μπήκε στην αυλή του σπιτιού που κάποτε ανήκε στην οικογένειά του.

Κοντοστάθηκε...

Πύρινα δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια του. Σαν σκηνές από ασπρόμαυρη ταινία, περνούσαν από μπροστά του όλα αυτά τα γεγονότα που για αρκετά χρόνια προσπαθούσε να αφήσει πίσω το αλλά, δυστυχώς, ακόμα «τον κυνηγούσαν» σαν Ερινύες.

Πολλές φορές του δόθηκε η ευκαιρία να πάει στην περιοχή και να δει το πατρικό του, αλλά πάντα το απέφευγε. Ποτέ δεν ήταν ψυχολογικά έτοιμος.

Το σπίτι ήταν διώροφο, με μεγάλα μπαλκόνια και πολλά ξύλινα παράθυρα. Το χρώμα των τοίχων ήταν άσπρο, ενώ τα παράθυρα και η πόρτα

ήταν βαμμένα με κόκκινο χρώμα. Η αυλή ήταν γεμάτη μανταρινιές, πορτοκαλιές και λεμονιές, όπως και τότε. Η μυρωδιά του κήπου τον γύρισε πίσω στη ξέγνοιαστη παιδική του ηλικία.

Όσο πλησίαζε προς το σπίτι, μια δύναμη λες και τον τραβούσε προς τα πίσω. Σκούπισε με τον αντίχειρά του τα μάτια του και άνοιξε δειλά την καγκελόπορτα. Κοιτούσε δεξιά κι αριστερά σαν χαμένος.

Η Εμινέ τον είδε από το παράθυρο της κουζίνας και βγήκε έξω. Πήγε κοντά του γεμάτη απορία και τον ρώτησε ποιος ήταν και ποιος ο λόγος της επίσκεψής του.

Ο Βασίλης μιλούσε τουρκικά κι έτσι μπόρεσε να της εξηγήσει πως πήγε εκεί για να δει το πατρικό του, αλλά μετά από λίγο δεν άντεξε και λιποθύμησε απ' τη μεγάλη του συγκίνηση.

Πάνω στην ώρα βγήκε και ο Μεχμέτ, ο οποίος άκουγε τη συζήτηση. Του έφερε λίγο νερό και τον βοήθησε να συνέλθει.

Η είδηση πως ο επισκέπτης ήταν ο πατέρας του Ελληνοκύπριου που αγαπούσε η κόρη τους έπεσε σαν κεραμίδα πάνω στα κεφάλια του Μεχμέτ και της Εμινέ.

Δεν ήξεραν με ποιον τρόπο να αντιδράσουν. Να θυμώσουν ή να τον λυπηθούν; Γεμάτοι αμηχανία τον κοιτούσαν, λες κι έβλεπαν κάποιον εξωγήινο.

«Τολμάς κι έρχεσαι στο σπίτι μου;» τον ρώτησε ο Μεχμέτ, και τα μάτια του έβγαζαν φλόγες.

«Δεν ήρθα ως εχθρός, αλλά σαν φίλος! Κατ' αρχάς, να σας ευχαριστήσω που με βοηθήσατε να συνέλθω και που με δεχτήκατε στο σπίτι σας!»

«Άμα είχα καταλάβει από την αρχή ποιος ήσουν, θα σε είχα διώξει με τις κλωτσιές από δω μέσα!» απάντησε ο Μεχμέτ όλος θυμό.

Ευτυχώς που παρεμβλήθηκε η Εμινέ και συγκράτησε τον άντρα της παίρνοντάς τον αγκαζέ και καλώντας τον να μπει στο σπίτι μαζί με τον

επισκέπτη τους. Δεν υπήρχε λόγος να γίνουν ρεζίλι στη γειτονιά, γιατί μόλις άκουσαν τη φασαρία, ήδη κάποιοι είχαν βγει να δουν τι συνέβαινε.

Ο Βασίλης, μόλις μπήκε στο εσωτερικό του σπιτιού, έχασε ξανά τις αισθήσεις του. Το ζεύγος των Τουρκοκυπρίων ανησύχησε που τον είδαν τόσο ευάλωτο και προσπαθούσαν να τον συνεφέρουν.

Μετά από λίγο συνήλθε ξανά και άρχισε να κοιτάζει δεξιά κι αριστερά σαν χαμένος. Ο χώρος δεν θύμιζε καθόλου την εικόνα που είχε πριν από την εισβολή. Είχε αλλάξει τελείως και όψη και διαρρύθμιση. Τα μοντέρνα έπιπλα, ο μπουφές, οι κουρτίνες, τα κάδρα, όλα ήταν τελείως διαφορετικά.

Ο Βασίλης άρχισε δειλά δειλά να τους διηγείται την ιστορία του, πριν και μετά την εισβολή. Η φωνή του, πονεμένη, έβγαινε με δυσκολία. Η απώλεια των συγγενών και των φίλων του πικρή. Ο αγώνας για την επιβίωση μετά τον πόλεμο και την προσφυγιά ακόμα πιο σκληρός...

Ο Μεχμέτ και η Εμινέ συγκινήθηκαν πολύ όταν άκουσαν αυτά που τους διηγήθηκε λεπτομερώς αυτός ο ταλαιπωρημένος άνθρωπος.

Ο Μεχμέτ, θυμήθηκε τότε που κι εκείνος έχασε τον πατέρα του, ήταν πολύ μικρός το 1963.

Είχαν ξεσπάσει και τότε ταραχές μεταξύ Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων. Ανοιχτές πληγές και για κείνον όλα αυτά τα γεγονότα.

«Οι πόλεμοι και οι διαμάχες ποτέ δεν έχουν καλά αποτελέσματα. Δεν υπάρχουν νικητές και νικημένοι», παραδέχτηκε.

Η Αϊσέ και ο Μεχμέτ οδήγησαν τον Βασίλη σε μια αποθήκη. Σε μία άκρη, κάτω από το παράθυρο, υπήρχε ένα σκαλιστό μπουζούκι.

Η Αϊσέ το άνοιξε. Μέσα υπήρχαν κεντημένα τραπεζομάντηλα, άσπρα σεντόνια και πετσέτες. Στο κάτω μέρος, μέσα σε μία διαφανή νάιλον σακούλα, υπήρχε ένα μεταλλικό κουτί με παλιές, ασπρόμαυρες φωτογραφίες.

Ο Βασίλης, μόλις της είδε, τα δάκρυά του ,άρχισαν να τρέχουν ασταμάτητα.

«Η μητέρα μου τα φύλαξε όλα αυτά. Μου είπε ότι ήταν των νοικοκυραίων που έμεναν στο σπίτι αυτό. Πριν πεθάνει, με παρακάλεσε να

μην τα πετάξω, γιατί μπορεί κάποιος συγγενής των ανθρώπων αυτών να τα ζητήσει», του είπε συγκινημένη η Εμινέ και τον παρακάλεσε να τα πάρει μαζί του φεύγοντας...

Οι δύο οικογένειες για μια ακόμη φορά αναλογίστηκαν τα δεινά του πολέμου και τις απώλειες των συγγενών τους, που δεν ήταν και λίγες. Άρχισαν να κλαίνε απαρηγόρητοι. Σκέφτηκαν ότι ο ανθρώπινος πόνος δεν έχει χρώμα, εθνικότητα ή θρησκεία και γι' αυτό δεν θα πρέπει να υπάρχουν κακίες ανάμεσα στους λαούς.

Σιγά σιγά η κουβέντα γύρισε στα παιδιά και στο εγγόνι τους, που σε έξι μήνες θα ερχόταν στον κόσμο. Έπρεπε να πάρουν σοβαρές αποφάσεις για το μέλλον και την ευτυχία τους.

Δεν άργησαν να καταλάβουν ότι περισσότερα ήταν αυτά που τους ένωναν, παρά αυτά που τους χώριζαν. Θεώρησαν πως ήταν της μοίρας να ερωτευτούν τα παιδιά τους και να παντρευτούν.

Την ίδια μέρα, ο Αντώνης είχε αποφασίσει να πάει στον πατέρα της Αϊσέ και να τη ζητήσει σε γάμο. Μόλις οι δύο νέοι μπήκαν μέσα και είδαν τους γονείς τους να πίνουν τσάι στο σαλόνι και να μιλούν σαν παλιά φιλαράκια, κόντεψαν να σωριαστούν στο πάτωμα!

Όλα τα περίμεναν, αλλά αυτή τη σκηνή ποτέ!

Όλα ,στη συνέχεια, πήραν τη σωστή τους σειρά. Οι αρχικές διαφωνίες των οικογενειών τους παρακάμφθηκαν , γιατί η αγάπη των δύο αυτών νέων ήταν πιο ισχυρή από το καθετί. Ήταν σαν να άνοιγε τα σύνορα, σαν να αφαιρούσε την πράσινη γραμμή που έχει διχοτομήσει την όμορφη Κύπρο, τη Μεγαλόνησο, το «χρυσοπράσινο φύλλο ριγμένο στο πέλαγος».

Το νεόνυμφο ζεύγος θα έμενε στο σπίτι του παππού του Αντώνη, στο σπίτι όπου ζούσε η Αϊσέ με την οικογένειά της. Αυτό αποφασίστηκε από τους γονείς κι αυτό ήθελαν και οι ίδιοι... μ' αυτό τον τρόπο θα συνεχιζόταν η ιστορία της οικογένειας!

Μόλις μία εβδομάδα αργότερα έγινε ο πολιτικός γάμος του Αντώνη και της Αϊσέ στα κατεχόμενα.

Η νύφη με το λευκό της φόρεμα ,κρατώντας ένα μπουκέτο από ροζ τριαντάφυλλα, και ο γαμπρός με το μπλε του κοστούμι έμοιαζαν τόσο ευτυχισμένοι. Η αγάπη ξεχείλιζε από τα μάτια τους, χαρά και συγκίνηση γέμιζαν τα πρόσωπά τους, όπως και των συγγενών και των φίλων που ήταν κοντά τους.

Το «πεπρωμένο φυγείν αδύνατον», τελικά, σκέφτηκε ο Βασίλης, καμαρώνοντας τους νεόνυμφους, νιώθοντας ταυτόχρονα απερίγραπτη συγκίνηση που η οικογένεια του γιου του θα ζούσε πλέον στο σπίτι των προγόνων του.

Βροχή στην Αθήνα

Διήγημα της Έλλης Τουλιάτου

Μάιος 2026

Χειμώνας. Βροχή. Κόσμος, βουητό, αυτοκίνητα, μαγαζιά...

Τρίτη βράδυ στο κέντρο της Αθήνας. Ο παλμός της πόλης χτυπούσε δυνατά. Στα νερά του δρόμου καθρεφτιζόταν ένας δεύτερος κόσμος, σαν να υπήρχαν δύο παράλληλες πραγματικότητες.

Η Κλέλια, κρατώντας σφιχτά την ομπρέλα της, λες και από αυτήν εξαρτιόταν η ζωή της, περπατούσε αργά στον εμπορικό δρόμο. Άνθρωποι προσπερνούσαν, κόρνες χτυπούσαν, όμως εκείνη έμοιαζε αποκομμένη απ' όλα, σαν να μην ανήκε εκεί, σαν να υπήρχε σ' ένα δικό της κόσμο.

Πού και πού σταματούσε σε κάποια βιτρίνα, όμως δεν κοίταζε τα ρούχα, αλλά τον εαυτό της... Το είδωλό της. Ένα πρόσωπο κουρασμένο, μαραμένο. Ένα πρόσωπο που οι σταγόνες της βροχής πάνω στο τζάμι το παραμόρφωναν, το μουτζούρωναν, το διέλυαν σιγά σιγά.

Πόση ώρα είχε περάσει από τότε που τριγυρνούσε μέσα στη βροχή; Από τότε που άρον άρον είχε φύγει από τη συνάντησή της με τον Γιώργο; Μία, δύο; Πέντε; Μια στιγμή ή μια αιωνιότητα; Είχε χάσει την αίσθηση του χρόνου, ενώ μέσα της κυριαρχούσε η αίσθηση της πίκρας και του κενού. Αυτή η πίκρα ήταν που τής έφερε στο μυαλό την πρώτη του κουβέντα, μόλις κάθισαν ο ένας απέναντι στον άλλο σ' εκείνο το καφέ.

«Κλέλια, σημαίνεις πολλά για εμένα», της είχε πει, κι εκείνη του χαμογέλασε δειλά. Προς στιγμήν πίστεψε πως επιτέλους θα τα ξανάβρισκαν.

Εσφίξε το παλτό της και συνέχισε να περπατά. Κράτησε λίγο πιο χαμηλά την ομπρέλα της, δημιουργώντας ένα τείχος απομόνωσης από τους γύρω της και ξανακάθηκε στις σκέψεις της.

«Και για εμένα το ίδιο», του απάντησε κοιτώντας τον στα μάτια.

Ενα ζευγαράκι,αγκαλιασμένο κάτω από μια ομπρέλα, περνώντας από δίπλα της τη σκούνηξε στον ώμο. Η Κλέλια κοντοστάθηκε, παρατηρώντας τους καθώς προχωρούσαν ανέμελοι. Φαίνονταν τόσο ευτυχισμένοι ,που δεν άντεξε και γύρισε το βλέμμα της αλλού.

Εικόνες και λόγια από εκείνη τη συνάντηση συνέχιζαν να έρχονται απρόσκλητα στον νου της.

«Όμως, από τότε που έκανα εκείνη την παρασπονδία κατά βάθος δεν με συγχώρεσες ποτέ... Το ξέρω».

Παρασπονδία,...Κατά βάθος... Οι λέξεις την διαπέρασαν σαν ηλεκτρικό ρεύμα.

Μετά την αποκάλυψη της παράνομης σχέσης του, εκείνη είχε κάνει τα πάντα για να το ξεπεράσει και να συνεχίσουν να είναι μαζί.

«Απομακρύνθηκες, έγινες ψυχρή... Όμως... όμως, όταν την ξαναείδα τυχαία, λύγισα...»

Λύγισα...

Το πορσελάνινο φλιτζάνι που κρατούσε σφιχτά στα χέρια της, χτύπησε δυνατά στο πιατάκι.

«Τι είναι αυτά που μου λες; Με κοροϊδεύεις τόσον καιρό;»

«Σε παρακαλώ, προσπάθησε να με καταλάβεις...»

Η Κλέλια έμεινε αποσβολωμένη, σαν να μην χωρούσε στο μυαλό της αυτό που μόλις είχε ακούσει και την άλλη στιγμή έσυρε με δύναμη την καρέκλα της, άρπαξε το παλτό και την ομπρέλα της και έφυγε προς την έξοδο, χωρίς να γυρίσει να τον κοιτάξει.

Ενα κύμα νερού από ένα διερχόμενο αυτοκίνητο πετάχτηκε ξαφνικά προς το μέρος της και η Κλέλια τινάχτηκε προς τα πίσω. Οι ψηλές μπότες της, το φετίχ του Γιώργου και ο λόγος που τις είχε φορέσει, την είχαν προστατέψει από το να γίνει μούσκεμα. «Τουλάχιστον αυτές δεν με πρόδωσαν», μουρμούρισε, τινάζοντας τα νερά από το παλτό της.

Περπάτησε προς τη διασταύρωση. Τα βήματά της βαριά. Οι μπότες της τσαλαβουτούσαν στα νερά και σχημάτιζαν κύκλους που απλώνονταν και

χάνονταν, σαν τους κύκλους της ζωής της. Αυτός όμως τώρα δεν ήταν οποιοσδήποτε κύκλος που έκλεισε. Ήταν ο γάμος της. Ο πολύτιμος, ιερός γάμος της.

Στάθηκε στο φανάρι μαζί με τον υπόλοιπο κόσμο, για να περάσει απέναντι. Οι ομπρέλες συγκρούονταν πάνω από τα κεφάλια, ψάχνοντας λίγο χώρο μέσα στο πλήθος. Ο ένας δίπλα στον άλλον, αλλά εκείνη ένιωθε ολομόναχη.

Η βροχή δυνάμωσε κι άλλο και η Κλέλια έτρεξε και μπήκε στο εμπορικό κέντρο. Οι αυτόματες πόρτες άνοιξαν και μια ζέστη την τύλιξε γλυκά, σαν να την αγκάλιαζε.

Αναστέναξε βαθιά. Για μια στιγμή είχε πιστέψει πως θα μπορούσε να ξεχαστεί χαζεύοντας ρούχα και καλλυντικά, που όλα τους ήταν τακτοποιημένα στην εντέλεια.

Εμπορικό κέντρο... Κίνηση, ζωή! Δυνατά φώτα, χαμηλή μουσική, χαμογελαστοί υπάλληλοι που εξυπηρετούσαν, πελάτες με τσάντες στα χέρια. Όλα έμοιαζαν κανονικά η ίδια όμως ένιωθε πως δεν ταίριαζε πουθενά.

Στο βάθος, μια γυναίκα μιλούσε έντονα στο τηλέφωνο. Δεν άκουγε τι έλεγε, αλλά έπιανε λέξεις κομμένες... «δεν γίνεται άλλο», «δεν αντέχω». Λίγο πιο πέρα, ένας άντρας κοιτούσε το ρολόι του και μιλούσε εκνευρισμένος, ενώ η γυναίκα δίπλα του κρατούσε την τσάντα της σφιχτά και περίμενε σιωπηλή, χωρίς να τον κοιτάζει. Παραδίπλα, ένα παιδί τράβηξε τη μητέρα του από το μανίκι κι εκείνη το απομάκρυνε απότομα. «Όχι τώρα», του είπε απότομα.

Η Κλέλια συνέχισε να βαδίζει κάμποση ώρα μέσα στο εμπορικό, δίχως όμως πια να δίνει σημασία στις βιτρίνες, στους ανθρώπους και στις εικόνες δεξιά κι αριστερά της. Και τελείως ξαφνικά, σαν κάτι να άλλαξε μέσα της, άρχισε να βλέπει τα πράγματα λίγο πιο καθαρά.

Συνειδητοποίηση;

Γνώση;

Απόφαση;

Προχώρησε και στάθηκε μπροστά σ' ένα μεγάλο καθρέφτη και άρχισε να παρατηρεί προσεκτικά τον εαυτό της.

Τελικά, τίποτα δραματικό δεν υπήρχε πάνω της.

Ναι, τα μαλλιά της ήταν βρεγμένα και ανακατεμένα τα μάτια της ήταν πρησμένα και το μακιγιάζ της είχε χαλάσει... αλλά καμία κατάρρευση. Καμία απόγνωση... Μόνο κούραση, ίσως και απογοήτευση.

Τόσα χρόνια μαζί με τον Γιώργο και, τελικά, το τέλος έμοιαζε... τόσο απλό! Μ' ένα «όμως», μ' ένα «λύγισα»

Αλλά και πάλι...

Μόνο η απιστία, άραγε, ήταν αυτή που προκάλεσε το τέλος;

Όχι, δεν ήταν μόνο η απιστία. Είχαν προηγηθεί κι άλλα, τα οποία δεν είχε αξιολογήσει όπως έπρεπε ,και τώρα ένα ένα έρχονταν στο μυαλό της.

Από τότε είχε αρχίσει να προσέχει τι λέει; Να συγκρατεί τον εαυτό της; Από τότε είχε ξεχάσει όλα της τα «θέλω»... τα δικά της «θέλω»; Πόσο καιρό σιωπούσε ακούγοντας διάφορα και δικαιολογώντας ακόμα περισσότερα;

Σιωπές, δικαιολογίες και συμβιβασμοί που έγιναν συνήθεια.

Δεν ήταν, λοιπόν, μόνο η «παρασπονδία». Ήταν ότι η ίδια είχε μικρύνει πολύ μέσα σε αυτή τη σχέση.

Ενίωσε το στομάχι της να σφίγγεται.

Εγείρε ελαφρά μπροστά. Τα μάτια της δεν ήταν θολά πια. Ήταν πονεμένα, αλλά καθαρά.

Όχι, για τίποτα απ' αυτά δεν πρόκειται να τον συγχωρήσω», ψιθύρισε.

Εσφίξε ελαφρά τα χείλη της, σαν να ήθελε να πει κι άλλα... Όμως τίποτα δεν χρειαζόταν πια επιβεβαίωση. Όλα ήταν μπροστά της απλωμένα, σαν ένας ατέλειωτος κατάλογος που για πρώτη φορά διάβαζε προσεκτικά.

Ναι, δεν θα τον συγχωρούσε ποτέ. Όχι μόνο για την προφανή και αποδεδειγμένη απιστία του, αλλά για την προδοσία του και για όλα αυτά που δεν φαίνονταν. Για την αποξένωση που είχε προκαλέσει με τη στάση του. Για όλα εκείνα τα βράδια που κάθονταν στον ίδιο καναπέ και δεν είχαν τίποτα να πουν. Για το πώς σταμάτησε να τη ρωτάει οτιδήποτε ,σαν να μην τον αφορούσε

πώς ήταν, πώς ένιωθε... Αλλά κι όταν το έκανε ήταν τόσο ψεύτικο και τόσο τυπικό ,που από κάποια στιγμή και μετά είχε σταματήσει να του απαντάει.

Δεν θα τον συγχωρούσε ποτέ, γιατί εξ' αιτίας του άρχισε να νιώθει ξένη μέσα στη δική της ζωή.

Καιρό τώρα με έχει αφήσει μόνη, πολύ καιρό τώρα δεν είμαστε μαζί...

Δεν υπήρχε κανένα «μαζί».

Για πρώτη φορά δεν έβαλε «ίσως», «ναι, αλλά», «κι εγώ φταίω»... Κι αυτόματα ένιωσε να χαλαρώνει. Δεν υπήρχε πια πόνος, θυμός. Μόνο συνειδητοποίηση, διαύγεια... και χώρος. Χώρος να αναπνεύσει, να απλωθεί.

Ηρθε ακόμα πιο κοντά στον καθρέπτη και σήκωσε το κεφάλι της. Για πρώτη φορά μετά από πολύ καιρό, είδε τον εαυτό της με άλλα μάτια.

Με μάτια που νοιάζονταν την ψυχή της!

Ισιωσε την πλάτη της, ανασήκωσε ελαφρά το πηγούνι της, τίναξε με αυτοπεποίθηση τα μαλλιά της και κατευθύνθηκε προς την έξοδο με βήματα σίγουρα και σταθερά.

Οι αυτόματες πόρτες άνοιξαν και ο θόρυβος της βροχής είχε τον ίδιο δυνατό ρυθμό με πριν. Κόσμος εξακολουθούσε να βαδίζει βιαστικά, αυτοκίνητα με θολά φώτα πηγαινοέρχονταν σαν αυτοκινητάκια του λούνα παρκ, ομπρέλες μπλέκονταν η μία με την άλλη. Πριν από λίγο όλα αυτά της φαινόταν τόσο μελαγχολικά, τώρα πια, όμως, όχι.

Η βροχή για εκείνη ήταν λύτρωση!

Άρχισε να περπατά δίχως να νοιαστεί να ανοίξει ομπρέλα. Δεν την ένοιαζε διόλου που η βροχή μούσκευε το πρόσωπό και το κορμί της. Καθόλου δεν βιαζόταν, ούτε την ένοιαζαν οι λακούβες και οι πίδακες νερού που εκτόξευαν κατά πάνω της ανυπόμονοι και νευρικοί οδηγοί.

Προσπερνούσε τις βιτρίνες χωρίς να ψάχνει πάνω τους να ανακαλύψει τον εαυτό της.

Τον είχε βρει... Επιτέλους τον είχε βρει και δεν θα τον έχανε ποτέ ξανά.

Ο Δήμαρχος

Διήγημα του Δημοσθένη Χριστοδούλου

Καθισμένος στο σκαμπό του και με θέα ολόκληρη την πόλη, ο δήμαρχος παρατηρούσε τον νεοφερμένο. Ήταν μεγαλόσωμος. Ξεπερνούσε σε όγκο και ύψος τους γηγενείς. Φορούσε σχεδόν πάντα ένα λευκό, ψηλό καπέλο, θυμίζοντας ευγενή της βικτωριανής εποχής, και όταν το έβγαζε, φαινόταν η πλατιά, χοντρή μύτη του.

Οι πολίτες, μαζεμένοι σε μπουλούκια, είχαν θορυβηθεί από τον ερχομό αυτόν. Φτιάχνοντας σκιές και μεγάλους λίθινους τοίχους, προσπαθούσαν να απομονώσουν τον ανεπιθύμητο έγχρωμο γίγαντα που έσπαγε την ασπρόμαυρη ρουτίνα τους.

Ο δήμαρχος, αν και λάτρευε τους ψηλομύτες, όπως χαρακτηριστικά τους έλεγε, δημότες του, δεν μπορούσε να μην συναισθανθεί την κατάσταση του καινούργιου πολίτη. Είχε βρεθεί και ο ίδιος κάποτε στην ίδια θέση.

Αλλά από την άλλη, έπρεπε να κρατήσει τις ισορροπίες μεταξύ παλιού και νέου, οι οποίες, όπως φαινόταν, ήταν πιο λεπτές και από τις όμορφες μύτες των συμπολιτών του.

Ενιωθε υποχρέωση προς τους πρώτους, αφού χάρη σε εκείνους είχε δημιουργηθεί η όμορφη πόλη με τα επιβλητικά αρχιτεκτονήματα, τις πέτρινες γέφυρες και τα γεμάτα ζωή πάρκα που απλώνονταν μπροστά του. Γνώριζε πολύ καλά ότι καθένας από αυτούς είχε δώσει ένα κομμάτι της ύπαρξής του για τον σχεδιασμό και τη γέννηση κάθε λεπτομέρειας που έδινε σχήμα στο αστικό τοπίο.

Όμως κάτι έλειπε από τη φαινομενικά τέλεια πολιτεία. Μπορεί οι αναλογίες από τα κτήρια να θύμιζαν αναγεννησιακό όραμα, αλλά το χρώμα τους είχε παγιδευτεί στον εσωτερικό κόσμο των πρώτων κατοίκων. Παντού γκρίζο, μαύρο, άσπρο και ενδιάμεσες αποχρώσεις αυτών των χρωμάτων, σαν στιγμιότυπο από ασπρόμαυρη ταινία.

Όταν πια είχε έρθει η νύχτα και ο ξένος δεν είχε πουθενά να διαμείνει, κατέφυγε στο πάρκο. Έβγαλε το καπέλο του, αλλά όχι για να κοιμηθεί. Έπιασε δουλειά και μαζί με αυτόν, και ο δήμαρχος. Έπρεπε το πρωί να είναι όλα έτοιμα.

Όταν πια ξημέρωσε, το πάρκο δεν ήταν ίδιο. Τα χορτάρια δεν ήταν πια γκρίζα, ούτε τα φύλλα από τα δέντρα. Είχαν πάρει πνοή και μια πράσινη φρεσκάδα. Οι ντόπιοι, φορώντας τις μαύρες και γκρίζες ξύλινες πανοπλίες τους, στάθηκαν μπροστά στο πράσινο θαύμα· έκπληκτοι και επιφυλακτικοί.

Ο ξένος, φορώντας το πράσινο κοστούμι του, στεκόταν ξεκαμωμένος. Καμάρωνε το δημιούργημά του, αλλά κυρίως απολάμβανε την αποδοχή των πράξεών του από τον δήμαρχο και τους δημότες της παράξενης αυτής πόλης.

Ο δήμαρχος χαμογέλασε. Ο νους του πετάχτηκε στους άλλους έντεκα έγχρωμους, γιγάντιους φίλους του ξένου. Περίμεναν να σμίξουν όλοι μαζί. Η επανένωσή τους είχε αφεθεί στα χέρια του...

-//-

Η πρωινή σύσκεψη στο δημοτικό μέγαρο μεταξύ του πρώτου πολίτη της πόλης και των φορέων δεν έλεγε να τελειώσει. Ο δήμαρχος κοίταζε το ρολόι του, απαντούσε σε ερωτήσεις και ταυτόχρονα προσπαθούσε να δώσει λύση σε καθένα από τα πολλά ζητήματα που του έθεταν οι εκπρόσωποι.

Το μυαλό του όμως ήταν αλλού. Στον μικρό Ποσειδώνα ,που αναγκάστηκε να αφήσει πάλι μόνο του στην αίθουσα ζωγραφικής του δημαρχείου, προκειμένου να διεκπεραιώσει τα διοικητικά του καθήκοντα.

Η πρώτη κυρία του τόπου είχε φύγει πριν δύο μήνες από τη ζωή και το βάρος της ανατροφής του αγοριού με τα μεγάλα, γκριζωπά, μάτια είχε πέσει εξολοκλήρου πάνω του.

Άλλα δεν γκρίνιαζε. Χρόνια προσπαθούσε να αποκτήσει παιδιά με την μακαρίτισσα τη γυναίκα του, αλλά οι πιθανότητες δεν ήταν με το μέρος τους. Ό,τι δεν τους έδωσε όμως η ιατρική και η βιολογία, τους το έφερε η θάλασσα. Τότε ,πριν τρία χρόνια. Όταν, κόντρα στους νόμους της φυσικής, από το

ναυάγιο του δουλεμπορικού σκάφους σώθηκε μόνο εκείνο κει το αγόρι, αναδυόμενο από το σκούρο μπλε του πελάγους σαν αρχαιοελληνικός ημίθεος.

Ο λόγος όμως που ονόμασε έτσι το αγόρι δεν ήταν μονάχα η μεταφυσική νότα της σωτηρίας του, αλλά η απόκρυψη του πραγματικού του ονόματος. Δεν έπρεπε να αποκαλυφθεί στο ευρύ κοινό το όνομά του ,καθώς οι γονείς του είχαν δραπετεύσει ως πολιτικοί πρόσφυγες από την τυραννία της χώρας τους και το καθεστώς είχε βάλει λυτούς και δεμένους προκειμένου να εντοπίσουν και θανατώσουν το ζευγάρι των σκιτσογράφων, καθώς και το παιδί τους.

Έτσι, ο δήμαρχος και η γυναίκα του υιοθέτησαν το αγόρι και το βοήθησαν να ενταχθεί στη μικρή, ακριτική πόλη. Επί τρία χρόνια προσπαθούσαν να τον κάνουν να χαμογελάσει.

Το μόνο όμως που ικανοποιούσε τον μικρό Ποσειδώνα ήταν το σχέδιο και η ζωγραφική. Έτσι, ο δήμαρχος τον άφηνε με τις ώρες στην εικαστική αίθουσα να δημιουργεί. Του είχε αγοράσει δεκάδες μολύβια σχεδίου και μια ντουζίνα πολύχρωμους μαρκαδόρους.

Τρία χρόνια τώρα, τους μαρκαδόρους δεν τους είχε αγγίξει. Χρησιμοποιούσε μόνο μολύβι και σκούρες σκιές ,που αντανakλούσαν τον πόνο των συλλογισμών του. Είχε αποτυπώσει τη γενέτειρα πόλη του πάνω στους λευκούς τοίχους της αίθουσας ,αποδίδοντας κάθε ανάμνησή του με ακρίβεια.

-//-

Μπαίνοντας στην αίθουσα ζωγραφικής, ο δήμαρχος αντίκρισε τον μικρό Ποσειδώνα να τοποθετεί τα λευκά καπάκια πάνω στους μαρκαδόρους του. Τα χεράκια του είχαν λερωθεί με διάφορες αποχρώσεις.

«Τι κάνει ο μικρός μου δήμαρχος;», ρώτησε ο κανονικός δήμαρχος τον Ποσειδώνα.

«Φιλιώνω τις σκιές με τα χρώματα».

«Και το μπλε;»

«Ναι, μπαμπά. Δεν φταίει αυτό που χάθηκαν οι δικοί μου...»

Χ Ρ Ο Ν Ο Γ Ρ Α Φ Η Μ Α Τ Α

Η μοναξιά σε πολυπληθείς πόλεις

Χρονογράφημα της Μαργαρίτας Βαρθολομαίου

6:15 π.μ.: Γραμμή Ηλεκτρικού Ομόνοια – Κηφισιά

Μια μάζα ανθρώπων χωρίς χαμόγελο. Σκυθρωπά μικρά στρατιωτάκια με βλέμματα καρφωμένα στις οθόνες των κινητών τους. Η μυρωδιά από ιδρώτα μπλέκεται με άρωμα φθηνού αποσμητικού και αμυδρά, με μυρωδιά από καφέ ή τσίχλα, μέντα και дуόσμο. Κάποιοι ακούν μουσική. Τόσο άνθρωποι τόσο κοντά, αλλά παράλληλα και τόσο μακριά! Μία σιωπή τόσο εκκωφαντική, όσο και η απόσταση που μοιράζονται καθημερινά.

14:30 μ.μ.: Στο Κέντρο της Αθήνας/Πανεπιστημίου

Σπουδαστές, εργαζόμενοι, συνταξιούχοι περπατούν βιαστικά. Ο ένας σκοντάφτει πάνω στον άλλο, χωρίς ούτε καν να τον κοιτάξει. Όλοι βιάζονται. Όλα λειτουργούν σαν ένας καλοκουρδισμένος μηχανισμός που απορροφά την ευγένεια, τη φροντίδα, το ενδιαφέρον. Μία φοιτήτρια γλιστράει, πέφτει στις κυλιόμενες σκάλες του μετρό. Όλοι την κοιτάζουν παγερά, σχεδόν αδιάφορα. Με βιασύνη τρέχουν μέσα στα άψυχα, σιδερένια κουτιά να επιβιβαστούν.

6:00 μ.μ. : Στη γειτονιά

Η γωνιακή καφετέρια στην γειτονιά είναι ασφυκτικά γεμάτη. Παρέες πολλές, γέλια λίγα. Τα ζευγάρια είναι τόσο αφοσιωμένα στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, που μετά βίας αντιλαμβάνονται τη σερβιτόρα. Πλήρως εκστασιασμένοι από τις ζωές των άλλων, με την δική τους δεν προλαβαίνουν να ασχοληθούν. Ζουν μία απατηλή πραγματικότητα....Έχουν πέντε χιλιάδες φίλους, αλλά συνομιλούν μόνο με είκοσι. Ο διπλανός τους μπορεί να είναι φίλος τους, αλλά αν τον χρειαστούν, είναι σίγουρο ότι δεν θα απαντήσει.

10:00 μ.μ. : Επιστροφή στο διαμέρισμα

Επιτέλους, πίσω στους τέσσερις τοίχους. Ησυχία επικρατεί. Μόνο ο θόρυβος από το ψυγείο που μουγκρίζει σπάει τη δυσβάσταχτη μοναξιά της μεγαλούπολης.

02:00 π.μ. : Μοναξιά

Το φως της οθόνης, τόσο του κινητού, όσο και του κομπιούτερ είναι ό,τι καλύτερο θα μπορούσε κανείς να ζητήσει. Αυτοί είναι οι πιο πιστοί μας φίλοι. Δεν φωνάζουν, δεν γκρινιάζουν, δεν βρίζουν. Μαθαίνεις να ζεις μαζί τους όλες τις ώρες της ημέρας. Αν τους χάσουμε, τους ψάχνουμε με τεράστια αγωνία, μεγαλύτερη απ' αυτή που έχει μία μητέρα, η οποία ψάχνει εναγωνίως το παιδί της. Οι ανθρώπινες σχέσεις έχουν αντικατασταθεί από τις οθόνες.

Πόσα likes για να με αγαπήσεις;
Χρονογράφημα της Κατερίνας Εξακουστίδου

Λαϊκ. Λοβ. Ποστ. Σκρολ.

Σε μια εποχή που η ανθρώπινη επαφή είναι περισσότερο από ποτέ αναγκαία, βλέπεις παντού γύρω σου κινούμενα σώματα με κεφάλια σκυμμένα και πρόσωπα ανέκφραστα να σκρολάρουν αρειμανίως, λες και όσο περισσότερα χιλιόμετρα διανύσουν στον ιντερνετικό στίβο, τόσο πιο εύκολα θα κατακτήσουν την αιώνια ζωή.

Απορροφημένοι από τις αριθμητικές προκλήσεις του εκάστοτε «*application*», αποφεύγουν να μιλήσουν στον διπλανό τους, μην τυχόν και τους παρασύρει σε κάποια κουβέντα. Και τότε, πώς θα καταφέρουν να αρθρώσουν λέξη, όταν πια το λεξιλόγιό τους περιορίζεται στη χρήση «*hashtags*», «*emojis*» και «έξυπνων» σχολίων (ακούγεται κάπως αυτό) που θα τους χαρίσουν ένα ακόμα λαϊκ;

Στόρυ,

Ίνσταγκραμ,

Τικ τοκ,

Σκρολ...

Η ζωή μας έχει καταντήσει μια συνεχής ροή εικόνων και βίντεο που περνούν γρήγορα- τόσο γρήγορα που δεν προλαβαίνουμε να αισθανθούμε. Γιατί το συναίσθημα, *προκειμένου να ενεργοποιηθεί*, χρειάζεται όλες μας τις αισθήσεις σε επαγρύπνηση.

Κι αν κάποιος ξεφύγει από το μοτίβο και αρχίζει να νιώθει, ένας άλλος θα του υπενθυμίσει ότι ήρθε η ώρα να χαμογελάσει για ακόμα ένα στόρυ.

Ντι εμ...

Φόλλοου...

Χαϊπ...

Σκρολ...

Αν όλα αυτά τα άκουγες πριν από λίγα χρόνια, ίσως και να γελούσες. Σήμερα, όμως, είναι κάτι παραπάνω από το φυσιολογικό· είναι το αναμενόμενο.

Ζούμε σε μια εποχή όπου η καθημερινότητα περνά πρώτα από την οθόνη και μετά από τη ζωή. Στην αρχή είναι ένα απλό παιχνίδι. Ανεβάζεις κάτι και χαίρεσαι όταν βλέπεις ότι αυτό αρέσει. Σιγά σιγά, όμως βυθίζεσαι όλο και πιο βαθιά· μια ανάρτηση αποτελεί ολόκληρη διπλωματική εργασία. Διαλέγεις προσεκτικά τι θα δείξεις, πώς θα φανεί, τι εντύπωση θα αφήσεις. Και περιμένεις.

Ένα лайк σου δίνει επιβεβαίωση, η απουσία του, σου δημιουργεί αμφιβολία.

Σκρολ.

Κι όμως, πίσω από την οθόνη, πίσω από κάθε ποστ, υπάρχει πάντα ένα «μικρό» παιδί που διψάει για αποδοχή. Ζητά να ακουστεί η φωνή του, να έχει φίλους, να νιώσει σπουδαίος.

Σκρολ.

Μη σκρολάρεις στο παιδί μέσα σου.

Σκρολ...

Αναμονή καλή μου...

Χρονογράφημα της Αναστασίας Καλαντζή

Μπήκε Μάρτιος και το καρδιοχτύπι αρχίζει, τα νεύρα στο κόκκινο. Το ετήσιο τσεκ απ πρέπει να γίνει.

Πάω κι εγώ με βαριά καρδιά στο τμήμα του μαστογράφου.

Ελα, που κάτι δεν τους άρεσε στη μαστογραφία: «Ελα, γλυκιά μου, να πάρουμε άλλη μια λήψη... Γδύσου... Ντύσου...Περίμενε να τη δει ο γιατρός...» και «Ξαναέλα, καλή μου, βγάλε την μπλούζα ...Ο γιατρός θέλει άλλη μια...»

Ποια καλή σου; Ποια γλυκιά σου;...Τίποτα από τα δύο σε πληροφορώ.

Μου; Ε όχι και Μου!

Ούτε «Μου», ούτε «Σου»

Ηθελα να βρίσω. Δεν το έκανα. Κρατήθηκα. Να τελειώσω ήθελα, να πάω στο σπίτι μου.

Τρεις ώρες μετά, μπήκα στον υπέρηχο. Νόμιζα ότι κάποιος μου έκανε πλάκα... Η γιατρός που μου έκανε τον υπέρηχο, φαινόταν δεν φαινόταν δεκαοκτώ χρονών. Από την γκριμάτσα και το σούφρωμα των χειλιών της, μου έδωσε την εντύπωση ότι σίγουρα κάτι δεν πήγαινε καλά.

«Θα μιλήσετε με τον γιατρό σας...»

Μετά από δύο μέρες μπήκα για βιοψία. Εδώ ήταν αλλιώς... Ακίνητη, ό,τι και να γίνει. Όσο κι αν πονούσα, όσο κι αν ήθελα να τα σπάσω όλα...

Πήγα στο ταμείο. Χίλια διακόσια πενήντα πέντε ευρώ και πενήντα ένα λεπτά! Αναρωτιέμαι... τα πενήντα ένα τι είναι;

Δύο μέρες μπες, βγες, γδύσου, ντύσου, περίμενε, γκριμάτσες κι εκείνα τα γλυκανάλατα «καλή μου, γλυκιά μου» και άλλες δέκα μέρες αναμονής, σαν αναστενάρης πάνω σε αναμμένα κάρβουνα επιτέλους... πήρα το αποτέλεσμα.

Αρνητικό!

... και του χρόνου πάλι...

Αναμένοντας τα αποτελέσματα ιατρικής εξέτασης

Χρονογράφημα της Ευσταθίας Σταυράκη

Είναι γεγονός ότι το δημόσιο σύστημα της υγείας στην Ελλάδα κινείται με ρυθμούς χελώνας, λόγω έλλειψης προσωπικού και διαγνωστικών μηχανημάτων στα δημόσια νοσοκομεία.

Κι αν έχεις την τύχη μέσα στην ατυχία σου να κλείσεις ραντεβού εγκαίρως, περιμένεις μεγάλο χρονικό διάστημα για να πάρεις τα αποτελέσματα της ιατρικής σου εξέτασης.

Και καλά η πάθηση να μην έχει πολλούς πόνους η οποία να χρήζει άμεσης φαρμακευτικής αγωγής. Άμα υποφέρεις, άσ' τα και βράσ' τα. Φωνάζεις «ωχ, ωχ, ωχ», χειρότερα κι από τον Λάμπρο Κωνσταντάρη στην ταινία «Ο τρελός τα 'χει τετρακόσια».

Σου υπόσχονται ότι θα έχεις τα αποτελέσματα το πολύ σε δύο με τρεις ημέρες, μόνο που οι μέρες γίνονται μήνας, ίσως και παραπάνω. Εννοείται πως ο χρόνος έκδοσής τους εξαρτάται από το είδος της εξέτασης και τη σοβαρότητα της κατάστασης.

Άμα είναι κανείς ευκατάστατος, πηγαίνει σε ιδιωτικό ιατρείο και κάνει εξετάσεις, αλλά ο παράς είναι δυσεύρετος στην παρούσα εποχή.

Η αγωνία σου στο κόκκινο. Με την ηλεκτρονική εφαρμογή για τα ιατρικά αποτελέσματα, σε κάθε «μπιπ» που κάνει το κινητό σου, το ανοίγεις και βλέπεις μήπως ήρθαν επιτέλους.

Εποχή της υψηλής τεχνολογίας, θα μου πεις. Έχει τα θετικά της, έχει και τ' αρνητικά της.

Βέβαια, το καλό πράγμα αργεί να γίνει! «Αγάλια αγάλια γίνεται η αγουρίδα μέλι», όπως λέει και η παροιμία.

Παρόλα αυτά, ανησυχείς μήπως έχεις κάτι σοβαρό. Αλλά πάλι, «κακό σκυλί, ψόφο δεν έχει!», σκέφτεσαι.

Θυμάσαι μια θεία σου που έκανε κάποιες εξετάσεις σε δημόσιο νοσοκομείο. Της είπαν ότι σε μια εβδομάδα θα έβγαιναν τα αποτελέσματα, πράγμα που δεν έγινε.

Η θεία σου, εντωμεταξύ, μέχρι να βγουν τα αποτελέσματα αποδήμησε εις Κύριον. Όταν τηλεφώνησαν στην ξαδέλφη σου από το νοσοκομείο για να την ενημερώσουν, εκείνη τους απάντησε ότι η μητέρα της δεν ήταν πλέον εν ζωή.

Πώς να μην ανησυχήσεις κι εσύ, με τόσα που συμβαίνουν στον κόσμο;

Πόσα likes για να με αγαπήσεις;

Χρονογράφημα του Δημοσθένη Χριστοδούλου

Παλιά η σφιγμένη γροθιά με τον σηκωμένο αντίχειρα σήμαινε: «Έχω μείνει στη μέση του πουθενά, παρακαλώ, σταματήστε το όχημά σας και περισυλλέξτε με» και η συνέχεια κατέληγε είτε σε αισθησιακή ταινία είτε σε θρίλερ.

Σήμερα αυτός ο συμβολισμός έχει πάρει τη μορφή πολύτιμου νομίσματος. Αρκετοί συνάνθρωποί μας είναι έτοιμοι να πουλήσουν την ακτινογραφία της ίδιας της ύπαρξής τους, προκειμένου να αποκτήσουν μια χούφτα από ψηφιακά «χεράκια».

Καθημερινά, χιλιάδες χρήστες –όχι ναρκωτικών– αλλά συμπεριφερόμενοι ως τέτοιοι, των μέσων κοινωνικής δικτύωσης προσπαθούν να τραβήξουν την προσοχή, πλασάροντας εικόνες πιο ψεύτικες και από την ολομέλεια της Βουλής, προκειμένου να προσομοιώσουν μια ζωή που δεν ζουν.

Εικόνες από ψηλά τραπέζια γεμάτα ακριβά μπουκάλια με χαμογελαστά ζόμπι γύρω γύρω, φωτογραφίες από αγαπημένα ζευγάρια σε κάποιο στημένο σκηνικό και κλεμμένα ρητά και γνωμικά που ξεχειλίζουν δανεική σοφία, δείχνουν την εγκατάλειψη της πραγματικότητας προς τέρψη της εύκολης και άνετης ζώνης του πληκτρολογίου.

Εκεί όλοι είναι φίλοι με όλους. Όλοι είναι και φαίνονται ό,τι δηλώσουν. Από ειδικός ψυχοδιατροφολογικός γυμναστής- γυμνιστής, έως και μεταφυσικός Φάουστ που, κλέβοντας τα φίλτρα του Αστερίξ, έχει καταφέρει να ξεγελάσει τον χρόνο ,σβήνοντας κάθε χρόνο εικοσιοκτώ κεράκια από την τούρτα...Ξέρετε ...Σε εκείνο το τραπεζάκι με τα ακριβά ποτά και τα ζόμπι!

Από κάτω, εκατοντάδες likes και σχόλια ενθουσιασμού, που γίνονται συνήθως από ανάγκη. Να κινηθεί το χρήμα δηλαδή. Ψωνίζεις από το μαγαζί μου, αγοράζω απ' το δικό σου. Μου κάνεις like... Σου κάνω κι εγώ. Κι αν βγάλεις

στη φόρα και το αλαβάστρινο κορμί σου ή το γρήγορο μάγκικο μασίνι σου, τότε θα πέσει και καρδούλα –το 500ευρω των likes.

Με αυτά και με αυτά, έχουμε καταντήσει πλέον ο οδηγός του αυτοκινήτου να εκλιπαρεί τους πεζούς να του κάνουν οτοστόπ, προκειμένου να τους πάει βόλτα σε έναν πλαστό, ψηφιακό κόσμο.

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Δοκιμασία

Θεατρικός, σατυρικός μονόλογος, της Αντωνίας Βέλο

Τι ρούχα να πάρω σήμερα; Άδεια η ντουλάπα, δεν έχω τι να βάλω στη δουλειά. Μα, χθες αγόρασα δύο παντελόνια. Δεν ταιριάζουν με τις μπλούζες.

Το κινητό χτυπάει από τις προσφορές ρούχων. Ψωνίζω. Δεν είναι δυνατόν να είμαι τόσο καλή στη δουλειά και να μην μου αγοράζουν εκείνοι τα ρούχα.

Άδεια η ντουλάπα πάλι, αν είναι δυνατόν. Αλλά.. μόνο παπούτσια και πιτζάμες. Πώς θα κυκλοφορήσω; Ας δω μήπως έχω κι άλλη προσφορά στο κινητό για ψώνια, γιατί δεν μου αρέσει να χαλάω λεφτά άσκοπα.

Αγοράζω ξανά... αλλά και πάλι... Δεν με κολακεύουν ούτε κι αυτά τα ρούχα. Δεν θα του αρέσω, θα βρει άλλη. Κακώς, μου αξίζει να φορέσω κάτι ωραίο, δεν έχω κάτι καλό.

Τελείωσαν πια οι ηλεκτρονικές προσφορές, άρα δεν θα ψωνίσω τίποτα. Ούτε 10% έκπτωση δεν μου κάνουν. Δεν πειράζει, τουλάχιστον θα μου μείνει κανένα φράγκο στην άκρη.

Ο Λαβύρινθος της Γνωμάτευσης

Ευθυμογράφημα της Μαργαρίτας Βαρθολομαίου

Η Ζωή στάθηκε μπροστά στο γκισέ του πρωτοκόλλου, στον πρώτο όροφο, του Γενικού Νοσοκομείου Νίκαιας, με την πεποίθηση ότι είχε συγκεντρώσει όλα τα δικαιολογητικά που απαιτούνταν για να κάνει αίτηση.

Κρατώντας στα χέρια της τον φουσκωμένο φάκελο, κοίταξε με περηφάνια την υπάλληλο, στάζοντας μέλι.

«Καλημέρα σας», είπε μ' ένα πλατύ χαμόγελο που απέπνεε ελπίδα, αυτοπεποίθηση και χαρά. «Ήρθα να κάνω αίτηση προκειμένου να πάρω γνωμάτευση από το Παιδοψυχιατρικό τμήμα. Η κόρη μου νοσηλεύθηκε την προηγούμενη εβδομάδα στο Παιδιατρικό, στη Διασυνδετική, και στα πλαίσια της εφημερίας έκανε εισαγωγή» .

Η Δάφνη, η υπάλληλος, πίσω από το τζάμι, δεν σήκωσε καν το κεφάλι. Με βλέμμα σκυθρωπό, συνέχισε να βάζει σφραγίδες και υπογραφές μ' έναν ρυθμό τόσο βαρετό και μονότονο που θύμιζε περισσότερο καταναγκαστικά έργα. Η όψη της χλωμή, ήταν τόσο αποκρουστική, που την έκανε να αηδιάσει. Εμοιαζε με ετοιμοθάνατη.

«Ταυτότητα, ΑΦΜ, ΑΜΚΑ, πιστοποιητικό οικογενειακής κατάστασης, φωτογραφία σας πριν από δέκα χρόνια. Αλήθεια, είστε παντρεμένη, χήρα, διαζευγμένη; Ποιος θα παραλάβει τη γνωμάτευση;»

«Είμαι διαζευγμένη, μπορεί και ο πατέρας της».

«Σ' αυτή την περίπτωση θα χρειαστώ το διαζευκτήριο, το χαρτί λήξης γάμου από την Αρχιεπισκοπή, το συναινετικό χαρτί για την επιμέλεια τέκνου που έχετε υπογράψει από κοινού και έχει τη σφραγίδα του δικαστηρίου και το παράβολο Ε-7».

«Μα εγώ έχω το παράβολο Ε-400».

«Μισό λεπτό... Σύμφωνα με την τελευταία ενημέρωση, αυτό καταργήθηκε με την εγκύκλιο του 2025 και αντικαταστάθηκε με το παράβολο E-7.»

«Πού θα το βρω αυτό;

«Αυτό κατεβαίνει μόνο από τη σελίδα του νοσοκομείου. Θα πάτε σπίτι σας ή σ' άλλον χώρο που έχει ίντερνετ, εμείς δεν έχουμε».

«Αδύνατον, έρχομαι από πολύ μακριά. Δεν μπορείτε να την εκτυπώσετε εσείς;»

«Εμείς απαγορεύεται κυρία, επίσης δεν έχουμε φωτοτυπικό... Α, και να μην το ξεχάσω, όλα τα δικαιολογητικά θα κατατεθούν εις διπλούν... Δύο γιατροί την επισκέφθηκαν, δύο γνωματεύσεις πρέπει να πάρετε...»

Αφρατούλα και καλοθρεμμένη...

Ευθυμογράφημα της Κατερίνας Εξακουστίδου

«Πώς τη θέλετε;»

«Αφρατούλα και καλοθρεμμένη. Μη μου φέρεις καμιά ξερακιανή όπως την άλλη φορά.»

«Μείνετε ήσυχος».

Ο Νίκος, ένας εξηντάρης δημόσιος υπάλληλος που το ύψος και το βάρος του είχαν τον ίδιο αριθμό, στεκόταν στην πόρτα του μαγαζιού φορώντας ένα μακρύ, μαύρο παλτό και ένα καπέλο που έκρυβε τη φαλάκρα του. Τα μάτια του κουβαλούσαν την πείρα ενός ανθρώπου που είχε περάσει όλη του τη ζωή ταλαιπωρώντας όποιον είχε την ατυχία να βρεθεί στον γκισέ του στη δημόσια υπηρεσία. Έγγραφα σφράγιζε με ύφος αυτάρεσκο—λες και η αυτού Μεγαλειότης θα έπρεπε να βρίσκεται σε κάποιο παλάτι και να γεύεται τις λικουδιές που του ετοίμαζαν οι υπηρέτες του, αφού, βέβαια, οι δοκιμαστές του βεβαιώνονταν ότι δεν είναι δηλητηριασμένες!

Μπουχτισμένος από την πλήξη της καθημερινότητας, αποφάσισε πως έπρεπε να απολαμβάνει κάθε στιγμή. Τελευταία είχε ανακαλύψει μια ένοχη απόλαυση. Κάθε φορά που κατάφερνε να ξεφύγει από τη γυναίκα του, ακολουθούσε μια συγκεκριμένη διαδρομή που τον οδηγούσε στα στενά σοκάκια μιας κακόφημης συνοικίας.

«Ορίστε, καλή απόλαυση».

Πέταξε λίγα κέρματα και άρπαξε τη λουκανικόπιτα σαν μανιασμένος σκύλος που βρίσκει κόκκαλο μετά από καιρό. Η μυρωδιά τον είχε ήδη ζαλίσει. Λαχταριστή και καλοψημένη, τον κοιτούσε προκλητικά μέσα από το λαδωμένο χαρτί. Την έσφιξε στα χέρια του με ευλάβεια. Σαν από καιρό ήταν έτοιμος να δαγκώσει την πρώτη μπουκιά που θα έκαναν τα μάτια του να πεταρίσουν από ευτυχία.

Τη στιγμή που την πλησίαζε το ορθάνοιχτο στόμα του, ένιωσε ένα δυνατό τράνταγμα στο δεξί του ώμο και ξαφνικά η λουκανικόπιτα είχε χαθεί από τα χέρια του. Με τρόπο αντίκρυσε τη γυναίκα του να στέκεται ακίνητη πάνω από το κεφάλι του, με τη γαμψή της μύτη και την κρεατοελιά στο πηγούνι να δεσπόζουν απειλητικά. Για μια στιγμή νόμισε ότι τον είχαν περικυκλώσει μάγισσες.

«Μάζεψε τα σάλια σου, πάλι φαγητό ονειρευόσουν;», του είπε ξερά. «Σήκω, μας περιμένει ο γιατρός. Μπρόκολα και λαχανίδες από εδώ και πέρα», ειρωνεύτηκε, χασκογελώντας σαν να απολάμβανε τον ξεπεσμό του.

Τσαμάκα και τω ... ΤΙΚ ΤΟΚ ΔΟΞΑ!

Ευθυμογράφημα της Αναστασίας Καλαντζή

Εξέλιξη σου λένε μετά...

Μετά από προτροπή του γιού μου, κατέβασα κι εγώ το Τικ Τοκ να είμαι «μέσα στα πράγματα». Βλέπω, λοιπόν, από μαγείρισσες σε χωριά μέχρι πρώην κατασκόπους της CIA να μιλάνε για όταν ήταν ενεργοί και ποιον παρακολουθούσαν.

Αυτή, όμως, που κλέβει την παράσταση λέγεται Αικατερίνη Τσαμάκα.

Πλατινέ μαλλί, γούνα, γυαλιά μεγάλα, ασορτί με τη γούνα και κατακόκκινο κραγιόν. Σε ένα πρόσφατο βίντεό της λέει: «Είμαι πανέμορφη και πολύ κοινωνική. Έχω παρέες, φίλους και όλα καλά! Έχω προσκλήσεις, εξόδους σε μέρη μαγικά. Χαμογελάω και είμαι μες στην καλή χαρά.»

Όλα αυτά τα λέει με στόμα ανοιχτό, γελαστό.

Σιγά, κουκλίτσα μου αν ήσουν τόσο χαρούμενη, δεν θα ανέβαζες κάθε τόσο βίντεο να μας το πεις.

Η αλήθεια είναι ότι με τρομάζει. Νομίζω ότι βλέπω εφιάλτη! *Χάλια μαύρα πρέπει να είναι, σκέφτομαι* εκτός κι αν έχει πιεί μαύρο πιο πριν. Δεν εξηγείται αλλιώς...

Βρήκα και τι άλλο μου θύμισε! Μια κούκλα μου από όταν ήμουν μικρή, που της πάταγα ένα κουμπί και δεν σταματούσε να μιλάει.

Λες να τη μιμείται;

Πειθαρχία σε... θεωρητικό επίπεδο

Ευθυμογράφημα του Χρήστου Κοντού

Είχα διαβάσει σε ένα βιβλίο που μιλούσε για την αυτοβελτίωση, ότι για να έχεις πειθαρχία και οργάνωση στη ζωή σου, είναι σημαντικό να καταγράφεις τις δουλειές της ημέρας σε ένα σημειωματάριο και να σημειώνεις ποιες έκανες και ποιες όχι.

Έτσι λοιπόν, σήμερα Σάββατο, είπα να το εφαρμόσω. Πήρα το σημειωματάριο και κατέγραψα τις δουλειές που είχα στον νου μου να κάνω. Το πρόγραμμα περιλάμβανε: Μία ώρα πρωινή γυμναστική, σούπερ μαρκετ, να μαγειρέψω ένα μπελαλίδικο φαγητό, το απόγευμα διάφορες δουλειές στο σπίτι και το βράδυ να διαβάσω ένα εποικοδομητικό βιβλίο.

Καθώς έψαχνα στην ντουλάπα να βρω τη φόρμα μου για την γυμναστική, είδα ότι έπρεπε να ανανεώσω την γκαρνταρόμπα μου, καθώς συμπεράνα πως κάποια ρούχα ήταν αρκετά παλιομοδίτικα. Έτσι άρχισα να ψάχνω σε διάφορα sites νέα ρούχα και προσφορές.

Η ώρα είχε περάσει. Άφησα τη γυμναστική για να πάω σουπερμάρκετ ώστε να προλάβω να μαγειρέψω. Στο δρόμο συνάντησα τον κολλητό μου. Μου πρότεινε να πιούμε έναν καφέ για μισή ώρα. Δέχτηκα. Η μισή ώρα έγινε δύο ώρες. Επέστρεψα σπίτι και παρήγγειλα για να προλάβω τα παράπονα που θα μου έκανε το στομάχι μου.

Ηρθε η ώρα για ξεσκόνισμα και σφουγγάρισμα. Κοίταξα το ρολόι. Είχα λίγο χρόνο ακόμη. Έτσι, έπεσα λίγο να ξεκουραστώ. Με πήρε ο ύπνος για κάνα δώρο περίπου. Ξύπνησα και ήμουν σαν ζαβλακωμένος. Έβαλα μουσική για να ανεβάσω ψυχολογία, την αγαπημένη μου playlist. Απορροφήθηκα στις σκέψεις μου ακούγοντάς την, οπότε που χρόνος για τις δουλειές.

Αποφάσισα τουλάχιστον να διαβάσω το βιβλίο που είχα προγραμματίσει. Πριν προλάβω να το ανοίξω, κτύπησε το κινητό μου. Ήταν η

αδερφή μου. Μου είπε ότι στην τηλεόραση είχε την αγαπημένη μου ταινία. Είπα να δω λίγο την αρχή. Τελικά, την είδα ολόκληρη.

Άνοιξα το σημειωματάριο. Δεν είχα κάνει τίποτα από αυτά που είχα καταγράψει. Τελικά λειτούργησε αυτή η μέθοδος σκέφτηκα. Θα το επαναλάμβανα σίγουρα...

Δίαιτα ... μετά το φαγητό !

Ευθυμογράφημα της Ευστρατίας Σταυράκη

Στάθης ο καλοφαγάς, ή αλλιώς «το γρήγορο κουταλοπίρουνο».

Το μόνο που τον νοιάζει είναι τι θα μαγειρέψει η γυναίκα του για να φάει μέχρι σκασμού. Καλά, για να γεμίσει αυτή η κοιλιά, η τεράστια που μοιάζει με κινητή μπετονιέρα, θέλει μπόλικο υλικό.

Αν έχει κανείς την ατυχία και καθίσει στο τραπέζι μαζί του, την «έβαψε» στην κυριολεξία, προπαντός εάν υπάρχουν κοινόχρηστα πιάτα, όπως σαλάτα ή ορεκτικά. Το πιρούνι λειτουργεί στα χέρια του σαν κομπρεσέρ. Καταβροχθίζει γρήγορα, χωρίς να μασάει καλά το φαγητό του. Εδώ ταιριάζει γάντι η παροιμία που λέει «όταν τρων το βίός σου, τρώγε με τα δυο σου!»

Κι εκείνος τρώει με «δέκα μασέλες!» Για πότε αδειάζουν τα πιάτα, δεν παίρνει κανένας είδηση. Κι αν πεις για το νερό ή το πιτό; Αυτό ρέει σαν χείμαρρος στον λαιμό και στην κοιλιά του.

«Άντε, άσπρο πάτο», λέει συνέχεια και μαζί με τον «άσπρο πάτο» πάει ασορτί και το «άσπρο πιάτο!»

Μου αρέσει που μας λέει πως ο γιατρός τού είπε να χάσει κιλά για την υγεία του, μόνο που τη δίαιτα ο φίλος μας την κάνει μετά το φαγητό! Δεν συμμορφώνεται, δυστυχώς...

Στην αρχή τον συμβούλευε η γυναίκα του και οι φίλοι του να μην τρώει τόσο πολύ κι εκείνος θύμωνε και γεμάτος νεύρα τους έλεγε πως δεν επιβαρύνει ούτε τον προϋπολογισμό τους ούτε το ντουλάπι τους!

Τον πειράζουν τώρα οι φίλοι και με το δίκιο τους.

«Ρε Στάθη, ρίξ'τα όλα μες τον λαιμό σου τώρα που τα βρήκες, γιατί πού θα ξαναβρείς τέτοια νόστιμα φαγιά;»

Εκείνος συμφωνεί και κάνει υπερωρίες στο κουταλομαχαιροπίρουνο!

Άντε να δούμε, αν θα χορτάσει καμία φορά ή αν το βαρέλι-κοιλιά του κάποια στιγμή θα εκραγεί απ' το φαγοπότι. Με δεκαεννιά μηνών έγκυο μοιάζει ο αφιλότιμος!

Όταν θα «γεννήσει» με το καλό, ας φυλάξει για τους φίλους του «ένα με τις βούλες», όπως ακριβώς «του τό'χουνε ζητήσει!»

Περιφερειακός Υμηττού και ενεργειακό εκκρεμές:

μία καθημερινή ιστορία!

Ευθυμογράφημα της Έλλης Τουλιάτου

Κάθε μέρα η ίδια ιστορία! Θα φτάσω ή δεν θα φτάσω στο γραφείο; Και πόσων ετών θα είμαι όταν θα φτάσω; Πίνω καφέ και τρώω το πρωινό μου, καθηλωμένη στο ίδιο σημείο. Πιάνω το κινητό, κάνω τα τηλεφωνήματά μου, βγάζω τα υγρά χαρτομάντηλα και καθαρίζω τον χώρο...

Ακόμα βρίσκομαι στο ίδιο φανάρι!

Ανεβαίνω λίγο την ανηφόρα, ε, κύριε τροχονόμε, άσε μας να περάσουμε και εμείς ντε!

Μποτιλιάρισμα.

Ας βρω το τσιμπιδάκι να βγάλω κανένα φρύδι!

«Φρρρ-φρρ!» ο τροχονόμος με τη σφυρίχτρα, ναι, τώρα βιάζεται ο άθλιος! Και να που βλέπω στον καθρέφτη ότι θέλει βάψιμο η ρίζα!

Λίγο πιο πάνω, ακορντεόν ξανά τα αυτοκίνητα. Ηρθε η στιγμή να βγάλω το μεγάλο όπλο· το ενεργειακό μου εκκρεμές!

«Καλό μου εκκρεμές ,για δείξε μου, θα φτάσω σήμερα στο γραφείο ή όχι;»

Γύρω γύρω η πετονιά, Μάλλον δείχνει όχι!

«Ο προϊστάμενος έχει φτάσει; » Πέρα δώθε το εκκρεμές, μάλλον ναι!

Ωχ, τι έχω ν' ακούσω πάλι! Δεν μου λες καλύτερα αν θα συναντήσω σύντομα τον άντρα της ζωής μου; Θα κάνουμε πάνω από δύο παιδιά; Θα είναι αγόρια;

«Εεεε, μαντάμ! Πώς φρενάρεις έτσι!», φωνάζω στην μπροστινή. Παραλίγο να πέσω επάνω της. Μα τι αφηρημένη!

Ουφ, σώθηκα και σήμερα, δεν τράκαρα ευτυχώς! Λοιπόν, άντε και φτάνω, προς το παρόν, με σώας τας φρένας! Για πες μου όμως καλό μου εκκρεμές ,θα τις έχω και στο μέλλον;

Σε αναζήτηση έμπνευσης... με το ζόρι

Ευθυμογράφημα του Δημοσθένη Χριστοδούλου

Μας έβαλε η κ. Γαλανού να γράψουμε ευθυμογράφημα. Και ούτε τίτλο, υπόθεση ή κατεύθυνση... ό,τι κατεβάσει η γκαργκαβέλα μας. Το μόνο στοιχείο που μας έδωσε ήταν το όριο των 300 λέξεων! Ευτυχώς... Έτοιμος ήμουν να της γράψω δέκα σελίδες σαρκασμούς και ειρωνείες σε Αρτος εντεκάρια, αλλά κρατήθηκα.

Οι μέρες περνούσαν και δεν ήξερα τι να γράψω. Έλεγα να απαλλάξω τον εαυτό μου από την άσκηση, αλλά η Γαλανού το τόνισε μια και δυο φορές «*Περιμένω, Δημοσθένη, να γράψεις το ευθυμογράφημα*». Άντε να πεις όχι τώρα, σκέφτηκα. E-book με το κιάλι.

Ετσι στράφηκα στο AI. Του είπα «Καλό μου ρομποτάκι, δώσε καμιά ιδέα για ευθυμογράφημα». Κι αυτό άρχισε να μου λέει εύθυμες ιστορίες από την εποχή επικράτησης των μηχανών και ένα κάρο σόκιν αστεία για τη Σάρα Κόννορ.

«Μας υποχρέωσες κι εσύ», του είπα.

«Θα το θυμάμαι», μου απάντησε.

Στη συνέχεια κάθισα και ξαναδιάβασα τις διαφάνειες μπας και πάρω κάποια ιδέα. Αλλά ιστορίες με δίαιτες και Δευτέρες... μόνο αν γράψω θρίλερ. Δεν παίζουμε με το φαγητό και τον ύπνο.

Ετσι, πήρα το λάπτοπ μου (λάπτον όπως το λέει ο πατέρας μου) και πήγα σε μια καφετέρια να το παίξω κουλτουριάρης φοιτητής που παίρνει έμπνευση από τον ήχο της καφετιέρας. Περισσότερο να πω ότι το μαγαζί ήταν γεμάτο άντρες –κλασική Χίος– σαν καφενείο καπουτσίνων μοναχών. Παρήγγειλα έναν καπουτσίνο και ξεκίνησα να γράφω.

Η σερβιτόρα, τέρμα ατσούμπαλη, σε κάποια φάση έριξε τον δίσκο με τα ποτήρια. Και τότε άρχισε το μικροαστικό παραλήρημα. Μια αψίδα γελοιοτήτας σχημάτισαν τα φρύδια ενός χασομέρη που καθόταν παραδίπλα.

«Σπάσ'τα!» φώναζαν εκστασιασμένοι κάποιοι θαμώνες λες και έβλεπαν υπερθέαμα και, τότε σκέφτηκα πως αν δεν είσαι ο ιδιοκτήτης του μαγαζιού ή κάποιος βίγκαν γυαλιού δεν έχει νόημα να ασχοληθείς με κάτι τέτοιο.

Τέλος πάντων, το AI πήρε τον έλεγχο του υπολογιστή και αφού είχε διαβάσει όλες αυτές τις σκέψεις μου, τις έκανε κείμενο και σας τις έστειλε.

NEW YORK COLLEGE
THE INTERNATIONAL COLLEGE OF GREECE

Αθήνα: Λ. Αμαλίας 38, Σύνταγμα, τηλ.: 210 32 25 961
Θεσσαλονίκη: Εγνατίας 138 και Π.Π. Γερμανού, τηλ.: 2310 889 879
info@nyc.gr, **www.nyc.gr**